

Παυλικός Χριστιανισμός - Ο Χριστός του απόστολου Παύλου

Ο Παύλος βασισμένος σε ό,τι κυκλοφορεί μέχρι την εποχή του γύρω από τις μεσσιανικές και εσχατολογικές κινήσεις και ομάδες περί του Μεσσίαχ (Χριστού) των Εβραίων, εγκαινιάζει μία **νέα μεσσιανική και εσχατολογική αίρεση του Ιουδαϊσμού, τον Παυλικό Χριστιανισμό**. Έχουμε ήδη αναπτύξει διάφορα δόγματα και θέσεις της θεολογίας αυτής της αιρέσεως. Εδώ θα αναπτύξουμε άλλα τα περισσότερα των οποίων αφορούν τον Χριστό.

Όπως έχουμε προείπει, ο Παύλος για να δώσει νέα ώθηση, νέα ζωή και να γλιτώσει τον Χριστιανισμό από την εξαφάνιση που τον περίμενε στην στατική του μορφή εντός της Ιουδαίας κατά τον 1^{ον} αιώνα Κ. Ε., αλλά πιθανότατα και για δικούς τους προσωπικούς λόγους, για πρώτη φορά συλλαμβάνει την ιδέα να μετατρέψει τον Ιησού Χριστό, από τον προσδοκώμενο απόγονο του Δαβίδ και άνθρωπο άξιο του Εβραίου Θεού Γιαχβέχ που θα εχρίετο Μεσσίαχ βασιλεύς των Εβραίων και θα αναδημιουργούσε το χαμένο κράτος του μυθικού βασιλιά Δαβίδ (*Πρός Ρωμαίους* α': 3, *Β'* *Πρός Τιμόθεον* β': 8, κλπ.), στον μυθικό και θεωρητικό Ιησού Χριστό Σωτήρα, Υιόν του Εβραίου Θεού Πατρός Γιαχβέχ (*Πρός Ρωμαίους* α': 4, κλπ.), που θα έσωζε, όπως υποθέτει, όλους τους ανθρώπους (*Πρός Ρωμαίους* γ': 29-30, ι': 12-13, *Πρός Γαλάτας* γ': 28, *Πρός Κολασσαείς* γ': 11, κλπ.) από την κατάρρα και την οργή του Γιαχβέχ. Έτσι εγκαινίασε μια νέα θρησκεία εξέλιξη της προηγούμενης καταδικασμένης χριστιανικής αντιλήψεως κατά την οποία η σωτηρία ήταν μόνο για τους Εβραίους αλλ' αυτοί την αρνήθηκαν συντριπτικά, όπως βλέπομε τον Ιησού Χριστό να λέγει πριν τον Παύλο, στα υστερόχρονα *Ευαγγέλια*: *Ματθαίος* ι': 5-6, ιε': 24, κη': 17, *Μάρκος* ζ': 27 αλλά βάζει νερό στο κρασί του ως προς τους εθνικούς στον επόμενο στίχο, ιβ': 28-30.

Ας μην ξεχνάμε ότι στις *Πράξεις* θ': 2, ιθ': 9, 23, κδ': 5, 14, 22, κστ': 5, κλπ., οι ομοεθνείς τού Παύλου αποκαλούν την νέα θρησκεία του με την λέξη «*αίρεσιν*» ή «*οδόν*» για την οποία στον στίχο κη': 22 λένουν: «**αξιούμεν δε παρά σου**

ακούσαι ἃ φρονεῖς· περί μεν γαρ της αιρέσεως ταύτης γνωστόν εστιν ἡμῖν ὅτι πανταχοῦ ἀντιλέγεται.»!

Σε σχέση με τον κατοπινὸ Χριστιανισμό των **Ευαγγελίων**, εισαγωγικῶς και επιγραμματικῶς αναφέρομε ὅτι: **Ο Παῦλος δεν γνωρίζει τίποτα ἀπὸ τα υποτιθέμενα «γεγονότα» των τεσσάρων κανονικῶν Ευαγγελίων και ο Χριστὸς του δεν εἶναι ο γιος του τέκτονος (μαραγκοῦ ἢ χτίστη) Ἰωσήφ ἢ του Ἁγίου Πνεύματος και της Μαρίας, με ἀδελφούς και ἀδελφές (Ματθαῖος ιβ΄: 47, ιγ΄: 55-56, Μάρκος γ΄: 31-35, στ΄: 3, κ. α.), ο θαυματοποιὸς Ἰησοῦς, ἀλλὰ, ὅπως ἔχομε ἤδη μερικῶς ἀναπτύξει και θα ἀναπτύξομε περισσότερο στο παρόν μέρος και ἀκολουθῶς, μέσα στις **Επιστολές** και την **θεολογία** του παρουσιάζει ἓναν ουράνιο, ἀπεσταλμένο, αἰθέριο, γνωστικιστικὸ Χριστό. Δεν μας παραδίδει καμία διδασκαλία του Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ ἐρμηνεύει το πλανώμενο εσχατολογικὸ κήρυγμα περί σταυρωθέντος, ἀναστάντος και πάλιν ἐρχομένου Χριστοῦ ἐντὸς των πλαισίων της δικῆς του **θεολογίας**. (Π. χ. βλέπε: Α΄ Πρὸς τιμόθεον α΄: 11, στ΄: 16, κλπ.).**

Ο Παῦλος εἶναι χρονολογικῶς ο πρῶτος συγγραφέας ἐντὸς του κανόνος της **Καινῆς Διαθήκης**. Ὅμως δεν μας παρέχει καμιά **βιογραφική** περιγραφή ἔστω και περιληπτική για τη **ζωή** και τη **δράση** του Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δεν ἀναφέρει οὔτε ἓνα ἀπὸ τα **θαύματά** του. Ἀκόμα δεν μας μεταφέρει **καμία θεολογία ἢ διδαχή** του Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅσον δε ἀφορὰ το **βάπτισμα** και την **θεία εὐχαριστία**, που ἀναφέραμε σε προηγούμενα μέρη και θα ἀναφερθούμε και στο παρόν, εἶχε διαφορετική ἀντίληψη ἀπὸ αὐτὴν των κανονικῶν **Ευαγγελίων**.

Συνεχῶς ἀναφέρει την φράση «(κατὰ) το **ευαγγέλιον μου**». Μέσα στις **Πράξεις** και τις **Επιστολές** υπάρχουν 79 στίχοι (εκτὸς και μου ξέφυγε κανένας) που κάνουν νύξη για το **ευαγγέλιον** του Παύλου και το κήρυγμα τοῦ **ευαγγελίου** αὐτοῦ. Στην **Πρὸς Γαλάτας** α΄: 11-12, ο Παῦλος δηλώνει ευθέως ὅτι το **Ευαγγέλιον** που κηρύττει δεν το παρέλαβε ἀπὸ ἄνθρωπο ἀλλὰ ἀπὸ τον Ἰησοῦ Χριστό δι’ ἀποκαλύψεως! «**Γνωρίζω δε ὑμῖν, ἀδελφοί, το **ευαγγέλιον το **ευαγγελισθέν** υπ’ ἐμοῦ ὅτι **οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· οὐδέ γαρ ἐγὼ παρά ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι’ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ.****».** Βλέπε και Α΄ Πρὸς Κορινθίους δ΄: 15, θ΄: 12-23, ιε΄: 1, κλπ. Δι’ αὐτὸ το **ευαγγέλιον**, με ἀπόλυτη ἐξουσία ἔχει ἤδη τονίζει ὅτι ἔχει ἀπόλυτη ἰσχὺ και δεν μπορεῖ να υπάρξει ἄλλο διαφορετικὸ ἀκόμα και αν δοθεῖ ἀπὸ τους ἰδίους τους ἀγγέλους: **Πρὸς Γαλάτας 7-9, «ὁ **οὐκ ἔστιν ἄλλο, εἰ μὴ τινές εἰσιν οἱ τaráσσοντες ὑμᾶς και θέλοντες μεταστρέψαι το **ευαγγέλιον** του Χριστοῦ. ἀλλὰ και εἴν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ ουρανοῦ****

ευαγγελίζεται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω. ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω.». Ελπίζω να καταλάβετε πλήρως αυτές εδώ τις φράσεις! Όποιος παραδίδει ή παραλαμβάνει άλλο ευαγγέλιο να πάει στ' ανάθεμα...

Παρά τις δικαιολογίες του Παύλου με τις συχνές-πυκνές αποκαλύψεις, ο ερευνητής Charles B. Waite στο επιστημονικό βιβλίο του *History of the Christian Religion to the Year Two Hundred* (Ιστορία της Χριστιανικής Θρησκείας μέχρι το Έτος Διακόσια), αναγράφει τους λόγους διά τους οποίους αυτό το ευαγγέλιο πρέπει να συγγράφηκε γύρω στο +50 Κ. Ε. Δηλαδή κατά τον Waite πρόκειται για κάποιο πραγματικό ευαγγελικό σύγγραμμα διαφορετικό από τα γνωστά ευαγγέλια και όχι απλώς το ευαγγελικό κήρυγμα του Παύλου. Αυτό πρέπει να ήταν τότε σε κυκλοφορία και το χρησιμοποιούσε ο Παύλος. Πρέπει να ήταν το πρώτο ευαγγέλιο, το οποίο αργότερα απετέλεσε την βάση του *Ευαγγελίου* του Μαρκίωνος και ίσως μερική βάση του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου*, χωρίς όμως να ταυτίζεται καθ' ολοκληρίαν με αυτά. Άλλοι βέβαια διαφωνούν με τον Waite και επιμένουν ότι εδώ πρόκειται για ευαγγελικό κήρυγμα. Μάλλον έχουν άδικο! Εκτός από την ισχυρή και βαρύνουσα άποψη του Waite υπάρχουν και άλλες πιθανές εκδοχές!

Ο σπουδασμένος πλούσιος από την Σινώπη του Πόντου Μαρκίων, ήταν φανατικός οπαδός του Παύλου και γνωστικός εσχατολόγος, αυστηροτάτων ηθών. Κατά το πρώτο ήμισυ του δευτέρου αιώνας έφτιαξε τον πρώτο κανόνα *Καινής Διαθήκης*. Αυτός περιείχε μόνο τις δέκα πρώτες επιστολές του Παύλου από τις οποίες είχε αφαιρέσει όλα τα Εβραϊκά στοιχεία. Επίσης η σειρά τους ήταν άλλη από την εκ των υστέρων καθιερωμένη. Εκτός κανόνος είχε θέσει τις επιστολές Α' και Β' *Πρός Τιμόθεον, Πρός Τίτον, Πρός Εβραίους*, τα δύο τελευταία κεφάλαια ιε', ιστ' της *Πρός Ρωμαίους* επιστολής, κ. ά.. Στον κανόνα ο Μαρκίων είχε βάλει μόνο ένα ευαγγέλιο ομοιάζον με το *Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον*, αλλά χωρίς να περιέχει κανένα Εβραϊκό στοιχείο και θέμα. Ο Εβραϊκός Θεός Πατήρ Γιαχβέχ για τον Μαρκίωνα, ήταν κακό δαιμόνιο. Η εκκλησία της Ρώμης δεν εδέχθη τις προτάσεις του Μαρκίωνος και εξέβαλλε αυτόν από τους κόλπους της μεταξύ +142 - 144. Καθόλου παράξενο, διότι ακόμα αυτή την εποχή οι χριστιανικές εκκλησίες ήταν παραρτήματα ή προεκτάσεις των Ιουδαϊκών συναγωγών (Qahal) και οι περισσότεροι χριστιανοί ήταν Εβραίοι προσήλυτοι.

Όπως τα πράγματα δείχνουν, περί το +140-150 έγινε μια γερή επεξεργασία του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου* προς απάντηση κατά του Γνωστικού Μαρκίωνος, αν λάβομε υπ' όψη αυτά που γράφει ο Τερτυλλιανός στην πολεμική του *Κατά του Μαρκίωνος*.

Τότε οι συντάκτες προσέθεσαν τα δύο πρώτα κεφάλαια του Λουκά, τα οποία απ' όλους τους ειδικούς εκρίθησαν παρείσακτα και έρχονται σε αξεπέραστες αντιφάσεις με πολλά θέματα όλων των *Ευαγγελίων*. Μετά επισυνάφθηκαν οι *Πράξεις* (όχι στην μορφή που τις έχουμε σήμερα) για να μας δείξουν τα εξής δύο αναληθή συμπεράσματα: (α) Την χρυσή εποχή της χριστιανικής εκκλησίας προτού εισχωρήσει η αίρεση και χαλάσει την ιδανική εικόνα και ομαλή ροή. (β) Ότι ο Παύλος ανήκε στην ορθόδοξη χριστιανική κίνηση των αποστόλων της Ιερουσαλήμ και δεν ήταν διδάσκαλος του Μαρκίωνος, όπως ο ίδιος Μαρκίων είχε ισχυρισθεί.

Μετά απ' αυτά έγινε μια επεξεργασία και ανασύνταξη των *Επιστολών* του Παύλου για να ευθυγραμμίσει κατά το δυνατόν τα ανακύψαντα στοιχεία και την πολεμική κατά του Μαρκίωνος με όλα όσα που ο Παύλος είχε γράψει.

Εκτεταμένα μέρη των ποιμαντορικών επιστολών, *Α΄* και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* και η *Πρός Τίτον*, αναφέρονται σε θέματα του δευτέρου αιώνας, άγνωστα για τον Παύλο. Επομένως αυτά δεν μπορεί να εγράφησαν απ' αυτόν. Τα υπόλοιπα μέρη των φαίνονται να είναι είτε δικά του είτε παραδόσεις που αναφέρονται σ' αυτόν. Ακόμα η έρευνα απέδειξε ότι η επιστολή *Πρός Εβραίους* αποκλείεται να γράφτηκε από τον Παύλο. Αυτό το συμπέρασμα το παραδέχονται όλοι οι επιστήμονες ανεξαιρέτως. Το παραδέχεται και ο καθηγητής θεολόγος Παν. Τρεμπέλας ενώ ταυτοχρόνως προωθεί την άποψη ότι την επιστολή την έγραψε κάποιος ακόλουθος του Παύλου ο οποίος μετά τον θάνατο του Παύλου καταγράφει από μνήμης μεν, πιστά και ελεύθερα δε, τις θέσεις του Παύλου. Δεν μας παρέχει όμως καμία δικαιολόγηση της απόψεως ταύτης. Ο Ωριγένης λέγει, ο «Θεός οίδει!» ποιος την έγραψε. Παρ' όλα ταύτα, η επιστολή ακόμα και σήμερα αποδίδεται επισήμως στον Παύλο απ' όλες τις χριστιανικές εκκλησίες. Διά ταύτα λοιπόν, στην παρούσα ανάπτυξη, την συμπεριλαμβάνομε εντός των πλαισίων του Παύλου αφού έτσι απαιτεί η χριστιανική εκκλησία και κατήχηση.

Παρά τις συχνές και πυκνές αναφορές στην *Παλαιά Διαθήκη* εντός των *Επιστολών*, ο Παύλος ουδέποτε την χρησιμοποιεί δι' εξεύρεση συγκεκριμένων **προφητειών** οι οποίες εξεπληρώθηκαν στον Ιησού Χριστό, πράγμα που οι Ευαγγελιστές κάνουν κατά κόρον. Βεβαίως, πολλές φορές αναφέρει τον Μωυσή, ονόματα ολίγων προφητών, τις λέξεις προφήτης – τες, προφητεία – τείες, είτε εντός άλλου περιεχομένου είτε με άλλο νόημα ακόμα και αορίστως! **Στις Επιστολές του ο Παύλος δεν ομιλεί για προφητείες και για προφήτες κατά την ευαγγελική**

έννοια: «Τούτο δε όλον γέγονεν ίνα πληρωθή το ρηθέν υπό του Κυρίου διά του προφήτου λέγοντος·» (Ματθαίος α΄: 22, κ. α.), όπως κάνουν συνεχώς οι Ευαγγελιστές.

Ο μοναδικός σχετικός στίχος των *Πράξεων* κστ΄: 27 «πιστεύεις, βασιλεύ Αγρίππα, **τοις προφήταις**; οίδα ότι πιστεύεις.» είναι λόγια του κατά πολύ υστεροχρόνου συγγραφέα των *Πράξεων* βαλμένα στο στόμα του Παύλου, πράγμα που έχει ξανακάνει και με τον Στέφανο στον στίχο ζ΄: 52 της απολογίας του. Αν ο συγγραφέας αυτός είναι ο Λουκάς, τότε βέβαια ήταν ήδη πολύ συνηθισμένος στις δήθεν προφητείες από τότε που έγραφε το *Ευαγγέλιό* του!

(Λόγω των πολλών και κραυγαλέων αντιφάσεων μεταξύ του *Κατά Λουκάν Ευαγγελίου* και *Πράξεων* είναι αδύνατον ο ίδιος συγγραφέας να έγραψε και τα δύο βιβλία. Π. χ., στο *Ευαγγέλιο*, κδ΄: 50-51, η ανάληψη έγινε 1 ή 2 μέρες μετά την ανάσταση ενώ στις *Πράξεις*, α΄: 1-9, έγινε 40 μέρες μετά. Είναι δυνατόν ο ίδιος συγγραφέας να έγραψε κάτω μια τέτοια αντίφαση όπως και πολλές άλλες; Απαντήσετε! Εκτός πια οι παρεμβολείς και οι πλαστογράφοι αλλοίωσαν και τα δύο βιβλία σε τέτοιο βαθμό που τα έκαναν αγνώριστα!).

Ενώ λοιπόν ο Χριστός Μεσσίαχ των Ευαγγελιστών, αν εξαιρέσουμε τις υστερόχρονες προσθήκες και παραχαράξεις, είναι ένα κακοβαλμένο εντός ιστορικού πλαισίου μυθολογικό και κακοφτιαγμένο κατασκεύασμα περί κάποιου Ιησού που δήθεν εκπληρεί προφητείες της *Παλαιάς Διαθήκης*, ο Χριστός του Παύλου δεν είναι τέτοιο μυθολόγημα αλλά ένα άνευ ιστορικού πλαισίου αποκύημα της φαντασίας και της θεολογίας του Παύλου, βασισμένο και αυτό στην *Παλαιάς Διαθήκης* αλλά σε διαφορετικά χωρία της. Μερικά κύρια σημεία της θεολογίας του Παύλου έχουν ήδη αναπτυχθεί και περισσότερα θα αναπτυχθούν μέχρι το τέλος και το παράρτημα αυτού του κεφαλαίου. Παρά την απόσταση και τις πολλές διαφορές μεταξύ των δύο αυτών προσεγγίσεων του Εβραιο-Ιουδαϊκού Χριστού, Μεσσίαχ, που έγινε Ιησούς, και στις δύο υπάρχουν ολίγα σημαντικά κοινά σημεία, έστω και αν αυτά περιγράφονται διαφορετικά, όπως: η εξ ουρανού επάνοδος του Χριστού, η άμεση εσχατολογία, η τυφλή πίστη στον Χριστό, ο φόβος, κ. ά.

Επιγραμματικώς και εν παρόδω αναφέρομε ότι, όπως πλέον είναι γνωστό μετά τον Παύλο και το +70-73, οι Εβραιοχριστιανοί προκειμένου να οικειοποιηθούν τον Μεσσίαχ των ορθοδόξων Εβραίων ανέτρεξαν στην *Παλαιά Διαθήκη* για να βρουν δήθεν προφητείες που δήθεν αναφερόταν στον δικό τους Ιησού Χριστό. Αυτό ήταν το βαρύ επιχείρημα που αντέταξαν τότε κατά των αρχηγών και ιερέων των

Ιουδαίων και δη των Φαρισαίων. Έτσι έπλεξαν σενάρια που ομοιάζαν κάπως με κείμενα *Προφητών* και *Ψαλμών*, σε άλλα κείμενα έδωσαν λανθασμένες και αυθαίρετες ερμηνείες και άλλα τα παράφρασαν όπως τους βόλευε. Απέτυχαν βεβαίως παταγωδώς με τους βιαστικούς και ανοήτους παραλληλισμούς διότι με μια παράλληλη μελέτη βλέπομε καθαρά τα λάθη και τις παραφράσεις, και ότι τα κείμενα αυτά αναφέρονται σε άλλα θέματα και όχι στον χριστιανικό Ιησού Χριστό. Π. χ., το όνομα Ιησούς δεν υπάρχει σε κανένα από τα χωρία που επικαλούνται, κλπ. Όλα αυτά διαπιστώνονται εύκολα και έχουν εκτεθεί από πολλούς μελετητές, Εβραίους και «Εθνικούς», στην διεθνή βιβλιογραφία. Σε πολλά δε σημεία οι Εβραιοχριστιανοί τα έχουν κάνει τόσο σαλάτα ώστε εύκολα βλέπει κανείς ότι δεν καταλάβαιναν τι έγραφαν και γελοιοποιούνται πλήρως. (Για πλήρεις αναλύσεις, λεπτομέρειες και απαντήσεις επ' αυτού του μεγάλου ζητήματος των ψευτο-προφητειών, παραπέμπομε στη βιβλιογραφία.).

Συνεχίζομε με το βιβλίο των *Πράξεων* στο οποίο ευρίσκομε τα εξής σημαντικά σημεία:

θ': 22 «Σαύλος δε μάλλον ενεδυναμούτο και **συνέχυνε τους Ιουδαίους** τους κατοικούντας εν Δαμασκώ, **συμβιβάζων ότι ούτός εστιν ο Χριστός.**». (Πολύ περίεργος και ύποπτος αυτός εδώ ο στίχος! Χρήζει αναλύσεως και ερμηνείας! Αυτή την φορά ο Παύλος δεν διώκεται από τις αρχές της πόλεως της Δαμασκού και τον Βασιλέα Αρέτα, *Β' Προς Κορινθίους* ια': 31-33, αλλά κυκλοφορεί άνετα κηρύττει και δημιουργεί σύγχυση! Πώς να συνέβη άραγε αυτή η αλλαγή;).

ια': 25-26 «εξήλθε δε εις Ταρσόν ο Βαρνάβας αναζητήσαι Σαύλον, και ευρών αυτόν ήγαγεν αυτόν εις Αντιόχειαν. εγένετο δε αυτούς ενιαυτόν όλον συναχθήναι εν τη εκκλησία και διδάξαι όχλον ικανόν, **χρηματίσαι τε πρώτον εν Αντιοχεία τους μαθητάς Χριστιανούς.**»,

κδ': 5 «ευρόντες γαρ τον άνδρα τούτον λοιμόν και **κινούντα στάσιν πάσι τοις Ιουδαίοις τοις κατά την οικουμένην, πρωτοστάτην τε της των Ναζωραίων αιρέσεως,**»,

κγ': 1-14, μελετήσετε αυτούς τους στίχους,

κε': 19 «**ζητήματα δε τινα περί της ιδίας δεισιδαιμονίας είχαν προς αυτόν και περί τινος Ιησού τεθνηκότος, ον έφασκεν ο Παύλος ζήν.**», πράγμα που

επαναλαμβάνεται στην *Πρός Ρωμαίους* στο κεφάλαιο στ΄ και ιδιαίτερα τους στίχους 9-10 «**ειδότες ότι Χριστός εγερθείς εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει. ό γαρ απέθανε, τη αμαρτία απέθανεν εφάπαξ, ό δε ζη, ζη τω Θεώ**».

κη΄: 21-29, μελετήσετε αυτούς τους στίχους.

(Τα μεγαλύτερα και περιεκτικότερα χωρία την παραπομπή των οποίων αναγράψαμε εδώ, λόγω τους μήκους των δεν τα παραθέσαμε. Αυτά παρέχουν περισσότερες ισχυρές πληροφορίες επ΄ αυτού του θέματος. Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε και άλλα χωρία μέσα στις *Πράξεις* και τις *Επιστολές*.).

Αυτά και άλλα χωρία, καθιστούν σαφές ότι η διδασκαλία του Παύλου είναι μια πρωτοφανής Ιουδαϊκή αίρεση. Είναι μια έκφραση Παλαιοδιαθηκικών **Ναζιραίων** και όχι Ναζωραίων, όπως εσφαλμένως αναγράφεται και έχει επικρατήσει. Όπως έχουμε δει, ο ίδιος ο Παύλος ομολογεί πολλές φορές ότι ήταν **ζηλωτής** (Ναζιραίος) του Νόμου και του Ιουδαϊσμού (*Πράξεις* κα΄: 20, κβ΄: 3, *Πρός Γαλάτας* α΄: 14, *Β΄* *Πρός Κορινθίους* ια΄: 2).

Πλείστα άλλα χωρία, τα οποία μπορείτε πολύ εύκολα να εντοπίσετε μέσα στις *Πράξεις* και τις *Επιστολές*, μαρτυρούν ότι οι ορθόδοξοι και έννομοι Ιουδαίοι της Παλαιστίνης και όλης της αυτοκρατορίας εδίωκαν τον Παύλο παντοιοτρόπως ένεκα της νέας αιρέσεως και διδασκαλίας που αυτός εισηγείτο. Σύμφωνα με τον Μωσαϊκό Νόμο ο Παύλος έπρεπε να διωχθεί και να θανατωθεί (διά λιθοβολισμού) από τους ορθοδόξους Ιουδαίους, *Έξοδος* κβ΄: 17, *Δευτερονόμιον* ιγ΄, ιζ΄, κλπ. Παρά τούτα η Εβραϊκή *Παλαιά Διαθήκη* παραμένει η κεντρική βάση και η πηγή του διαστρεβλωμένου Ιουδαϊκού και αιρετικού κηρύγματός του. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

Ουσιαστικά έχουμε να κάνουμε με την αίρεση του **Παυλικού Εβραιοχριστιανισμού**. Έτσι οι αναφορές του σε όλη την *Παλαιά Διαθήκη* και τον Μωσαϊκό Νόμο είναι αναγκαία τόσο συχνές και πυκνές που αν κανείς ήθελε να τις αφαιρέσει από τις *Επιστολές*, τα μόνα υποτιθέμενα γραπτά του, στο τέλος δεν θα έμενε σχεδόν τίποτα, ή ό,τι απέμενε θα καταντούσε τελείως ασύνδετο και άνευ συγκεκριμένου νοήματος. Το κήρυγμά του όμως και τους ανά την αυτοκρατορία Ιουδαίους συνέχεε ή έκανε εχθρούς του, από δε τους «εθνικούς» έπειθε εξαιρετικά ολίγους και άτομα ειδικών περιπτώσεων.

Για να εξετάσουμε τα ανωτέρω θέματα λεπτομερέστερα με στοιχεία και αναφορές:

Εντός του παρόντος κειμένου, όπως και σε άλλα κείμενά μας, εντοπίζουμε ελάχιστα χωρία των *Επιστολών* του Παύλου τα οποία κάπως ενθυμίζουν ή ομοιάζουν με αντίστοιχα των *Ευαγγελίων*. Κυρίως αυτά είναι: (1) Περί αγάπης *Πρός Ρωμαίους* ιβ΄: 14 «ευλογείτε τους διώκοντάς υμάς, ευλογείτε και μη καταράσθε.», ενθυμίζει έναν στίχο από την **επί του όρους ομιλία**, αλλά όλο το κεφάλαιο ιβ΄ είναι κομμένο και ραμμένο από ειδικώς επιλεγμένα χωρία της *Παλαιάς Διαθήκης*. (2) Περί Θείας Ευχαριστίας, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ια΄: 23-28.

Η συντριπτική πλειονότητα των υπολοίπων εδαφίων όμως, ούτε ενθυμίζει ούτε καν έχει καμία ομοιότητα με οιαδήποτε εδάφια των *Ευαγγελίων*. Ακόμα εδάφια που πραγματεύονται ίδια θέματα παρουσιάζουν μεταξύ τους και με τα *Ευαγγέλια* αγεφύρωτες διαφορές και αντιφάσεις. Π. χ., Η Δευτέρα Παρουσία και η Τελική Κρίση, *Α΄ Πρός Κορινθίους* ιε΄: 29-58, *Α΄ Πρός Θεσσαλονικείς* δ΄: 13-18, ε΄: 1-11, *Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς* β΄: 1-12, κλπ..

Μια τέτοια κραυγαλέα και αγεφύρωτη διαφορά αποτελεί και ο Χριστός του Παύλου συγκρινόμενος με τον Χριστό των *Κανονικών Ευαγγελίων*. Εδώ λοιπόν παρουσιάζουμε πληρέστερα και σαφέστερα τις συγκρίσεις και διαφορές που αφορούν αυτούς τους Χριστούς. Ας δούμε λοιπόν τα πράγματα από κοντά:

Ο Χριστός του Παύλου σε δύο στίχους μόνον, *Πρός Ρωμαίους* α΄: 3 και *Β΄ Πρός Τιμόθεον* β΄: 8, κατάγεται «**εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκαν**». Δεν αναφέρει το Άγιο Πνεύμα και την Παρθένο Μιργιάμ. Απανταχού αλλού αναφέρεται ή εννοείται ως: θεϊκός, ουράνιος, μυθικός, προαιώνιος, προϋπάρχων, υπερφυσικός, προορισμένος, απεσταλμένος, πνευματικός, μυστικός, κοσμικός Υιός, παράγων της δημιουργίας, η υποστηρίζουσα συμπαντική δύναμη, «**ο Υιός**, η εικών, η δύναμις, η σοφία, η δόξα **του Πατρός**». Βλέπε: *Α΄ Πρός Κορινθίους* α΄: 24, η΄: 6, *Β΄ Πρός Κορινθίους* δ΄: 4, *Πρός Κολασσαείς* α΄: 15-20 «πρωτότοκος πάσης κτίσεως», «πρωτότοκος εκ των νεκρών» (παρ' όλον ότι αρκετοί «είχαν αναστηθεί» πριν απ' αυτόν). Ο στίχος *Πρός Κολασσαείς* α΄: 20 μας λέγει ότι το σύμπαν είναι ουσιαστικά αποξενωμένο από τον υπερβατικό Θεό. Ακόμα βλέπε και: *Πρός Φιλιππησίους* β΄: 5-11, *Α΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 11, *Β΄ Πρός Τιμόθεον* α΄: 9-10 «του σώσαντος ημάς και καλέσαντος κλήσει αγία, ου κατά τα έργα ημών, αλλά κατ' ιδίαν πρόθεσιν και χάριν, **την δοθείσαν ημίν εν Χριστώ Ιησού προ χρόνων αιώνιων, φανερωθείσαν δε νυν διά της επιφανείας του σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, καταργήσαντος μεν τον θάνατον, φωτίσαντος δε ζωήν και αφθαρσίαν διά του ευ-**

αγγελίου», *Πρός Εβραίους* α': 2-3, κλπ. Όλα αυτά είναι γνωστικιστικά και παραφθαρμένα νεοπλατωνικά στοιχεία, εκ των οποίων μερικά πρέπει να μπήκαν στις *Επιστολές* κατά τον πρώτο και δεύτερο αιώνα, όταν ο Γνωστικισμός κόντεψε να εξαφανίσει τον ορθόδοξο Χριστιανισμό, και μερικά άλλα πρέπει να τα είχε βρει ο Παύλος στις μέρες του ήδη διαδεδομένα μεταξύ των χριστιανικών κοινοτήτων και τα χρησιμοποίησε. Αργότερα, αυτά έγιναν ο «Λόγος» στο πρώτο κεφάλαιο του κατά *Ιωάννην Ευαγγελίου*, το οποίο περιέχει πολλά στοιχεία Γνωστικισμού. Αυτά επίσης είναι σύμφωνα και με τον Γνωστικισμό του Μαρκίωνος.

Ούτως, παρά την γενική και αόριστη αιθέρια φύση του Χριστού η οποία διαχέεται και διαμηνύεται παντού εντός των *Επιστολών* του Παύλου, αντί της πλήρως σωματικής του Ιησού των κανονικών *Ευαγγελίων* στα οποία, τρώγει, πίνει, συναναστρέφεται μετά τελωνών και πορνών, θεραπεύει, διδάσκει, τσακώνεται, οργίζεται, λιγοψυχά, ξανατρώγει και ξαναπίνει μετά την ανάστασή του, κλπ., ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους* α': 3-4 και *Β' Πρός Τιμόθεον* β': 8, καταγράφει την κατάφωρη αντίφαση με τον εαυτόν του και τους Ευαγγελιστές, ότι ο Χριστός, προήλθε «εκ σπέρματος Δαβίδ κατά σάρκαν» και όχι από το Άγιο Πνεύμα με τη βοήθεια της Παρθένου Εβραιοπούλας Μιργιάμ, όπως καταφατικά μας λένε ο *Ματθαίος* α': 18 και ο *Λουκάς* α': 34-35, και μετά «απεδείχθη Υιός Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα ...». Στην *Πρός Φιλιππησίους* β': 5-6 όμως τον παρουσιάζει κατ' ευθείαν ίσο με τον Θεό «τούτο γαρ φρονείσθω εν υμίν ό και εν Χριστώ Ιησού, **ος εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο το είναι ίσα Θεώ**,»! (Έχομε να κάνομε με συνεχείς αντιφάσεις, μπαλώματα, ψεύδη, μπουρδουκλώματα, στρεψοδικίες, απάτες, ...).

Η βάση της διδασκαλίας και θεολογίας του Παύλου αφορά:

(α) Την αρχική κατάρα και οργή του Θεού Γιαχβέχ λόγω του αμαρτήματος και της πτώσεως του Αδάμ (*Πρός Ρωμαίους* ε': 12- 14, όλο το κεφάλαιο στ', *Α' Πρός Κορινθίους* ιε': 22, 45, *Β' Πρός Κορινθίους* ια': 3, *Α' Πρός Τιμόθεον* β': 13-14) που καταράστηκε με αιώνιες τιμωρίες τους πάντες και τα πάντα εις πάντας τους αιώνες !

Η σωτηρία απ' αυτά τα δεινά επιτυγχάνεται με το να ομολογούμε τον Κύριον Ιησού, και να πιστέψομε και να βάλομε στην καρδιά μας ότι ο Θεός τον ανέστησε (*Πρός Ρωμαίους* στ': 3-13 ειδικά στίχος 8 «ει δε απεθάνομεν συν Χριστώ, πιστεύομεν ότι και συζήσομεν αυτώ», ι': 9 «ότι εάν ομολογήσης εν τω στόματί σου Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδιά σου ότι ο Θεός αυτόν ήγειρεν εκ

νεκρών, σωθήση·»). Όμως όπως και πριν έτσι και μετά θα μας πει ότι όλοι μας θα σωθούμε διά της θυσίας τού Ιησού Χριστού (Πρός Ρωμαίους ε΄: 18 «Ἄρα οὖν ὡς δι' ενός παραπτώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς κατάκριμα, οὕτω καὶ δι' ενός δικαιώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωῆς.», στ΄: 3-13 ειδικά στίχος 7 «ο γὰρ ἀποθανῶν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας.», Α΄ Πρός Κορινθίους ιε΄: 22, κλπ.). Αλλά και πάλι αντιφατικά θα μας ανακοινώσει ότι η σωτηρία του καθενός εξαρτάται ἀπὸ τὴν εὐνοία καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν προκαθορισμὸ τοῦ (Πρός Ρωμαίους στ΄: 3-13, θ΄: 16-23 ὅπου ἐδῶ μας ἀφηγεῖται καὶ τὴν τρομερὴ παραβολὴ τοῦ καραμέως που ὅποια ἀγγεῖα θέλει τὰ διαφυλάττει γερὰ καὶ ὅποια δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ καταστρέφει.). Ἄντε νὰ βρεῖ κανεῖς ἄκρη με τὸν Παῦλο!...

(β) Τὴν **ἀμαρτία καὶ τὸν θάνατο**, ὡς συμπαντικὲς δυνάμεις ὅπως ἔχομε προεῖπει, (Πρός Ρωμαίους γ΄: 23 «πάντες γὰρ ἡμάρτον καὶ υστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ», ε΄: 12-14, 19, ὅλο τὸ στ΄ κεφάλαιο ειδικά στίχος 23 «**τὰ γὰρ ὁψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος**,», παρμένο ἀπὸ τὴν Γένεσιν β΄: 17, ζ΄: 1-25, η΄: 1-12, Β΄ Πρός Κορινθίους ε΄: 21, κλπ.). (Βλέπε καὶ Ἰωάννης ιστ΄: 8, Πράξεις ι΄: 42, Α΄ Ἰωάννου α΄: 8.).

Ακόμα ἡ ἀμαρτία προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὴν σάρκα (Πρός Ρωμαίους ζ΄: 5, η΄: 6-8, 12-13 «Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, ὀφειλέται ἐσμέν **οὐ τῇ σαρκὶ τοῦ κατὰ σάρκα ζήν· εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζήτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δὲ Πνεύματι τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε.**», Β΄ Πρός Κορινθίους ε΄: 10, κλπ.) πράγμα που εἶναι ἀντιφατικὸ πρὸς τὴν δημιουργία τοῦ Θεοῦ τοῦ, γνωστικιστικὸ καὶ πιθανῶς σύμφωνο με τὴν εσχατολογικὴ παράνοια που διακατέχει τὸν ψυχοπαθολογικὸ Παῦλο καὶ τὸ μῖσος ὅλων τῶν χριστιανῶν κατὰ τοῦ σώματος! Στὴν Πρός Ρωμαίους α΄: 18-32, Πρός Εφεσίους δ΄: 18-19, κ. α., βλέπομε καὶ τὴν προκαθορισμένη ἀμαρτία ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνεκα τῆς οργῆς τοῦ Θεοῦ (γι' αὐτὸ κατὰ τὸν Ματθαῖο στ: 13 πρέπει νὰ παρακαλοῦμε: «καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ....»). Παραπάνω ἀναφέραμε καὶ τὸ δόγμα τοῦ Προκαθορισμοῦ καὶ θὰ τὸ ξαναδούμε στο παράρτημα στο τέλος τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ.

Απὸ τὴν ἄλλη μεριά καὶ πάντα ἀντιφατικά, ὅπως συνηθίζει, θὰ μας πει ὅτι ἡ ἀμαρτία καθορίζεται ἀπὸ τὸν Νόμο καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμαρτία χωρὶς τὸν Νόμο (Πρός Ρωμαίους γ΄: 20 «... **διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἀμαρτίας.**», ε΄: 13 «**ἀχρι γὰρ νόμου ἀμαρτία ἦν ἐν κόσμῳ, ἀμαρτία δὲ οὐκ ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου.**», 20-21, στ΄: 15-13 ειδικά στίχος 15 «**Τί οὖν; ἀμαρτήσομεν ὅτι οὐκ ἐσμέν ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν; μὴ γένοιτο.**», ζ΄: 7 «**Τί οὖν ἐρούμεν; ὁ**

νόμος αμαρτία; μη γένοιτο· **αλλά την αμαρτίαν ουκ έγνων ει μη διά νόμου**·», 8-24, *Πρός Γαλάτας* ε΄: 3, *Α΄ Πρός τιμόθεον* α΄: 9, κλπ.). Αλλά και πάλι θα μας πει ότι μόνο η αγάπη αρκεί για την εκπλήρωση του Νόμου (*Πρός Ρωμαίους* ιγ΄: 9-10 «το γαρ ου μοιχεύσεις, ου φονεύσεις, ου κλέψεις, ουκ επιθυμήσεις, και ει τις ετέρα εντολή, εν τούτω τω λόγω ανακεφαλαιούται, εν τω, αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν. η αγάπη τω πλησίον κακόν ουκ εργάζεται· πλήρωμα ουν νόμου η αγάπη.»), πράγμα μακράν της πραγματικότητας της *Παλαιάς Διαθήκης* αλλά και της *Καινής*, όπως καθένas μπορεί να διαπιστώσει εάν μελετήσει τον Μωσαϊκό Νόμο εντός της *Πεντατεύχου* και αυτά τα δύο βιβλία.

Άντε να βρει κανείς άκρη με τον Παύλο!... Μέσα στους στίχους *Πρός Ρωμαίους* στ΄: 3-23 μπλέκει με ακατάστατες σοφιστείες, ασάφειες και στρεψοδικίες τρία πράγματα ο αθεόφοβος! Την σωτηρία διά πίστεως, την σωτηρία δια χάριτος και την υπακοή στον νόμο! Για να μην λέγει κανείς ότι απομονώνoμε στίχους έξω από τα συμφραζόμενα, σας παρακαλούμε να διαβάστε ολόκληρα τα κεφάλαια της ***Πρός Ρωμαίους* ε΄, στ΄ και ζ΄** και δείτε μόνοι σας και ειλικρινά αν μπορείτε να βρείτε την άκρη και το τέλος του μπλεγμένου κουβαριού που παρουσιάζει εκεί μέσα!

(γ) Κάποιον **Ιησού Χριστό** που για να μας σώσει απέθανε **επί σταυρού** ή κρεμασμένος **«επί ξύλου»** (όπως τονίζει ο Παύλος και η *Καινή*: *Πράξεις* ε΄: 30, ι΄: 39, *Πρός Γαλάτας* γ΄: 13, *Α΄ Πέτρου* β΄: 24, φράση παρμένη από την *Παλαιά Διαθήκη*, *Γένεσις* μ΄: 19, *Δευτερονόμιον* κα΄: 22-23, *Ιησούς του Ναυί* η΄: 29, *Εσθήρ* η΄: 7, κλπ.), για τον οποίον ο Παύλος επιμένει ότι ζει (*Πράξεις* κε΄: 19, *Πρός Ρωμαίους* στ΄: 9-10). Αυτός ο Παυλικός Χριστός, κατά την άμεση εσχατολογία του Παύλου, πρόκειται να επανεμφανιστεί εντός ολίγου και θα σώσει από την κατάρα, την οργή, την αμαρτία και τον θάνατο μόνον όσους είχαν την τύχη και την θέληση να πιστέψουν σ' αυτόν! (Βλέπε τα εσχατολογικά μέρη των δύο *Πρός Θεσσαλονικείς Επιστολών*.).

Η θυσία του Χριστού είναι εξιλεωτική διά τις αμαρτίες μας, ανάλογη ή για αντικατάσταση των συχνών και πυκνών θυσιών πολλών και διαφόρων αρτιμελών και ακηλιδώτων ζώων που περιγράφονται σ' όλη την *Παλαιά Διαθήκη* διά τον εξευμενισμό του Γιαχβέχ (*Πρός Ρωμαίους* η΄: 3). Στον ίδιο στίχο αναφέρει και ότι «...ο Θεός τον εαυτού υιόν πέμψας **εν ομοιώματι σαρκός** αμαρτίας και περί αμαρτίας, κατέκρινε την αμαρτίαν εν τη σαρκί,». Δηλαδή ο σταυρωθείς Χριστός ήταν σε ομοίωμα σαρκός και όχι πραγματική σάρκα. Άρα τί είδους θυσία ήταν αυτή; Το ότι ο πραγματικός ή σαρκικός Χριστός δεν σταυρώθηκε στην

πραγματικότητα, αλλά κάποιο ομοίωμά του το πιστεύουν οι γνωστικοί και οι μουσουλμάνοι.

Αναφωνούμε λοιπόν αυτό που λέγει ο ίδιος ο Παύλος στην *Πρός Ρωμαίους* ια': 33: «Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού! ως ανεξερεύνητα τα κρίματα αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού!». Στο τέλος αυτού του κεφαλαίου έχουμε παραθέσει ένα παράρτημα στο οποίο αναπτύσσουμε πολύ περισσότερον μερικά απ' αυτά τα δόγματα του Παύλου και με περισσότερες αναφορές από τον ίδιο και την *Καινή Διαθήκη*. (Διαβάστε το Παράρτημα.). Μετά απ' αυτές τις βάσεις ο Παύλος αναπτύσσει τα διάφορα επί μέρους ζητήματα, τις δικαιολογήσεις του και όλα τα σχετικά.

Στο κεφάλαιο ιε' της *Α' Πρός Κορινθίους*, μετά την εισαγωγή, ο Παύλος τονίζει στους Κορινθίους ότι υπάρχει το **φυσικό** και το **πνευματικό σώμα**. Το μεν πρώτο αντιπροσωπεύεται από τον Αδάμ, το δε δεύτερο από τον Χριστό. Ο Αδάμ ως γήινη ύπαρξη, χοϊκός, είναι φτιαγμένος από γήινα υλικά, ενώ Χριστός ως πνευματική ύπαρξη είναι φτιαγμένος από ουράνια. Όπως έχουμε δει και πρωτύτερα ο Παύλος για να βασίσει και να δώσει αιτία και ύπαρξη στην θεολογία του, αντιπαράβλλει τον Αδάμ με τον Χριστό πολλές φορές, ιδίως στην *Πρός Ρωμαίους* κεφάλαια ε', στ', *Β' Πρός Κορινθίους* ε': 21, κλπ.

Το συμπέρασμα τού κεφαλαίου ιε' της *Α' Πρός Κορινθίου* είναι ότι ο Χριστός ευρίσκεται πλήρως στην πνευματική σφαίρα και δεν αναφέρεται καθόλου ως φυσικός άνθρωπος. Πολλοί αντιτείνουν ότι το εννοεί! Αλλά σε ένα τόσο μεγάλο θεολογικό κεφάλαιο (58 στίχων), κεφαλαιώδους σημασίας για την θεολογία του Παύλου και απευθυνόμενο σε νεοφωτίστους ευρισκομένους σε μακρινή από την Ιουδαία περιοχή, μια τέτοια παράλειψη είναι αξιοσημείωτη και καθόλου εύλογη.

Βεβαίως η σύγκριση αυτή δεν έχει συμμετρία. Διότι ενώ δι' ενός ανθρώπου, του Αδάμ, εισήλθε η αμαρτία στον κόσμο και αυτομάτως όλοι που υπήρξαν και όσοι θα υπάρξουν είναι αμαρτωλοί, είτε φταίνε είτε όχι, και θα τιμωρηθούν στην αιωνία κόλαση, αλλά από την άλλη μεριά η σωτηρία κάποιου διά της θυσίας ενός ανθρώπου ή Υιού του Θεού ή Θεού, του Ιησού Χριστού, δεν είναι αυτόματη. Ο κάθε κάποιος χρειάζεται να πράξει κάτι. Πρέπει να μπει στον κόπο, είτε του έρχεται είτε όχι, και να πιστέψει στη εξιλεωτική θυσία και ανάσταση του Ιησού και να τα βάλει στη καρδιά του, ή να τον ευνοήσει ο ίδιος ο Πανάγαθος. Αλλιώς σωτηρία δεν έχει! (*Πρός Ρωμαίους* ι': 9, ζ': 16-23, κλπ). Πάρα Πολύ Ωραία!

Όπως έχουμε δει πολλές φορές και θα δούμε ακόμα, σε μερικά σημεία ο Παύλος λέγει άλλα αντί άλλων. Μερικές φορές ανακατώνει τον φυσικό και τον πνευματικό χώρο και στρεψοδικεί. Η στρεψοδικία στον Παύλο είναι πολύ σύνηθες φαινόμενο. Αν όμως τα βάλομε όλα κάτω η επικρατούσα ιδέα του Παύλου για τον Χριστό είναι ότι ο Χριστός ήταν πνευματικό σώμα και δεν τον είχε συλλάβει ως ύπαρξη επί της γης.

Ο γήινος Χριστός των τεσσάρων κανονικών Ευαγγελίων όμως, ουδέποτε ανέφερε τον Αδάμ και το προπατορικό αμάρτημα σε οτιδήποτε έστω και το παραμικρό. Ουδέποτε εδήλωσε ότι τα προκαθορισμένα πάθη του (ποτήριον) αποτελούν εξιλεωτική θυσία για το αμάρτημα αυτό και πρέπει να λάβουν χώρα για να σωθεί το ανθρώπινο γένος από την αρχική κατάρρα και οργή του Θεού Πατρός, Γιαχβέχ. Αυτά δεν υπάρχουν στα Ευαγγέλια παρά μόνο στον Παύλο, την χριστιανική κατήχηση και δικαιολόγηση! Αυτό που γράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης α΄: 39 «...ίδε ο αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου.» το λέγει ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και όχι ο Ιησούς. Αλλά και εδώ δεν υπάρχει το προπατορικό αμάρτημα ούτε υπονοείται. Τα ονόματα Αδάμ, Εύα, κλπ., δεν υπάρχουν πουθενά στα Ευαγγέλια και στις Πράξεις!

Στην κατήχησή τους οι χριστιανοί, πολύ αργότερα, επεξέτειναν αυτό το δόγμα του Παύλου με το να αποσπάσουν, παραφράσουν και παρερμηνεύσουν τον στίχο της Γενέσεως γ΄: 15 «και έχθραν θήσω ανά μέσον σου και ανά μέσον της γυναικός και ανά μέσον του σπέρματός σου και ανά μέσον του σπέρματος αυτής· αυτός σου τηρήσει κεφαλήν, και συ τηρήσεις αυτού πτέρναν.», που δεν είναι τίποτα άλλο παρά η κατάρρα εναντίον και η τιμωρία κατά του φιδιού από τον Πατέρα Θεόν Γιαχβέχ. Οι χριστιανοί προπαγάνδισαν αυτόν τον στίχο ως δήθεν εξαγγελία υποσχέσεως και προφητείας του Θεού Πατρός Γιαχβέχ περί μελλοντικής αποστολής και εξιλεωτικής θυσίας τού Σωτήρος Υιού του, όπως αξιωματικά έθεσε ο Παύλος, για να μας απαλλάξει από την αρχική οργή και κατάρρα του. Πολύ θεϊκά ακούγονται όλα αυτά τα πράγματα! Τί λέτε;

Στην επιστολή *Πρός Εβραίους* ε΄, στ΄, ζ΄, κλπ., ο Παύλος αναπτύσσει μια πολύ βαρετή θεολογία για να μας πείσει ότι ο Χριστός σαν **καινοφανής**, ουράνιος και ανώτατος αρχιερέυς προέρχεται από **την τάξη του Μελχισεδέκ** [Γένεσις ιδ΄: 17-23, *Ψαλμοί* ρθ΄ (ρι΄): 4] και όχι από την τάξη του Ααρών. Αυτό είναι αίρεση διότι οι Εβραίοι αρχιερείς, σύμφωνα με τις θεϊκές επιταγές και τον Μωσαϊκόν Νόμον, όφειλαν να προέρχονται από την τάξη του πρώτου αρχιερέα των Εβραίων Ααρών, αδελφού του αρχηγού, νομοθέτη και προφήτη Μωυσή, της φυλής των Λευϊ-

τών [Ο(β)´ Έξοδος κη´: 1-3, κθ´, λη´: 1, λθ´: 21, μ´: 10-14, Ο(β)´ Λευιτικόν η´: 1-36, θ´: 1-4, ι´, Ο(β)´ Αριθμοί γ´ ολόκληρο, η´: 5-26, ιστ´: 9-11, ιζ´: 6-28, ιη´: 7-23, κε´: 10-13, λε´: 1-8, Δευτερονόμιον ιη´: 1-14, κλπ. Η Μασσόρα έχει μερικές αναφορές ίδιες και άλλες διαφορετικές.]. Η προέλευση του Χριστού ως ανωτάτου αρχιερέα από την τάξη του Μελχισεδέκ έχει γίνει δόγμα της χριστιανικής εκκλησίας. Ο Ιησούς Χριστός είναι ανώτερος και αξιότερος (Θεός ήταν άλλωστε) του Μωυσέως που έχρισε τον αδελφό του Ααρών, κατ' εντολήν του Θεού Γιαχβέχ και Πατέρα του Ιησού Χριστού, πρώτον αρχιερέα των Εβραίων. Η νέα θρησκεία του Εβραιοχριστιανισμού που εγκαινιάζει είναι και αυτή ανώτερη του Ιουδαϊσμού (πράγμα που είχε ξαναπεί στην Β´ Πρός Κορινθίους γ´: 4-18). Η αόριστα αναφερομένη θυσία του Χριστού ανατρέπει και καταργεί την αιματηρή καθημερινή θυσία του Ναού. Ο Μωσαϊκός Νόμος και η Παλαιά Διαθήκη, αν και δόθηκαν από τον ίδιο τον Θεό Πατέρα Γιαχβέχ, τώρα καταργούνται και πάνω από όλα τίθενται: η τυφλή πίστη, μια άμεση εσχατολογία του καιρού εκείνου και η πλήρης απαξία του φυσικού κόσμου. [Η απαξία του φυσικού κόσμου είναι και αυτή αίρεση έναντι του ορθοδόξου Ιουδαϊσμού, ο οποίος κηρύττει Ψαλμός ιη´ (ιθ´): 1, 2: «Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα.», Ψαλμός ργ´, (ρδ´): 24 «ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε· πάντα εν σοφία εποίησας, επληρώθη η γη της κτίσεώς σου.», και πάρα πολλά τοιαύτα. Ας βρουνε την άκρη με τις αμέτρητες αιρέσεις μεταξύ Εβραιοϊουδαϊσμού και Εβραιοχριστιανισμού του ιδίου Θεού οι «σοφοί» χριστιανοί, εφ' όσον όπως έχομε πολλές φορές ήδη αναφέρει και ο Παύλος και ο Ιησούς Χριστός των Ευαγγελίων έχουν πολλαπλώς και αξιωματικά διαγράψει, υβρίσει και μωράνει τους μη χριστιανούς σοφούς και φιλοσόφους. (Έτσι τους ήλθε και έτσι έκαναν!)]

Γενικώς ο Χριστός στον Παύλο δεν είναι ο «ιστορικός» άνδρας με γήινη δράση, λυτρωτικό σχέδιο και «δική του» διδασκαλία όπως τον παρουσιάζουν τα Ευαγγέλια. Ο Παύλος δεν μας παραδίδει καμία διδασκαλία και δράση του Ιησού Χριστού όπως κάνουν τα Ευαγγέλια, παρά τις αντιφάσεις και τις ασυμφωνίες τους, αλλά κάνει μια δική του θεολογική ερμηνεία περί κάποιου σταυρωθέντος και αναστάντος Χριστού που ποτέ δεν είχε την τύχη να τον συναντήσει επί της γης και να τον γνωρίσει εν ζωή (π. χ., Α´ Πρός Τιμόθεον α´: 11, στ´: 16, κλπ.). Την θεολογία και το ευαγγέλιο που κηρύττει, ο ίδιος συχνά-πυκνά δηλώνει ότι τα παρέλαβε από αποκαλύψεις και οράματα. Έτσι προσπαθεί να περάσει στους άλλους αυτά που λέγει και να τα δικαιολογήσει δι' αυτών. Η θεολογία του Παύλου λοιπόν είναι αποκαλυπτική και όχι βασισμένη στα «γεγονότα που τόσοι πολλοί

έζησαν» με τον Κύριον Ιησού κατά την διάρκεια της δράσεώς του και στη θεολογία και την διδαχή που ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς παρέδωσε σε όλους. Πολύ περίεργο!

Ο Παύλος γράφει και κηρύττει σε ανθρώπους που βρίσκονταν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από την Ιουδαία, οι οποίοι δεν είχαν ιδέα τι έγινε εκεί με τον **άνδρα**, όπως ομολογεί στους Αθηναίους, *Πράξεις ιζ΄: 31* “...εν **ανδρί** ώ ώρισε,...”, και «..., **άνθρωπος Χριστός Ιησούς**» *Α΄ Προς Τιμόθεον β΄: 5*. (Δηλαδή όχι Θεόν ή Υιόν του Θεού! Οι αντιφάσεις τέλος δεν έχουν.). Είναι όμως πολύ περίεργο και ύποπτο το ότι δεν αναφέρει τίποτα βιογραφικό ή ένα γεγονός από τη ζωή και τη δράση αυτού του **ανθρώπου**. Σε σχέση με όλα τα στοιχεία και τα συμβάντα που περιέχουν τα *Ευαγγέλια*, αυτά που αναφέρει ο Παύλος στις *Επιστολές* του είναι τόσο ελάχιστα και ασαφή ώστε να μην μπορεί κανείς να μορφώσει κάποια εικόνα αυτού του ανθρώπου επί της γης. Όχι μόνο δεν παρουσιάζει την γήινη ιεραποστολική δράση και λυτρωτικό σχέδιο του Ιησού και τόσα άλλα που έχουμε ήδη αναφέρει, αλλ’ ούτε καν **την βιαστική και άδικη δίκη** εναντίον του. Πουθενά δεν αναφέρει τους **Φαρισαίους**, τους **Σαδδουκαίους** και τα **επεισόδια** τους με τον Ιησού Χριστό! (Ο ίδιος, μόνο μία φορά μέσα στις επιστολές του, *Προς Φιλιππησίους γ΄: 5*, λέγει ότι ήταν Φαρισαίος. Αυτό είναι όλο!).

Όπως έχουμε ήδη αναφέρει και καταγράψει ο Παύλος έρχεται σε πολυάριθμες και αγεφύρωτες αντιφάσεις με τα *Ευαγγέλια* και την *Καινή Διαθήκη*, ακόμα και με τον εαυτόν του! Σε διάφορα επίμαχα θέματα δεν συμβουλευεται τις θέσεις και τις εντολές του ιδίου του Ιησού. Π. χ., **στο επίμαχο ζήτημα της δίαιτας**, *Προς Ρωμαίους ιδ΄: 14*, κ. α., ο Παύλος δεν επικαλείται την θέση του Ιησού, *Μάρκος ζ΄, κ. α.*, η οποία του ταίριαζε τέλεια. **Στο ζήτημα της εφαρμογής του Μωσαϊκού Νόμου** ο Παύλος δεν έλαβε καθ’ όλου υπ’ όψη του την αντίθετη προς αυτόν θέση του Ιησού, *Ματθαίος ε΄: 18*, *ιθ΄: 17*, *Μάρκος ι΄: 19*, *Λουκάς ι΄: 26*, κλπ.! Για περισσότερα τέτοια θέματα εξετάσετε και τα χωρία:

Προς Ρωμαίους γ΄: 7 (περί του ψεύδους του Παύλου), *στ΄: 3-5*, *Α΄ Προς Κορινθίους α΄: 15* (περί βαπτίσματος), *στ΄: 12-13*, *ζ΄: 6, 12, 25* (εδώ δεν είχε εντολή ή αποκάλυψη από τον Κύριο, ενώ στα *Ευαγγέλια* ο Κύριος έδωσε ρητές εντολές περί γάμου και διαζυγίου), *θ΄: 19-23*, *ι΄: 23*. *Β΄ Προς Κορινθίους ε΄: 13*, *ια΄: 17*, *ιβ΄: 16*, *Προς Φιλιππησίους α΄: 15-18*, κλπ.

Ακόμα και για την **προσευχή** στην *Α΄ Προς Τιμόθεον β΄: 8* γράφει: «**Βούλομαι ουν προσεύχεσθαι τους άνδρας εν παντί τόπω, επαίροντας οσίους χείρας**

χωρίς οργής και διαλογισμού.». Ο Χριστός όμως στον *Ματθαίον* στ': 5-8: «Και όταν προσεύχη, ουκ έση ώσπερ οι υποκριταί, ότι φιλούσιν εν ταις συναγωγαίς και εν ταις γωνίαις των πλατειών εστώτες προσεύχεσθαι, όπως αν φανώσι τοις ανθρώποις· αμήν λέγω υμίν ότι απέχουσι τον μισθόν αυτών. **συ δε όταν προσεύχη, είσελθε εις τον ταμιείόν σου, και κλείσας την θύραν σου πρόσευξαι τω πατρί σου τω εν τω κρυπτώ**, και ο πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ αποδώσει σοι εν τω φανερώ ...». Ιδού η αντίφαση μεταξύ Χριστού και Αποστόλου ακόμα και στο πως να προσεύχονται!

Βγάζομε λοιπόν αβίαστα το συμπέρασμα: «**Ο Παύλος πουθενά δεν μας παραδίδει μια κάποια θεολογία ή διδαχή του Ιησού Χριστού, ούτε στηρίζει τις απόψεις και τις εντολές του στις εντολές και τις θέσεις του Ιησού. Απλώς μας παραδίδει δικές του “αποκαλύψεις” και έρχεται σε πολλές αντιφάσεις με το ίδιο τον Θεό Ιησού Χριστό των Ευαγγελίων, για τη ζωή και τη δράση του οποίου δεν παραθέτει τίποτα!**».

Ο Παύλος κινεί την χριστολογική θεολογία του γύρω από έναν **τυπικό άξονα**: «τελευταίο δείπνο, σταύρωση, ταφή, ανάσταση, επανεμφάνιση»! Ο άξονας αυτός είναι γυμνός διότι δεν τίθεται εντός ιστορικού πλαισίου και δεν παραθέτει καμία συγκινητική ή παραστατική αναφορά ή λεπτομέρεια όπως κάνουν τα *Ευαγγέλια*!

Έτσι, στις παρακάτω αναφορές, οι οποίες είναι ασαφείς, ελλιπέστατες και αντιφατικές ή άσχετες με τα *Ευαγγέλια*, μας λέγει ελάχιστα, ατεκμηρίωτα και εκτός ιστορικού πλαισίου πράγματα για τα εξής θέματα:

(1) Εκτός του ότι ο Χριστός, προήλθε «εκ σπέρματος Δαυίδ κατά σάρκαν», *Πρός Ρωμαίους* α': 3-4 και *Β' Πρός Τιμόθεον* β': 8, και όχι από το Άγιο Πνεύμα με τη βοήθεια της Παρθένου Εβραιοπούλας Μιργιάμ, όπως καταφατικά μας λένε ο *Ματθαίος* α': 18 και ο *Λουκάς* α': 34-35, και μετά «απεδείχθη Υιός Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα ...», πουθενά δεν αναφέρει κανένα άλλο στοιχείο για τη **γέννηση του Ιησού Χριστού**. Πουθενά δεν υπάρχει η μάνα του Χριστού **Μιργιάμ** και ο υποτιθέμενος (ή πραγματικός, ποιός ξέρει;) πατέρας του **Ιωσήφ** (ή το Άγιο Πνεύμα, αν θέλετε).

Με την *Πρός Γαλάτας Επιστολή* ο Παύλος απευθύνεται προς τους Εβραίους της Γαλατίας της Μικράς Ασίας και προσπαθεί να τους συγκρατήσει στην ομάδα του

διότι άρχισαν να διαφεύγουν και να παρασύρονται σε άλλες αιρέσεις. Στον στίχο δ΄: 4 τους λέγει κάτι που μερικοί το θεωρούν ιστορική μαρτυρία: **«ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν.»**. Αυτή είναι μια άοριστη φράση διότι δεν παρέχει κανένα συγκεκριμένο ιστορικό στοιχείο. Δεν κάνει καν τον κόπο να αναφέρει στους Ιουδαίους αυτούς: Πότε ακριβώς ήλθε αυτό το πλήρωμα ή ποια ήταν η γυναίκα αυτή, η μάνα του Υιού του Θεού. Δεν χρειάζεται πολλή θεολογία για να καταλάβει κανείς ότι αν κάποιος γεννήθηκε, σίγουρα κάποια γυναίκα τον εγέννησε. Δεν αναφέρει ότι είχε προφητευθεί, από τον Ησαΐα (εσφαλμένως βεβαίως, *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον* 1: 23), και δεν αναφέρει τίποτα απολύτως για τον **ευαγγελισμό** της, τα εκστασιακά **«γεγονότα»** της **γεννήσεως**, κλπ., λες και οι παραλήπτες της επιστολής τα ήξεραν ήδη όλα τέλεια. Πουθενά δεν υπάρχει η **Βηθλεέμ, η σφαγή των νηπίων, η Αίγυπτος, η Ιερουσαλήμ** (περιτομή, δωδεκαετής στον Ναό, κλπ.), η **Ναζαρέτ** και πουθενά δεν τον αναφέρει ως **Ναζωραίο** ή **Ναζαρηνό**. Ακόμα τους λέγει: **«ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση»**, δηλαδή αυτούς που τελούν υπό τον Μωσαϊκόν Νόμον και άρα τους Εβραίους. Το ρήμα **«απολάβωμεν»** είναι σε πρώτο πρόσωπο (μεταξύ αυτού και αυτών δηλαδή) και συνεπώς τους λέγει ότι το ζήτημα του Χριστού είναι Εβραϊκή υπόθεση. Την εντολή **«διά πάντα τα έθνη»** δεν τους την αναφέρει παρ' όλον ότι αυτοβαπτίστηκε απόστολος των εθνών. (Αυτή ήταν κατοπινό παραμυθάκι.). Περίεργα πράγματα; Τί λέτε;

(2) Στην *Πρός Ρωμαίους* στ΄: 3-5 όπου για πρώτη φορά αναφέρει το **βάπτισμα** λέγει: **«ή αγνοείτε ότι όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν; Συνετάφημεν ουν αυτώ διά του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα ώσπερ ηγέρθη Χριστός εκ νεκρών διά της δόξης του πατρός, ούτω και ημείς εν καινότητι ζωής περιπατήσωμεν. ει γαρ σύμφυτοι γεγόναμεν τω ομοιώματι του θανάτου αυτού, αλλά και της αναστάσεως εσόμεθα,»**. Δηλαδή δεν αναφέρει τίποτα περί του **βαπτίσματος του Ιησού** κατά το οποίο **«έγιναν εκείνα τα τρομακτικά γεγονότα»**. Η έννοια που αποδίδει στο βάπτισμα εδώ (**«εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν»**) είναι διαφορετική απ' αυτή που προσδίδουν τα *Ευαγγέλια*.

Εδώ αναφέρει περίεργα, αποκρυφιστικά και θεολογικά ανάκατα που θυμίζουν μυστήρια αρχαίων θρησκειών και τα οποία ετελούντο συνεχώς κατά την εποχή του Παύλου. Την ίδια εποχή είχαμε θανάτους, ταφές και αναστάσεις πολλών και διαφόρων θεοτήτων με πολυάριθμους συγκρητισμούς μεταξύ των!

Ο Παύλος πάντα ενεργεί όπως μιλά στην *Πρός Γαλάτας γ΄: 26-27* “**πάντες γαρ υιοί Θεού εστε διά της πίστεως εν Χριστω Ιησού·** όσοι γαρ εις Χριστόν **εβαπτίσθητε**, Χριστόν ενεδύσασθε.”. Δηλαδή μιλά με αοριστίες και με οδηγό μόνο την πίστη. Ποτέ δεν αναφέρει ένα «ιστορικό γεγονός», όπως η **βάπτισμα** του Ιησού που εγκαινίασε το μυστήριο του Βαπτίσματος!

Άρα δεν γνωρίζει τίποτα για την **βάπτισμα του Ιησού** από τον **Ιωάννη τον Βαπτιστή**, τον οποίον επίσης ουδέποτε αναφέρει, και δεν γνωρίζει τίποτα για «τα εκθαμβωτικά συμβάντα που την συνόδεψαν»!

Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους α΄: 14-17* γράφει: «ευχαριστώ τω Θεώ **ότι ουδένα υμών εβάπτισα** ει μη Κρίσπον και Γάϊον, ίνα μη τις είπη ότι εις το εμόν όνομα εβάπτισα. εβάπτισα δε και τον Στεφανά οίκον· λοιπόν ουκ οίδα ει τινα άλλον εβάπτισα. **ου γαρ απέστειλέ με Χριστός βαπτίζειν**, αλλ’ ευαγγελίζεσθαι, ουκ εν σοφία λόγου, ίνα μη κενωθή ο σταυρός του Χριστού.», ερχόμενος έτσι σε κατάφορη αντίφαση με τον Χριστό των *Ευαγγελίων*, *Ματθαίος κη΄: 19* «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος,», *Μάρκος ιστ΄: 16*, και *Πράξεις β΄: 38*, και αρνούμενος την σημασία του βαπτίσματος που διακηρύσσεται στα *Ευαγγέλια*.

Αυτά έρχονται σε αντίφαση με τα ακατάστατα και ανυπόστατα που γράφει ο συγγραφέας των *Πράξεων ιθ΄: 1-5*, για τον Παύλο ομιλούντα περί Αγίου Πνεύματος, του βαπτίσματος που εκτελούσε ο Ιωάννης και του βαπτίσματος των Ιουδαίων και μαθητών του Απολλώ της Εφέσου εις το όνομα του Κυρίου Ιησού, για τα οποία ο Παύλος δεν γράφει ούτε λέξη στις *Επιστολές* του. Αυτοί ομολογούν ότι εβαπτίσθηκαν στο Βάπτισμα του Ιωάννου αλλά δεν άκουσαν τίποτα διά το Άγιο Πνεύμα. Πώς είναι δυνατόν;

(3) Ομιλεί για κάποιον **μυστικό δείπνο και θείαν ευχαριστίαν** του Κυρίου Ιησού την νύκτα που «παρεδίδετο», *Α΄ Πρός Κορινθίους ια΄: 23-26*, «**εγώ γαρ παρέλαβον από του Κυρίου ό και παρέδωκα υμίν**, ότι **ο Κύριος Ιησούς** εν τη νυκτί ή παρεδίδοτο έλαβεν άρτον και ευχαριστήσας έκλασε και **είπε·** λάβετε φάγετε· τούτό μου εστι το σώμα το υπέρ υμών κλώμενον· τούτο ποιείτε εις την εμήν ανάμνησιν. Ωσαύτως και το ποτήριον μετά το δειπνήσαι λέγων· τούτο το ποτήριον η καινή διαθήκη εστίν εν τω εμω αίματι· τούτο ποιείτε, οσάκις αν πίνητε, εις την εμήν ανάμνησιν. οσάκις γαρ αν εσθήητε τον άρτον τούτον και το ποτήριον τούτο πίνητε, τον θάνατον του Κυρίου καταγγέλλετε, **άχρις ου αν έλθη**.».

Υπάρχουν όμως μερικά πολύ παράξενα και ανώμαλα σημεία:

(α) Ο **προδότης Ιούδας** και ο ρόλος που έπαιξε στο θείο δράμα δεν αναφέρονται απολύτως πουθενά στον Παύλο. Ο Παύλος δεν γνωρίζει τίποτα περί Ιούδα του ρόλου και της προδοσίας του. Έτσι δεν αναφέρει πουθενά ούτε μια λέξη γι' αυτόν! Ούτε καν το όνομά του! Τί λέτε; Περίεργο;

(β) Στον στίχο 23 ομολογεί ότι **«εγώ γάρ παρέλαβον από τού Κυρίου ό και παρέδωκα υμίν»!** Δηλαδή αυτό το τόσο γνωστό και διαδεδομένο «γεγονός της ευχαριστίας» μεταξύ των μαθητών και όλων των τότε πιστών στον Ιησού Χριστό, ο Παύλος δεν το ήξερε αλλά το έμαθε από τον Κυρίον δι' αποκαλύψεως. Δεν έτυχε να του το πει κανένας. Όπως μας λέγει στην *Πρός Γαλάτας* α': 18-20 είχε ήδη συνομιλήσει με τον Πέτρο και τον Ιάκωβο τον αδελφόθεον, κ. ά. Όμως χρειαζόταν ειδική αποκάλυψη για έναν τόσο γνωστό και διαδεδομένο γεγονός μεταξύ των μαθητών και όλων των τότε χριστιανών! Γιατί;

(γ) Τελειώνει το λογύδριο του Κυρίου Ιησού με την φράση **«άχρις ου αν έλθη.»**. Αυτή δεν υπονοεί ανάσταση μετά από 36 ώρες (ή τρεις ημέρες), αλλά κάποια Παρουσία μετά από αόριστο χρόνο!

(δ) Ενώ στην *Πρός Εβραίους* ζ': 1-3 και θ': 19-20 έχει πάλι την ευκαιρία να μας δώσει τα στοιχεία της ευχαριστίας, εντούτοις δεν αναφέρει τίποτα.

(ε) Το εγχειρίδιο της εκκλησίας κατά το τέλος του πρώτου αιώνα, *Διδαχή (των Δώδεκα Αποστόλων)*, δεν περιέχει τίποτα για ευχαριστία, θάνατο και ανάσταση. Ούτε καν στο κεφάλαιο 11 στο οποίο δίνει οδηγίες στους αποστόλους, ιεροκήρυκες και προφήτες τι πρέπει να διδάσκουν στις περιοδείες των. Τα ίδια ισχύουν με το *Ευαγγέλιο του Θωμά* και το ανασυνταγμένο κείμενο κείμενο **Q**.

Στην *Α' Πρός Κορινθίους* ι': 20-21 όμως, διαβλέπομε ότι υπήρχαν *θείαι ευχαριστίαι* και άλλων θρησκειών. Αποδεδειγμένα υπήρχαν στον Μιθραϊσμό, σε διάφορα Μυστήρια, στον Ορφισμό, κλπ. Αυτό που γράφει ο *Ιωάννης* στ': 56 **«ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ.»** είναι αυτολεξεί παρμένο από την Μιθραϊκή θεία ευχαριστία!

Απ' ότι φαίνεται λοιπόν, ο Παύλος είχε συμμετάσχει σε κάποιο δείπνο ευχαριστίας και μυστηρίων, πράγμα πολύ σύνηθες εντός του τεραστίου συγκρητισμού θρησκειών που υπήρχε τότε. Τον καιρό εκείνον δρούσαν πολλές αποκρυφιστικές, μυστικές ή αφανείς μεσσιανικές, εσχατολογικές και χριστολογικές οργανώσεις

που επεδίδοντο και αυτές σε τέτοιου είδους μυστήρια. Ο Παύλος μετά πάσαρε στους άλλους την εμπειρία του καλυμμένη πίσω απ' αυτές εδώ τις αχρείαστες αποκαλύψεις. Αυτό το δήθεν μυστήριο, με την παταγώδη αποτυχία των ανοήτων και τρελών Εβραιοχριστιανικών εσχατολογιών, με την πάροδο του χρόνου αντικατέστησε τα κοινά συσσίτια των αγαπών του Εβιωνιτικού Χριστιανισμού, δήθεν προς ανάμνηση του μυστικού δείπνου του Ιησού. Δεν υπήρχε απολύτως κανένας λόγος ο δείπνος αυτός να είναι μυστικός, διότι ήταν το πατροπαράδοτο Εβραϊκό σεδέρ, δηλαδή το δείπνο του Πάσχα όπως και τα συνοπτικά Ευαγγέλια δηλώνουν, και ούτε ένας τόσο καθιερωμένος και πασίγνωστος δείπνος χρειαζόταν αποκαλύψεις που δεν ξέραμε για να μας τις ανακοινώσει ο Παύλος.

Αυτά τα χωρία έγιναν αργότερα η αφορμή για την πλήρη σκηνή του μυστικού δείπνου και της θείας ευχαριστίας εντός δήθεν ιστορικού πλαισίου από τους συνοπτικούς ευαγγελιστές, αλλ' όχι κι' από τον Ιωάννη. Είναι εξαιρετικά περίεργο το γεγονός ότι το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο* δεν παραθέτει την παράδοση του «ακρογωνιαίου μυστηρίου της θείας ευχαριστίας»! Πώς έγινε και ξέφυγε αυτό το πράγμα από τον επιστήθιο μαθητή, ευαγγελιστή, θεολόγο και αυτόπτη μάρτυρα Ιωάννη, παρ' όλον ότι αναφέρει τον Μιθραϊκό στίχο στ': 56 που μόλις αναγράψαμε; Παντού αντιμετωπίζομε περίεργα πράγματα!

(4) Παρ' όλο που πρώτος απ' όλους ο Παύλος αναφέρεται στα **σεπτά πάθη** του Χριστού δεν μας παρέχει μια έστω υποτυπώδη περιγραφή τους ή έστω ένα γεγονός ή μια λεπτομέρεια (*Πρός Εβραίους* β': 5-18, θ': 26). Δεν αναφέρει τίποτα για: Σύλληψη, συνοπτική και άδικη Δίκη, Πραιτώριο, Πιλάτο, Εκατόνταρχο, Γολγοθά, Κρανίου Τόπο, Ιωσήφ Αριμαθαία, Νικόδημο, Άννα, Καϊάφα, Ιερουσαλήμ, Κενό Τάφο, Μυροφόρες, κλπ.

Αυτή η σιωπή είναι καθ' όλα ύποπτη και ενδεικτική διότι, όταν ο Παύλος ομιλεί και καυχιέται για τα δικά του πάθη, *Β' Πρός Κορινθίους* ια': 23-33, *Β' Πρός Τιμόθεον* δ': 5-8, δίνει αρκετές λεπτομέρειες έστω και εν συντομία. Για τον Κύριον του όμως δεν είχε την ευαισθησία να γράψει κάτι, αφού αυτός πρώτος έγραφε σε ανθρώπους που δεν είχαν ιδέα και ζούσαν πολύ μακριά από την Παλαιστίνη. Απλώς θέλει να κάνει θεολογία την οποία πρέπει να αποδεχθούν αυτοί προς τους οποίους απευθύνεται.

Στην θεολογία του Παύλου ο Χριστός, (αν και Θεός ομοούσιος τώ Πατρί), προκειμένου να υποστεί το **πάθος** έγινε για μικρό χρονικό διάστημα κατώτερος των αγγέλων (*Πρός Εβραίους* β': 7). Τα ίδια υμνολογούνται και στην *Πρός Φιλιππησίους* β':

5-11, γ': 10, όπου τίθεται για πρώτη φορά το **δόγμα της κενώσεως** των θεϊκών ιδιοτήτων του Χριστού προκειμένου να υποστεί το **πάθος**. Στην δε *Πρός Ρωμαίους* η': 3 έχει δηλώσει ότι: «...ο Θεός τον εαυτού υιόν πέμψας **εν ομοιώματι σαρκός αμαρτίας και περί αμαρτίας, κατέκρινε την αμαρτίαν εν τη σαρκί**,». Δηλαδή ο **σταυρωθείς Χριστός** ήταν σε ομοίωμα σαρκός και όχι πραγματική σάρκα, στοιχείο που πιστεύουν οι γνωστικοί και οι μουσουλμάνοι. Μελετήστε όλους αυτούς τους στίχους για να μάθετε πόσο συνεπώς θεολογεί ο πρώτος θεολόγος του Χριστιανισμού και μετά διαλέγετε και παίρνετε! (Βλέπε και Α' *Πρός Κορινθίους* ια': 23, ιε': 3-7, 35-58, κλπ.).

Από τις *Επιστολές*, καθίσταται σαφές ότι ο Παύλος παρουσιάζεται σαν να μην έχει ιδέα για τα γεγονότα που συνέβησαν ανάμεσα στον Ιησού και τον Ρωμαίο διοικητή **Πιλάτο**, την Ρωμαϊκή φρουρά και τους στρατιώτες όπως μας τα περιγράφουν τα *Ευαγγέλια*. Πουθενά σε όλες τις κύριες επιστολές δεν υπάρχει το όνομα του Πιλάτου. Υπάρχει μια μοναδική και μινιμαλιστική αναφορά στο όνομα Πιλάτος στην Α' *Πρός Τιμόθεον* στ': 13, στην οποία γράφει: «...Χριστού Ιησού του μαρτυρήσαντος **επί Ποντίου Πιλάτου** την καλήν ομολογίαν,», τίποτα άλλο. Η άσχετη αυτή αναφορά μαζί με τους στίχους στ': 12-13-14 «αγωνίζου τον καλόν αγώνα της πίστεως· επιλαβού της αιωνίου ζωής, εις ην και εκλήθης και ωμολόγησας την καλήν ομολογίαν ενώπιον πολλών μαρτύρων. παραγγέλλω σοι ενώπιον του Θεού του ζωοποιούντος τα πάντα και Χριστού Ιησού του μαρτυρήσαντος **επί Ποντίου Πιλάτου** την καλήν ομολογίαν, τηρήσαί σε την εντολήν άσπιλον, ανεπίληπτον μέχρι της επιφανείας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,», θεωρείται παρεμβολή από τους αμερόληπτους ερευνητές.

Η λέξη «μαρτυρήσαντος», εδώ σημαίνει ότι έδωσε μαρτυρία και «την καλήν ομολογίαν», όπως επεξηγεί το ίδιο το κείμενο και όχι ότι υπέστη μαρτύριο και πάθος. (Η λέξη «επί» έχει την χρονική έννοια, όταν δηλαδή ο Πιλάτος ήταν στα πράγματα!). Στους τρεις αυτούς στίχους ο Παύλος παρακινεί τον Τιμόθεο να κάνει και αυτός μια ανάλογη μαρτυρία και ομολογία όπως και ο Ιησούς Χριστός και δεν έχουν να κάνουν τίποτα με την υποτιθέμενη δίκη και πάθος και κάνει έναν ατυχή και ανάρμοστο παραλληλισμό Τιμοθέου-Ιησού και Θεού-Πιλάτου. Ακόμα ο Ιησούς των συνοπτικών *Ευαγγελίων* δεν ωμολόγησε απολύτως καμιάν καλήν ομολογίαν ενώπιον του Πιλάτου, το δε *Ευαγγέλιο* του Ιωάννου είναι κατά πολύ υστερότερο του Παύλου και των ποιμαντορικών επιστολών «του» για να το επικαλεσθούμε.

Άρα η παραχάραξη αυτή πρέπει να έλαβε χώρα κατά τα μέσ του 2^{ου} αιώνας!

Αμέσως μετά στον στίχο 16, δηλώνει το εξής άκρως περίεργον: «ο *μόνος έχων αθανασίαν, φως οικίων απρόσιτον, **ον είδεν ουδείς ανθρώπων ουδέ ιδείν δύναται**...* ». Δηλαδή ένας γνωστικιστικός, αιθέριος Χριστός που κανείς δεν είδε και κανείς δεν μπορεί να δει. Μα καλά ο Παύλος δεν είχε ακούσει για τα θαύματα και την δράση του ιστορικού Ιησού των *Ευαγγελίων*; Νωρίτερα στην ίδια επιστολή α΄: 11, γράφει «**κατά το ευαγγέλιον της δόξης του μακαρίου Θεού, ό *επιστεύθην εγώ***», δηλαδή δεν ήταν ο Ιησούς η πηγή της διδασκαλίας του Παύλου αλλά κάποιο *Ευαγγέλιο* της δόξης του Θεού! Ο Παύλος δεν μας μεταφέρει καμία διδασκαλία του Ιησού Χριστού παρ' όλον ότι αυτός έγραψε πρώτος! Άντε κανείς να ξεμπερδέψει αυτόν τον ανεμόμυλο αντιφάσεων και ασυναρτησιών.

Αλλά και οι τρεις λέξεις «**επί Ποντίου Πιλάτου**» μόνες τους, άνετα και βολικά σφηνώνονται εκεί, όπως και οι τρεις στίχοι κατά τους ερευνητές, από έναν υστερόχρονο διορθωτή, πράγμα σύνηθες. Αλλιώς, πώς και γιατί δεν αναφέρει τίποτα απολύτως περί Πιλάτου στις κύριες, εκτενείς και θεολογικές *Επιστολές* του που τις έγραψε για να διδάξει και να ενημερώσει ολόκληρες ομάδες ατόμων και όχι μεμονωμένα άτομα; (Για περισσότερες λεπτομέρειες βλέπε: Earl **Doherty**, *Jesus: Neither God Nor Man – The Case for a Mythical Jesus*, Age of Reason Publications, First Edition, 2009, σελίδες 660-662.).

Μην ξεχνάτε ότι, όχι μόνο δεν έχουμε πρωτότυπα αλλά και ό,τι έχουμε είναι από +350 και μετά! Αυτές οι ίδιες τρεις λέξεις εμφανίστηκαν στο 4^ο άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως, όπως αυτό θεσπίστηκε από την σύνοδο της Νικαίας το +325 και μετά, ως εξής: «*στραυρωθέντα τε υπέρ ημών **επί Ποντίου Πιλάτου** καί παθόντα καί ταφέντα*»! Άλλη μία ένδειξη υστερόχρονης παρεμβολής.

Αν ο Παύλος εγνώριζε τα γεγονότα που αφορούσαν τον Πιλάτο και τον Ιησού, τότε θα έπρεπε να τα έχει ήδη αναφέρει πολλές φορές μέσα στις προηγούμενες εκτενείς και κύριες επιστολές του. Αυτό είναι ένα από τα ισχυρά στοιχεία που φανερώνουν ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* ήταν άγνωστος στον Παύλο.

Ακόμα ο Παύλος παρουσιάζεται να αγνοεί πλήρως τις φοβερές διαμάχες και συμπλοκές της Ρωμαϊκής εξουσίας με τον Εβραϊκό λαό. Αλλιώς έκανε τελείως τα στραβά μάτια και ήταν προδότης του Εβραϊκού λαού. Ο Παύλος, αν και σύγχρονος του Ιωσήπου και γράφει πριν από τον Ιώσηπο, αγνοεί παντελώς όλες τις ταραχές και διαμάχες που είχαν συμβεί μέχρι τις μέρες του, αν και πολλές απ' αυτές είχαν σχέση με τον Ιησού. Περίεργο! Ο Ιώσηπος Φλάβιος αργότερα θα καταγράψει τις περισσότερες και κυριότερες απ' αυτές. Αλλά και στα κατοπινά *Ευαγγέλια* σώζον-

ται ολίγες τέτοιες νύξεις και μικρές περιγραφές τέτοιων διαμαχών. Αυτό αποτελεί ένα ισχυρό στοιχείο κατά της ιστορικότητας του Παύλου, ή υπέρ της ψευδολογίας ή της συνωμοσίας του. Ακόμα δεικνύει ότι ο Παύλος αγνοεί τις αφηγήσεις, τις παραδόσεις και τα «γεγονότα» των *Κανονικών Ευαγγελίων*. Συνεπώς έχουμε να κάνουμε με μυθολογίες!

Αλλά και τα ελάχιστα στοιχεία που έχουμε ήδη αναφέρει, *Πρός Ρωμαίους* α': 3, *Πρός Γαλάτας* δ': 4-5 Α' *Πρός Τιμόθεον* στ': 13, Β' *Πρός Τιμόθεον* β': 8, τα οποία μπορούν να θεωρηθούν κάπως ιστορικοποιούντα, αναφέρονται τόσο αστήρικτα και ξεκάρφωτα, χωρίς κανένα ιστορικό πλαίσιο, που μόνο επινοήσεις του γράψαντος, ή αντανakλάσεις και προσαρμογές χωρίων της *Παλαιάς Διαθήκης* (πράγμα που ο Παύλος το συνηθίζει πολύ συχνά μέσα στις *Επιστολές* του), ή αντανakλάσεις των τότε μυθολογιών περί διαφόρων σωτηριακών παγανιστικών θεών, ή υστερόχρονες παρεμβολές, μπορούν να θεωρηθούν.

(5) Η **σταύρωση** αναφέρεται στα χωρία: *Πρός Ρωμαίους* στ': 6, Α' *Πρός Κορινθίους* α': 17-18, 23, β': 2, 8, Β' *Πρός Κορινθίους* ιγ': 4, *Πρός Γαλάτας* γ': 1, 13, ε': 11, 24, στ': 12, 14, *Πρός Εφεσίου* β': 16, *Πρός Φιλιππησίους* β': 8, γ': 18, *Πρός Κολασσαείς* α': 20, β': 14, Α' *Θεσσαλονικείς* β': 15, *Πρός Εβραίους* στ': 6, ιβ': 2.

Ο Παύλος αναφέρει την σταύρωση του Ιησού Χριστού απλώς και αορίστως διά της ονομασίας της ή τεχνηέντως και βολικώς ως την αρχαία Εβραϊκή τιμωρία τού κρεμάσματος «**επί ξύλου**» (δένδρου) της *Παλαιάς Διαθήκης*, πράξη που εθεωρείτο κατάρα από τους δεισιδαίμονες Εβραίους: *Γένεσις* μ': 19, *Δευτερονόμιον* κα': 22-23 «Εάν δε γένηται εν τινι αμαρτία κρίμα θανάτου και αποθάνη και **κρεμάσητε αυτόν επί ξύλου**, ου κοιμηθήσεται το σώμα αυτού **επί του ξύλου**, αλλά ταφή θάψετε αυτό εν τη ημέρα εκείνη, ότι **κεκατηραμένος υπό Θεού πας κρεμάμενος επί ξύλου**...», *Ιησούς του Ναυί* η': 29, *Εσθήρ* η': 7, *Πράξεις* ε': 30, ι': 39, *Πρός Γαλάτας* γ': 13 «**Χριστός ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου γενόμενος υπέρ ημών κατάρα**· γέγραπται γαρ· **επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου**». Όπως αναλύσαμε παραπάνω, ο Παύλος, εδώ και παντού, βλέπει και κηρύττει έναν Χριστό να θυσιάζεται ως εξιλεωτική θυσία για την αμαρτία του Αδάμ και όλων των απογόνων του, και για τον κατευνασμό της τρομερής οργής και κατάρας του Γιαχβέχ. (Βλέπε και Α' *Πέτρου* β': 24, κλπ.).

Στην Α' *Πρός Κορινθίους* α': 23, β': 2 όμως, όπως και στην *Πρός Γαλάτας* γ': 3, με μεγάλη οργή και απολογητική μανία προς τους έτοιμους να αποσκυτρήσουν αντάρτες των εκεί Παυλικών ομάδων αναφωνεί: «**ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν**

εσταυρωμένον,». Δεν ομιλεί σε παρελθόντα χρόνο για τον συγκεκριμένο σταυρωθέντα Ιησού Χριστό, όπως κάνει το Σύμβολο της Πίστεως της Νικαίας αργότερα, το έτος +325, αλλά για «**Χριστόν εσταυρωμένον**». Ούτε καν χρησιμοποιεί οριστικό άρθρο, πράγμα που το κάνει συχνάκις. Κηρύττει «Χριστόν» και όχι «τον Χριστόν»!

Έτσι δήθεν καταφέρνει να αποφύγει να δώσει την ιστορική επεξήγηση που απαιτείται άμεσα από τις ανέλπιστες και επικίνδυνες περιστάσεις που προέκυψαν, τόσο στους Κορινθίους όσο και στους Γαλάτες Εβραιοπαυλοχριστιανούς αντάρτες των ομάδων του. Όπως παντού έτσι και εδώ δεν θέτει κανένα ιστορικό πλαίσιο και μιλά γενικά και αόριστα χωρίς, ούτε εδώ ούτε και ποτέ του, να αναφέρει οτιδήποτε περί των συμβάντων που προηγήθηκαν της σταυρώσεως ή που την συνόδευσαν όπως: σύλληψη, άδικη δίκη, εξευτελισμό και δάρσιμο, μεταφορά στον Γολγοθά ή Κρανίου τόπο, σκότος, σεισμός, τα τελευταία λόγια του Ιησού, ανάσταση νεκρών αγίων, σχίσιμο του καταπετάσματος, τον διαμερισμό των ρούχων του Ιησού, κλπ. Αντ' αυτών στους στίχους α': 19-25 της Α' Προς Κορινθίους, γράφει τις προβατοποιούσες σαχλαμάρες: «γέγραπται γαρ· απολώ την σοφίαν των σοφών, και την σύνεσιν των συνετών αθετήσω. που σοφός; που γραμματεύς; που συζητητής του αιώνος τούτου; ουχί εμώρανεν ο Θεός την σοφίαν του κόσμου τούτου; επειδή γαρ εν τη σοφία του Θεού ουκ έγνω ο κόσμος διά της σοφίας τον Θεόν, ευδόκησεν ο Θεός διά της μωρίας του κηρύγματος σώσαι τους πιστεύοντας. επειδή και Ιουδαίοι σημείον αιτούσι και Έλληνες σοφίαν ζητούσιν, ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον, Έλλησι δε μωρίαν, αυτοίς δε τοις κλητοίς, Ιουδαίοις τε και Έλλησι, Χριστόν Θεού δύναμιν και Θεού σοφίαν· ότι το μωρόν του Θεού σοφώτερον των ανθρώπων εστί, και το ασθενές του Θεού ισχυρότερον των ανθρώπων εστί.». Πολλές άλλες τέτοιες σαχλαμάρες και στρεψοδικίες υπάρχουν πριν και μετά και στις δύο επιστολές. Πολύ θα θέλαμε να γνωρίζαμε τι επιτυχία είχαν αυτές οι δύο επιστολές στις δύο ομάδες που τις έστειλε.

Παρ' όλα ταύτα ο Παύλος γράφει πρώτος και ως εκ τούτου ευρίσκεται χρονικά πιο κοντά στα υποτιθέμενα «γεγονότα» και απευθύνεται σε ομάδες που βρίσκονται μακριά και δεν γνωρίζουν τίποτα απ' αυτά! Πως μπορεί λοιπόν αυτό να εννοηθεί; **Συνεπώς δεν ομιλεί για την συγκεκριμένη σταύρωση των Ευαγγελίων, αλλ' ομιλεί για κάποιο αόριστο, φανταστικό ή υποθετικό συμβάν που το ενεπνεύσθηκε από τις παραπάνω αναφορές της Παλαιάς Διαθήκης για να στηρίξει επ' αυτού την αίρεση και την διδασκαλία που εγκαινιάζει περί**

θυσίας και εξιλεώσεως και ακολούθως το επενδύει με μια γνωστικίζουσα, δαιμονολογική και εσχατολογική θεολογία και αναγκαστικά στρέφεται κατά των σοφών και της σοφίας.

Σύμφωνα μ' αυτήν την θεολογία, στην Α΄ Προς Κορινθίους β΄: 8, γράφει: «ην ουδείς των **αρχόντων του αιώνος τούτου** έγνωκεν· ει γαρ έγνωσαν, ουκ αν τον Κύριον της δόξης εσταύρωσαν·». Δι' αυτό το χωρίο ο Γνωστικός Μαρκίων, ο ημιγνωστικός Ωριγένης, κ. π. ά., εξηγούν ότι εννοεί τους δαίμονες και τις υπερφυσικές κακές δυνάμεις και όχι τους ανθρώπους, τον λαό και τους άρχοντες των Ιουδαίων και των Ρωμαίων. **Άρα, παρά τις διαφορές και τις αντιφάσεις τους, δεν έχουμε εδώ να κάνουμε με την σταύρωση που εκθέτουν οι Ευαγγελιστές και οι Μαθητές, αλλά με σταύρωση της φαντασίας του Παύλου!**

Τον καιρό εκείνο, η πίστη ότι οι δαίμονες έλεγχαν όλο τον κόσμο ήταν πάρα πολύ διαδεδομένη μεταξύ των Εβραϊκών και γνωστικιστικών αιρέσεων. Στο ήμισυ αυτού του κεφαλαίου, ο Παύλος ασχολείται με συστάσεις περί της πάλης κατά των πονηρών πνευμάτων. Στην Α΄ Ιωάννου ε΄: 18-19 διαβάζουμε: «Οίδαμεν ότι πας ο γεγεννημένος εκ του Θεού ουχ αμαρτάνει, αλλ' ο γεννηθείς εκ του Θεού τηρεί εαυτόν, **και ο πονηρός** [ο διάβολος] **ουχ άπτεται αυτού**. Οίδαμεν ότι εκ του Θεού εσμεν, **και ο κόσμος όλος εν τω πονηρώ κείται**·».

Όχι όμως μόνον ο κόσμος αλλά και οι ουρανοί: Προς Εφεσίους στ΄: 12 «**ότι ουκ έστιν ημίν η πάλη προς αίμα και σάρκα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοις επουρανίοις**·». Αυτή η ίδια πεποίθηση μαρτυρείται πάρα πολλές φορές σ' ολόκληρη την Καινή Διαθήκη, στην απόκρυφη βιβλιογραφία και στην ηλίθια δαιμονολογία του καιρού αυτού. Έτσι έπιστευαν ότι η νέα αποκαλυπτική εποχή είναι προ των θυρών και η εκ του καλού Θεού αποστολή της θα ανατρέψει τους δαίμονες και τις κακές δυνάμεις και θα επιφέρει νέα τάξη πραγμάτων τόσο στη γη όσο και στον ουρανό.

(6) Για την **ταφή**, Προς Ρωμαίους ιστ΄: 4, Α΄ Προς Κορινθίους ιε΄: 4, οι Φαρισαίοι **Ιωσήφ** ο απ' Αριμαθαίας και ο **Νικόδημος**, οι γυναίκες, κλπ., δεν αναφέρονται απολύτως πουθενά, όπως και τίποτα άλλο.

(7) Το σπουδαιότερο και ισχυρότερο εργαλείο πειθούς για τον Παύλο είναι η **ανάσταση**: Πράξεις ιζ΄: 31-32, κγ΄: 6, κδ΄: 15, 21, Προς Ρωμαίους α΄: 4, γ΄: 25,

δ΄: 25, στ΄: 4-5, 9, Α΄ Πρὸς Κορινθίους ιε΄: 1-28, 32, 42, 50-54, Β΄ Πρὸς Κορινθίους δ΄: 13-18, ε΄: 1-10, Πρὸς Εφεσίους α΄: 20, Πρὸς Φιλιππησίους γ΄: 10-12, Α΄ Πρὸς Θεσσαλονικεῖς α΄: 10, δ΄: 13-18, Β΄ Πρὸς Τιμόθεον β΄: 18, Πρὸς Εβραίους στ΄: 2, ια΄: 35.

Με αυτό το εργαλείο προσπαθεί να πείσει τους πάντες και τα πάντα ότι πρέπει να πιστεύουν όλα όσα τους διδάσκει. Ο εκ του Δαυίδ κατά σάρκαν Ιησούς ήταν ο Χριστός που τον ανέδειξε ο Θεός σε Υιόν του με το να τον αναστήσει. Ως εκ τούτου άπαντες πρέπει να πιστεύουν στην δευτέρα έλευσή του και στην ανάσταση νεκρών. Εάν δεν πιστεύουμε όλα αυτά τότε η πίστη μας είναι κενή! Α΄ Πρὸς Κορινθίους κεφάλαιο ιε΄ και Β΄ Πρὸς Κορινθίους δ΄: 13-18, ε΄: 1-10, κλπ.

Στην Πρὸς Ρωμαίους γράφει τους περίεργους στίχους, ι΄: 6-7 «η δε εκ **πίστεως** δικαιοσύνη ούτω λέγει· μη είπης εν τη **καρδία** σου, τις αναβήσεται εις τον ουρανόν; τούτ΄ έστι Χριστόν καταγαγείν· ή τις καταβήσεται εις την άβυσσον; τούτ΄ έστι Χριστόν εκ νεκρών αναγαγείν». Τί να εννοεί άραγε;

Ο Παύλος δεν αναφέρει καμία λειτουργική και λυτρωτική δράση του Χριστού ως ανθρώπου επί της γης. Έτσι παρά τα ελλιπή και ασαφή λόγια του στην Α΄ Πρὸς Κορινθίους ιε΄: 3-8, σε πολλά άλλα σημεία αναφέρει την ανάσταση του Χριστού ως ζήτημα συναισθηματισμού (της καρδίας) και πίστεως και όχι ως το «γεγονός» σωματικής αναστάσεως του Ιησού Χριστού. Έλαβε χώρα από την γη κατ΄ ευθείαν στον ουρανό και από σώμα κατ΄ ευθείαν σε πνεύμα! Δεν μεσολάβησε η παρεπιδημία του Ιησού στη γη και δεν συνέβη καμία επανεμφάνιση διότι έτσι το θέλησε ο Θεός. Αυτό είναι άλλη μια αντίφαση με τα Ευαγγέλια αλλά και με τον εαυτόν του. Προς ταύτα βλέπε: Πρὸς Ρωμαίους ι΄: 6-10, Α΄ Πρὸς Κορινθίους ιε΄: 3-8, 12-16, Πρὸς Εφεσίους α΄: 20, Πρὸς Φιλιππησίους β΄: 6-11, Α΄ Πρὸς Θεσσαλονικεῖς δ΄: 14, Πρὸς Εβραίους ι΄: 12. (Βλέπε και Α΄ Πέτρου γ΄: 18).

(Ο Παύλος εκτός από ψέματα, βία, δολιότητες, κλπ., προκαλούσε και τον συναισθηματισμό εάν αυτός απέδιδε. Η γνώση, η κρίση, η λογική δεν είχαν θέση στον Παύλο, παρά η πίστη, ο συναισθηματισμός και το παραλήρημα· η τρέλα δηλαδή. Πάρα πολύ ωραία!)

Σε πολλούς στίχους ο Παύλος αναφέρει το **σώμα του Χριστού**. Αλλά γι΄ αυτόν το σώμα του Χριστού ήταν ή ομοίωμα ή μυστικισμός ή αλληγορία! Π. χ. διαβάστε: Πρὸς Ρωμαίους η΄: 3, Α΄ Πρὸς Κορινθίους ιβ΄: 12, 27, Πρὸς Εφεσίους ε΄: 30, Πρὸς Κολασσαείς β΄: 9, 17, κλπ.

Τις **Μυροφόρες** γυναίκες των *Ευαγγελίων* που ήταν οι πρώτοι μάρτυρες της αναστάσεως και σ' αυτές παρουσιάστηκε πρώτα κατά τον *Ματθαίον* κη': 9-10, ενώ κατά τον *Ιωάννην* κ': 14-17 πρώτα παρουσιάστηκε μόνο στην Μαγδαληνή, δεν τις αναφέρει πουθενά. Αλλά και η έννοια και η παράδοση του **κενού τάφου** για τον Παύλο ήταν άγνωστες! (Βεβαίως, και στα *Ευαγγέλια* αυτά τα επεισόδια είναι πολύ κακογραμμένα.).

Σοβαρότατο ζήτημα δημιουργείται από το γεγονός ότι ο Παύλος εκήρυττε και έγραφε το νέο μήνυμά του μόνο με βάση την **ανάσταση** κάποιου αόριστα εσταυρωμένου ή κρεμασμένου Χριστού. Αν και αυτό ήταν το κυριότερο πειστήριο του ακόμη και ο ίδιος έχει σοβαρό πρόβλημα, διότι στην *Πρός Φιλιππησίους* γ': 10-12 γράφει: **«του γνώναι αυτόν και την δύναμιν της αναστάσεως αυτού και την κοινωνίαν των παθημάτων αυτού, συμμορφούμενος τω θανάτῳ αυτού, ει πως καταντήσω εις την εξανάστασιν των νεκρών. ουχ ότι ήδη έλαβον ή ήδη τετελείωμαι, διώκω δε ει και καταλάβω, εφ' ω και κατελήφθην υπό του Χριστού Ιησού.»**. Μας λέει δηλαδή, ότι ακόμη και ο αυτός δεν έχει καταλάβει καλά-καλά την **ανάσταση** και προσπαθεί να την καταλάβει. Περίεργα πράγματα για έναν θεόπνευστο απόστολο, σκεύος της εκλογής του ιδίου του Ιησού Χριστού που κηρύττει με βάση την ανάσταση.

Πώς να την καταλάβει ο δυστυχής, αφού ο Χριστός είχε αιθέρια φύση αντί της πλήρως σωματικής του Ιησού των κανονικών *Ευαγγελίων*; Αυτή η αντίληψη ήταν πολύ διαδεδομένη μεταξύ διαφόρων αιρέσεων των πρώτων αιώνων, ιδίως των Γνωστικών, και ήταν ο ήλιος της δικαιοσύνης της κοινότητας του Qumran!

Τέλος, στον άξονα της θεολογίας του περιλαμβάνει και μια κάποια άμεσα εσχατολογική **ανάσταση σωμάτων**! Ομιλεί, κηρύττει και προσπαθεί να πείσει με βάση όχι μόνο την **ανάσταση** τού Ιησού Χριστού, αλλά και την **ανάσταση νεκρών και σωμάτων**: *Α' Πρός Κορινθίους* ιε', *Α' Πρός Θεσσαλονικείς* δ': 13-18, ε': 1-11, *Β' Πρός Θεσσαλονικείς* β': 1-12, κλπ. Μέσα στις αναφορές που έχουμε αναγράψει βλέπομε ότι η ανάσταση των τεθνεώτων, για τον Παύλο, θα «εγένετο εν σαρκί», αλλά με ορισμένες αναγκαίες φυσικές μετατροπές στα ήδη γνωστά ανθρώπινα σώματα... Τα εκ φύσεως ανθρώπινα σώματα αποτελούν «*ασχημοσύνην*» στον Εβραιογνωστικοχριστιανισμό και έτσι τα αναστημένα σώματα χρειάζονται επιδιορθώσεις...

Ενώ ενταύθα θα τον υποβοηθούσε τέλεια, δεν αναφέρει πουθενά έστω μια από τις αναστάσεις που έκανε ο ίδιος ο Ιησούς, όπως της θυγατέρας του Ιαείρου *Μάρκος*

5: 35-43, του υιού της χήρας στη Ναΐν Λουκάς 7: 11-17, ούτε καν **την ανάσταση του «τετραήμερου» φίλου του Χριστού Λαζάρου** Ιωάννης 11: 1-44. (Για την τελευταία ίσως να δικαιολογείται αφού και τα τρία πρώτα Ευαγγέλια την έχουν αγνοήσει! Σκεφτείτε ότι ακόμα και ο Ματθαίος που ήταν ένας από τους δώδεκα μαθητές και συνεπώς είδε αυτό το εκθαμβωτικό θαύμα με τα μάτια του μαζί με τους άλλους, δεν το γράφει στο Ευαγγέλιό του! Φαίνεται ότι αυτό το θαύμα δεν τον εντυπωσίασε αρκετά ενώ τον είχε εντυπωσιάσει η θεραπεία του πυρετού της πενθεράς του Πέτρου, Ματθαίος η': 14-15. Καταπληκτικό!). Ούτε αναφέρει πουθενά την ανάσταση των Αγίων της Μεγάλης Παρασκευής, Ματθαίος 27: 52-53. Το χειρότερο όμως είναι ότι δεν θυμάται το θαύμα της αναστάσεως του νεκρού **Ευτυχούς**, το οποίο ο ίδιος διέπραξε στην Τρώαδα, Πράξεις κ': 7-12. Υπήρχε καλλίτερο επιχείρημα απ' αυτό για να πείσει όποιους ήθελε; Παρά ταύτα, ο Παύλος προσπαθεί να πείσει όσους αμφέβαλλαν για την ανάσταση σωμάτων με οτιδήποτε άλλα μέσα εκτός απ' αυτά τα καταπληκτικά θαύματα.! Περίεργα πράγματα!

Αλλά και μεταξύ των μελών των ομάδων του Παύλου είχε δημιουργηθεί τεράστιο πρόβλημα με την ανάσταση. Στις δύο επιστολές *Πρός Κορινθίους* όπως και *Β' Πρός Τιμόθεον* 2: 17-18: «... ων εστιν **Υμέναιος και Φιλητός**, οίτινες περί την αλήθειαν ηστόχησαν, **λέγοντες την ανάστασιν ήδη γεγονέναι, και ανατρέπουσι την τινων πίστιν.**», βλέπομε ότι μεταξύ των οπαδών του Παύλου υπήρχαν πολλοί που είχαν ή εσχημάτισαν διαφορετικές αντιλήψεις για την ανάσταση ή τις αναστάσεις, μέσα σ' αυτή την τεράστια ακαταστασία περί αναστάσεων που είχε δημιουργήσει ο Παύλος και ο Εβραιογνωστικοχριστιανισμός γενικότερα. Έτσι δημιουργώταν πολλές ταραχές, διαμάχες και αιρέσεις μεταξύ των ολίγων μελών των ομάδων του Παύλου. Έτσι ο **Υμέναιος και Φιλητός** διαδίδουν ότι η ανάσταση έγινε και πέρασε η μόδα της, ό,τι και αν σημαίνει αυτό μέσα στο κεφάλι τους, και ανατρέπουν την πίστη πολλών. Ο Παύλος και πάλι προσπαθεί απεγνωσμένα να επιβάλλει την δική του αντίληψη. Έτσι τον μεν **Υμέναιο** τον έστειλε στον διάολο όπως ο ίδιος το τονίζει στην *Α' Πρός Τιμόθεον* 1: 20 «ων εστιν **Υμέναιος και Αλέξανδρος, ους παρέδωκα τω σατανά, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.**», τους δε Κορινθίους Εβραίους οπαδούς του, προσπαθεί να τους συγκρατήσει όσο μπορεί. Μελετήσετε ολόκληρες τις δύο *Πρός Κορινθίους Επιστολές* για να δείτε τι κακό έγινε! Αλλιώς δώσετε προσοχή τους στίχους *Α' Πρός Κορινθίους* κεφάλαιο ιε' και *Β' Πρός Κορινθίους* δ': 13-18, ε': 1-10.

(8) Η μετά την ανάσταση **επανεμφάνιση** τού Ιησού αναφέρεται μόνο στην *Α'*

Πρός Κορινθίους ιε': 5-8 «και ότι ώφθη Κηφά, είτα τοις δώδεκα· έπειτα ώφθη επάνω πεντακοσίοις αδελφοίς εφάπαξ, εξ ων οι πλείους μένουσιν έως άρτι, τινές δε και εκοιμήθησαν· έπειτα ώφθη Ιακώβω, είτα τοις αποστόλοις πάσιν· έσχατον δε πάντων ωσπερεί τω εκτρώματι ώφθη καμοί.». Αυτό είναι όλο!

Εδώ μιλάει περί μερικών **επανεμφανίσεων** του Χριστού στους 12, σε άλλους 500, τον Ιάκωβο και τον ίδιο που τα *Ευαγγέλια* αγνοούν. Κάνει το λάθος με τους 12, διότι είχαν μείνει 11 εφ' όσον ο προδότης **Ιούδας** ήταν ήδη νεκρός και ο Ματθίας των *Πράξεων* α': 13-26, δεν τον είχε αναπληρώσει όταν «εγένοντο» οι επανεμφανίσεις του Ιησού. Η αναπλήρωση έγινε μετά την ανάληψη όπως μας «εξιστορούν» οι *Πράξεις* α': 9-26! Βλέπομε και πάλι ότι ο Παύλος δεν είχε ιδέα περί του **Ιούδα**, της προδοσίας και της τύχης του και γι' αυτό δεν τον αναφέρει πουθενά!

Ο Παύλος όχι μόνο δεν γνωρίζει τον Ιούδα και το ρόλο του αλλά και δεν συνδιαλέγεται μ' αυτούς τους 12 στην υπόλοιπη δράση του. Εκτός δύο περιστατικών με τον Πέτρο (στην *Πρός Γαλάτας* α': 18, β': 11-21), τους αγνοεί παντελώς. Βγάλετε μόνοι σας συμπέρασμα!

Στον ίδιο τον Παύλο ο Χριστός εμφανίστηκε σαν οπτασία, όπως έχομε ήδη δει σε τρία σημεία των *Πράξεων*, παρά σαν ανθρώπινο σώμα. Προς τους Εβραιοχριστιανούς της Κορίνθου γράφει από την Έφεσο και δεν κάνει τον κόπο να τους πληροφορήσει πως, που, πότε, τον είδαν ο ίδιος και αυτοί που ισχυρίζεται. Άσε τους Εβραίους της Κορίνθου που ζούσαν πάνω από χίλια χιλιόμετρα μακριά απ' την Παλαιστίνη και δεν είχαν ιδέα, να βρούνε αυτοί την άκρη για τα ερωτήματα αυτά και αυτοί να βρούνε και να εξετάσουν τους μάρτυρες για τους οποίους γράφει ότι ζούσαν ακόμα! Γι' αυτές τις παρουσιάσεις ο Παύλος δεν μεταφέρει απολύτως καμία ιστορική πληροφορία, λες και μιλούσε σε ανθρώπους που ήδη ξέρανε πως είχαν τα «γεγονότα», ενώ δεν είχαν ιδέα!

Έτσι έχομε πάλι μια μεγάλη αντίφαση με τα *Ευαγγέλια* όπου ο Χριστός παρουσιάστηκε πρώτα στην Μαγδαληνή όπως με στόμφο τονίζει ο *Ιωάννης* 20: 1-18, ή στις Μυροφόρες όπως τονίζει ο *Ματθαίος* 28: 1-10. Οι Μυροφόρες βεβαίως εκτός από τα *Ευαγγέλια* δεν αναφέρονται πουθενά αλλού στην υπόλοιπη *Καινή Διαθήκη*.

(9) Η **ανάληψη** όπως περιγράφεται στα *Ευαγγέλια* του *Μάρκου* 16: 19 και του *Λουκά* 24: 50-51 και στις *Πράξεις* 1: 6-11, δεν υπάρχει πουθενά στον Παύλο. Απλώς πότε-πότε γράφει ότι ο Ιησούς ανέβει στον ουρανό και ευρίσκεται μαζί με

τον πατέρα του ή στα δεξιά του: π. χ. *Πρός Ρωμαίους* η': 34, *Πρός Εφεσίους* α': 20, δ': 8-10, *Πρός Κολασσαείς* γ': 1, Α' *Θεσσαλονικείς* α': 10, *Πρός Εβραίους* η': 1, ι': 12, κ. α. Τίποτα άλλο!

(10) Η **Παρουσία του Κυρίου** και η Τελική Κρίση αναφέρεται στις: Α' *Πρός Κορινθίους* ιε': 29-58, Α' *Πρός Θεσσαλονικείς* δ': 13-18, ε': 1-11, Β' *Πρός Θεσσαλονικείς* β': 1-12, κλπ. Πουθενά δεν την αναφέρει ως **Δευτέρα** Παρουσία, αλλά απλώς Παρουσία, λες και δεν υπήρχε πρώτη! Όπως την περιγράφει στις δύο *Πρός Θεσσαλονικείς* *Επιστολές* είναι όμοια με την περιγραφή της καθόδου του Υιού στο απόκρυφο και ψευδεπίγραφο βιβλίο *Ανάληψις του Ησαΐα* και όχι με αυτά που γράφει το *Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο* 25: 31-46 και η *Αποκάλυψις του Ιωάννου*! Η περιγραφή της Δευτέρας Παρουσίας και της Τελικής Κρίσεως στην *Αποκάλυψιν* κ', κα' δεν συμφωνεί με την Παρουσία που περιγράφει ο Παύλος στην Α' *Πρός Κορινθίους* ιε' και στην Α' *Πρός Θεσσαλονικείς* δ'.

Η φράση «**άχρις ου αν έλθη.**», στην Α' *Πρός Κορινθίους* ια': 26, δεν υπονοεί ανάσταση μετά από 36 ώρες (ή τρεις ημέρες), αλλά κάποια Παρουσία μετά από αόριστο χρόνο!

Η λέξη «**κόλαση**» και οι φράσεις με «**αιώνια τιμωρία**» και «**αιωνίους βασανισμούς**» που υπάρχουν σωρηδόν στα *Ευαγγέλια* δεν απαντώνται πουθενά στον Παύλο. Τεράστιες οι διαφορές μεταξύ Παύλου και *Ευαγγελίων* σε όλα τα σημεία και σ' όλα τα μέτωπα, πράγμα που αποδεικνύει την διαφορετική εξέλιξη των διαφόρων Χριστιανισμών και συνεπώς το ψευδές ολοκλήρου του χριστιανικού οικοδομήματος. Μεταξύ Παύλου και Ευαγγελιστών «**χάσμα μέγα εστήρικται**», θα έλεγε ο Λουκάς ιστ': 26.

Η άμεση εσχατολογική και καταδικαστική ρήση κατά των συμπατριωτών του στην Α' *Πρός Θεσσαλονικείς* β': 13-16, «**Διά τούτο και ημεείς ευχαριστούμεν τω Θεώ αδιαλείπτως, ότι παραλαβόντες λόγον ακοής παρ' ημών του Θεού εδέξασθε ου λόγον ανθρώπων, αλλά καθώς εστιν αληθώς, λόγον Θεού, ος και ενεργείται εν υμίν τοις πιστεύουσιν. υμείς γαρ μιμηταί εγενήθητε, αδελφοί, των εκκλησιών του Θεού των ουσών εν τη Ιουδαία εν Χριστώ Ιησού, ότι τα αυτά επάθετε και υμείς υπό των ιδίων συμφυλετών καθώς και αυτοί υπό των Ιουδαίων, των και τον Κύριον αποκτεινάντων Ιησούν και τους ιδίους προφήτας, και ημάς εκδιωξάντων, και Θεώ μη αρεσκόντων, και πάσιν ανθρώποις εναντίων, κωλυόντων ημάς τοις έθνεσι λαλήσαι ίνα σωθώσιν, εις το αναπληρώσαι αυτών τας αμαρτίας πάντοτε. **έφθασε δε επ' αυτούς η οργή εις τέλος.****», θεωρείται παρεμβολή κυρίως για τους εξής

λόγους:

(α) Τα πολύ σοβαρά συμβάντα που αντανakλούν τα λόγια αυτά αναφέρονται μόνο εδώ και πουθενά αλλού στα γραπτά του Παύλου. Αν ήταν δικά του τότε έπρεπε να τα αναφέρει πολλές φορές σε σημεία που ταίριαζαν πλήρως λόγω της βαρύτητας και της σημασίας των. Παρά τούτα και παρά την οργή, το μίσος και τα κατσαδιάσματα που ο Παύλος εκφράζει εναντίον πολλών, πουθενά αλλού δεν εκφράζεται με τόσο έντονα λόγια οργής και μίσους εναντίον των ομοεθνών του. Μάλιστα δε στην *Πρός Γαλάτας β΄: 15* τους επαινεί με τα λόγια: «*Ἡμεῖς φύσει Ἰουδαῖοι **και ουκ ἐξ ἐθνῶν ἀμαρτωλοί,***»! Στην δε *Πρός Ρωμαίους ια΄: 1-2* **εντελῶς αντίθετα** γράφει ότι ο Θεός δεν εγκατέλειψε τον απ' αρχαίων χρόνων προορισμένο λαόν του: «*Λέγω ουν, **μη ἀπώσατο ο Θεός τον λαόν αυτού; μη γένοιτο·*** και γαρ ἐγώ Ἰσραηλῆτις εἰμί, ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ, φυλῆς Βενιαμίν. **ουκ ἀπώσατο ο Θεός τον λαόν αυτού ον προέγνω...**»

(β) Μέσα στους στίχους αυτούς υπονοείται η καταστροφή της Ιερουσαλήμ και της Ιουδαίας (66-73 Κ. Ε.), η οποία έγινε μετά τον θάνατο του Παύλου. (Αν και υπάρχουν μερικοί ερευνητές που ισχυρίζονται ότι ο Παύλος απέθανε μετά απ' αυτή την καταστροφή, η θέση αυτή έρχεται σε αγεφύρωτη αντίθεση με την επίσημη θέση όλων των χριστιανικών εκκλησιών εδώ και 2000 χρόνια!).

(γ) Η φράση «*κωλυόντων ἡμᾶς τοις ἔθνεσι λαλήσαι ἵνα σωθῶσιν, εἰς το ἀναπληρῶσαι αὐτῶν τας ἀμαρτίας πάντοτε.*» αντανakλά τις διαμάχες και αντιθέσεις των ραββινικών Ιουδαίων και Εβραιοχριστιανών που προέκυψαν μετά το +73 και τις περισσότερες φορές έχουν να κάνουν και με Ιουδαίους της διασποράς και όχι της Ιουδαίας. Την δε βαριά κατηγορορία «*τον Κύριον ἀποκτείναντων Ἰησοῦν και τοὺς ἰδίους προφήτας,*» έπρεπε να την είχε προαναφέρει στο ια΄ κεφάλαιο της *Επιστολῆς Πρὸς Ρωμαίους*, λόγω του σχετικού ή αναλόγου περιεχομένου και όχι εκεί να γράφει άλλα!

(δ) Εδώ η ευθύνη της θανατώσεως του Ιησού ρίπτεται εξ' ολοκλήρου επάνω στους Ιουδαίους. Στα *Ευαγγέλια* όμως η ευθύνη ανήκει και στους Ιουδαίους και στους Ρωμαίους κατά μέγα μέρος. Πως είναι δυνατόν να έχει κάνει ένα τέτοιο σφάλμα ο πρώτος επίσημος χριστιανός συγγραφέας Παύλος; Αυτό μας λέγει ότι η παρεμβολή αυτή έγινε κατά τον δεύτερο αιώνα (πιθανότατα από κάποιον θεσσαλονικέα Εβραιοχριστιανό, μερικά χρόνια μετά την δεύτερη Ιουδαϊκή καταστροφή του 132-135 Κ. Ε.) όταν πλέον οι Εβραιοχριστιανοί άρχισαν να καλοπιάνουν τους εθνικούς και ένεκα του ανερχομένου μίσους των εναντίον των

ομοαίματών τους προπαγάνδισαν την παράδοση ότι ολόκληρη η ευθύνη επιπίπτει στους Ιουδαίους που τότε εκπροσωπούσαν από τον Φαρισαϊκό Ραββινικό Ιουδαϊσμό.

(ε) Από τους ειδικούς και συγκριτικούς φιλολόγους η γλώσσα των στίχων αυτών διεγνώσθη ως μη Παυλική. Αν αυτοί οι στίχοι αγνοηθούν τελείως και από τον προηγούμενο στίχο πάμε στον αμέσως επόμενο, η ροή και το νόημα του γραπτού λόγου συνεχίζονται ομαλώς. Με αυτούς τους στίχους η ροή διακόπτεται.

(Για περισσότερες λεπτομέρειες βλέπε: Earl **Doherty**, *Jesus: Neither God Nor Man – The Case for a Mythical Jesus*, Age of Reason Publications, First Edition, 2009, σελίδες 657-659.).

Ποιος να ξέρει άραγε πώς συνδέονται όλα αυτά μεταξύ τους. Πρέπει να συνδέονται διά πλαστογραφιών και υστεροχρόνων παρεμβολών. Δυστυχώς δεν έχουμε τα πρωτότυπα για να ελέγξουμε! Π. χ., το ίδιο συμβαίνει και με τις δύο αντιφατικότες γενεαλογίες του Χριστού, η μία στον *Ματθαίο* α': 1-20 και η άλλη στον *Λουκά* γ': 23-38. Μελετήστε τις, είναι για γέλια! Γι' αυτό και ο Παύλος παραγγέλλει στον Τιμόθεον και τον Τίτον να αποφεύγουν τις συζητήσεις και τις εξετάσεις των γενεαλογιών (*Α' Πρός Τιμόθεον* α': 4, *Πρός Τίτον* γ': 9). Κάτι ήξερε!

Ο Παύλος οσάκις αναφέρεται σε κάποιον συμβάν περί Ιησού Χριστού ουδέποτε το θέτει εντός οιοδήποτε ιστορικού πλαισίου. Όλα όσα αναφέρει είναι άνευ ιστορικής δεοντολογίας και ιστορικού περιεχομένου. Γράφει αοριστίες και άντε τρέχα βρες τις ή πίστευε στις αποκαλύψεις του! Π. χ. γράφει: «*παρέδωκα γάρ υμίν εν πρώτοις ό καί παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ τών αμαρτιών ημών **κατά τας γραφάς** και ότι ετάφη, καί ότι εγήγερται τή τρίτη ημέρα **κατά τας γραφάς***», *Α' Πρός Κορινθίους* ιε': 3-4, κλπ. Η φράση «κατά τας γραφάς» επαναλαμβάνεται στο 5^ο άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως ως εξής: «*και αναστάντα τή τρίτη ημέρα κατά τας γραφάς*». Όπως και στην περίπτωση *Α' Πρός Τιμόθεον* στ': 13, «*...Ιησού Χριστόν μαρτυρήσαντα επί Ποντίου Πιλάτου...*» που εξετάσαμε παραπάνω, έτσι και εδώ έχουμε αντιγραφή!

Ο ίδιος ο Παύλος δεν εξηγεί ποιες είναι αυτές οι γραφές. Για την σταύρωση και τα πάθη οι ευαγγελιστές μερικά χρόνια (15 - 150) μετά τον θάνατο του Παύλου, βρήκαν μερικές δήθεν προφητείες στην *Παλαιά Διαθήκη*, πλαστά αποκυήματα της

φαντασίας, της διαστροφής και της συνωμοσίας των. Αλλά για την ανάσταση την τρίτη ημέρα «κατά τάς γραφάς», τις επανεμφανίσεις και την ανάληψη δεν υπάρχουν ούτε πλαστές προφητείες ούτε γραφές που να αναφέρονται εντός της *Καινής Διαθήκης*. Αργότερα οι χριστιανοί απολογητές δήθεν ανεκάλυψαν τους προφητικούς στίχους: *Ψαλμοί β΄: 7, ιστ΄ (ιε΄): 10, Ησαΐας νγ΄: 10 και Ωσηέ στ΄: 2*, οι οποίοι δεν έχουν τίποτα να κάνουν με την τριήμερη ανάσταση του Ιησού Χριστού. (Γι' αυτό οι Καθολικοί λένε ότι αυτοί οι στίχοι την υπαινίσσονται.).

Η αοριστία της φράσεως «κατά τάς γραφάς» και το κενό που αφήνει είναι σκόπιμα και παραπλανητικά. Προήλθε είτε από τον ίδιο τον Παύλο, αν όντως αυτός έγραψε αυτές τις γραμμές, είτε από τους υστεροχρόνους συντάκτες και παρεμβολείς. Αυτοί προσπαθούσαν, όσο ήταν δυνατό, να δικαιολογήσουν με δήθεν προφητείες της *Παλαιάς Διαθήκης* ότι ο Ιησούς ήταν ο πραγματικός αναμενόμενος Μεσσίας, Χριστός, και συνεπώς ο Χριστιανισμός είναι η μόνη εξ αποκαλύψεως αληθινή θρησκεία!

Πάνω σ' αυτές τις παρατηρήσεις έχουν γραφτεί πολλά βιβλία και αποτελούν ένα ισχυρότατο επιχείρημα των μυθικιστών περί του ότι ο Χριστός είναι μυθολογικό πρόσωπο. Διότι ας μην ξεχνάμε ότι τα πρώτα γραπτά της *Καινής Διαθήκης*, σύμφωνα με ομόφωνο συμπέρασμα όλων των Χριστιανών θεολόγων και των ειδικών επισημώνων, είναι οι *Επιστολές* του Παύλου. Αυτές δε, τις έγραψε για ανθρώπους που βρίσκονταν πολύ μακριά από την Ιουδαία. Αυτοί πάλι ως νεοφώτιστοι, δεν εγνώριζαν τίποτα περί Ιησού, εκτός ίσως από αυτούς που ήταν στη Ρώμη οι οποίοι ίσως να είχαν ακούσει λίγα πράγματα πριν τους τα γράψει ο Παύλος, όπως ο ίδιος ομολογεί στην *Πρός Ρωμαίους ιε΄: 20*.

Συνεπώς: Ο Παύλος έχει κατά νουν άλλον Ιησού Χριστό απ' αυτόν που έχουν οι Ευαγγελιστές, χωρίς με αυτό να υπονοούμε ότι οι Ευαγγελιστές συμφωνούν μεταξύ των. Αφήνομε λοιπόν στους χριστιανούς απολογητές να μας ξεκαθαρίσουν ποιος έχει τελικά δίκιο! Ο Παύλος ή ποιος από τους Ευαγγελιστές! Ενώ ο καθένας θα επικαλείτο τα εκκωφαντικά «πεπραγμένα» του «ιστορικού» Ιησού των Ευαγγελιστών, «γεγονότα» που θα είχαν αφήσει εσαεί άναυδους τους πάντες και τα πάντα, ο Παύλος δεν κάνει καμία χρήση αυτών! Αυτή είναι η στάση την οποίαν παρατηρούμε διάχυτη μέσα στα γραπτά του Παύλου! Τί συμβαίνει λοιπόν;

Ο Παύλος δεν γνωρίζει τον γήινο, ιστορικό όπως υποτίθεται, Ιησού Χριστό των *Κανονικών Ευαγγελίων*, γεγονός που αποδεικνύει ότι τόσο ο Ιησούς Χριστός των Ευαγγελιστών όσο και του Παύλου είναι μύθος, δηλαδή ψέμα! Απ' όσα γράφει ο

Παύλος **ένα συμπέρασμα** που βγαίνει είναι ότι αν ήταν ειλικρινής, τότε στο νου του είχε κάποιον αποκρυφιστικό, άυλο, πνευματιστικό Χριστό και απευθυνόταν προς αποκρυφιστικές οργανώσεις (cults), αιρέσεις του Ιουδαϊσμού τύπου «υιών φωτός» και Qumran, Α΄ Προς Θεσσαλονικείς ε΄: 5 **«πάντες υμείς υιοί φωτός εστε και υιοί ημέρας. ουκ εσμέν νυκτός ουδέ σκότους.»**. Ο Χριστός του Παύλου είναι ανάλογος με όλους εκείνους τους παγανιστικούς σωτηριολογικούς θεούς της εποχής εκείνης, οι οποίοι κατά την Άνοιξη έτρωγαν ένα δείπνο, έκαναν μια ευχαριστία, έπασχαν, θάπτονταν και μετά από τρεις μέρες ανασταίνονταν.

Επομένως με βάση όσα στοιχεία έχουμε ήδη εξετάσει βγαίνει και το συμπέρασμα ότι: Οτιδήποτε γράφει και κηρύττει ο Παύλος δεν είναι ιστορικές μαρτυρίες. Εάν λοιπόν νομίζει ότι ομιλεί αληθώς, τότε αυτά που λέει είναι αποκυήματα της φαντασίας, πίστεως, φανατισμού και θεολογίας του, τα οποία αν και δεν τα έμαθε από προηγούμενες παραδόσεις εντούτοις τα πιστεύει ως αληθή. Εάν πάλι ομιλεί όντως αληθώς, τότε οι παραδόσεις των *Ευαγγελίων* είναι ψευδείς και πρέπει να καταγγεληθούν και να απορριφθούν! Αν όμως οι παραδόσεις των *Ευαγγελίων* είναι σωστές, τότε ο Παύλος ομιλεί ψευδώς, πράγμα που το συνηθίζει, και πρέπει να καταγγεληθεί και να απορριφθεί ως ψεύτης! Αυτό το χριστιανικό δίλημμα αρκεί για να καταρρεύσει ολόκληρος ο Χριστιανισμός!

Ειρήσθω επί τη ευκαιρία ότι, αυτή η σιωπή γύρω από τα βιογραφικά στοιχεία και την ανθρώπινη, γήινη, ιεραποστολική και σωτήρια δράση του Ιησού Χριστού δεν απαντάται μόνο στον Παύλο, αλλά και σε όλες τις επτά *Καθολικές Επιστολές* της *Καινής Διαθήκης*, στην *Επιστολή Α΄ Κλήμεντος* (που αποδίδεται στον Πάπα Ρώμης, κατά το τέλος του 1^{ου} αιώνα), *Επιστολή του Βαρνάβα*, κ. ά. Ιδού μερικά χτυπητά παραδείγματα: Στην επιστολή Α΄ Πέτρου β΄: 21-25, στην Α΄ Κλήμεντος κεφάλαιο 16, και *Βαρνάβα* ε΄: 8, απαντάμε παραφράσεις μερικών στοιχείων του κεφαλαίου 53 του δευτέρου (ή τρίτου) Ησαΐα που κάπως θυμίζουν τα *Ευαγγέλια* και τίποτα παραπάνω. Στην Α΄ Πέτρου γ΄: 18 «ότι και Χριστός άπαξ περί αμαρτιών έπαθε, δίκαιος υπέρ αδίκων, ίνα ημάς προσαγάγη τω Θεω, **θανατωθείς μεν σαρκί, ζωοποιηθείς δε πνεύματι**·», έχουμε ότι ο Χριστός θανατώθηκε κατά σάρκα αλλά ζωοποιήθηκε κατά πνεύμα. Δηλαδή δεν αναστήθηκε κατά σάρκα όπως φωνάζουν οι ευαγγελιστές! Στην Α΄ Ιωάννου ε΄: 6-12 δεν γίνεται κανένας λόγος για την «εν σαρκί» ανάσταση και την «εν σαρκί» επανεμφάνιση, αλλά όλα γίνονται με την βοήθεια της πίστεως και την μαρτυρία του Αγίου Πνεύματος! Σαν να μην τα είδε

κανείς! Στην *Β΄ Πέτρου* α΄: 16-18 το σημαντικό γεγονός είναι **η μεταμόρφωσις εις το ιερόν όρος** και δεν αναφέρει τίποτα για ανάσταση. Είναι αξιοπαρατήρητο λοιπόν ότι όλες οι παρατηρήσεις και τα συμπεράσματα περί ελλείψεως ιστορικών πλαισίων, αοριστιών, αντιφάσεων προς τα *Ευαγγέλια* καθώς και μεταξύ των που απαντάμε απανταχού στις *Επιστολές* του Παύλου, ισχύουν ομοίως και στις επτά *Καθολικές Επιστολές της Καινής Διαθήκης*! Όπως και ο Παύλος έτσι και όλοι οι συγγραφείς των *Καθολικών Επιστολών*, κ. ά., δεν αναφέρουν τίποτα για τον Ιησού ως διδάσκαλο ή θαυματοποιό!

Ακόμα, σ' όλα αυτά τα πρώτα κείμενα της *Καινής Διαθήκης*, τα οποία όπως υποτίθεται εγράφησαν από τους πρώτους και μεγαλύτερους αποστόλους του Χριστιανισμού, δεν αναφέρεται πουθενά και από κανέναν ούτε μια επίσκεψη ούτε ένα προσκύνημα στα μέρη όπου εγεννήθηκε, έδρασε, έκανε θαύματα, έπαθε, ετάφη και ανέστη ο Υιός του Θεού, Ιησούς Χριστός! Σύμπτωση;...

Αν, προτού γνωρίσουμε τι γράφουν τα *Ευαγγέλια*, μελετήσουμε όλες τις *Επιστολές της Καινής Διαθήκης* (14 του Παύλου και 7 Καθολικές), οι οποίες μάλιστα εγράφησαν πριν από τα *Ευαγγέλια*, τότε δύσκολα σχηματίζουμε την εικόνα κάποιου υπάρξαντος ανθρώπου, διδασκάλου, θαυματοποιού και πουθενά δεν υπάρχει η εικόνα κάποιου του οποίου τον τάφο βρήκανε κενό ή κάποιου που αναστήθηκε «εν σαρκί»! Συνεχώς βλέπομε την επενέργεια της πίστεως και του Αγίου Πνεύματος, αποκαλύψεις, οράματα, και πνευματικά εφευρήματα. Π. χ. βλέπε: *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 26, ιδ΄: 24-25, *Πρός Εφεσίους* γ΄: 5, *Πρός Κολασσαείς* β΄: 2, κλπ., *Α΄ Πέτρου* α΄: 20 καθώς και τα χωρία *Πρός Ρωμαίους* γ΄: 21-26, *Πρός Εβραίους* θ΄: 26, ομιλούν σε ενεστώτα χρόνο. Δεν υπάρχει τίποτα το ιστορικοποιούν. Στα χωρία *Πρός Ρωμαίους* α΄: 1-4, ι΄, ια΄, *Α΄ Προς Κορινθίους* α΄: 21-31, *Β΄ Προς Κορινθίους* γ΄: 7-11, *Προς Τίτον* α΄: 3, ο Παύλος αναφέρει θέματα στα οποία μόνος του δημιουργεί την ευκαιρία να μιλήσει για τη ζωή και τη δράση του Ιησού, εντούτοις δεν λέγει τίποτα.

Οπότε, τί ιστορική βάση περί Χριστιανισμού ή ιστορική απόδειξη περί Ιησού Χριστού μπορεί να αποτελεί η *Καινή Διαθήκη*; Καμία! **Ο Χριστός των Επιστολών του Παύλου, των Καθολικών Επιστολών, καθώς και ενός μεγάλου μέρους του Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου είναι ένας αφηρημένος γνωστικιστικός Χριστός και όχι ο Χριστός που έχει την ανθρώπινη μορφή και δράση των τριών πρώτων Συνοπτικών Ευαγγελιστών.** Σε όλη την *Καινή Διαθήκη* υπάρχει η συνεχής αντίφαση του αν ο Χριστός ήταν δημιουργήμα ή δημιουργός· είναι ίδιος με τον δημιουργό ή απαύγασμα τού δημιουργού και το τελειότερο μέσο επι-

κοινωνίας με την δημιουργία του. Άκρη δεν βρίσκεις και μπορείς να δικαιολογήσεις ή να αναιρέσεις κάθε απάντηση επ' αυτού του ερωτήματος! Μετά μιλάνε για θεοπνευστία και ιστορικότητα!

Το Σύμβολο της Πίστεως, της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου της Νικαίας, +325 και μετά, χειροτέρεψε αυτή την αντίφαση! Π. χ: Α΄ Πρὸς Κορινθίους ιε΄: 23-24 «**αρχὴ Χριστός, ἔπειτα οἱ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ· *εἶτα το τέλος, ὅταν παραδῶ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ, ὅταν καταργήσῃ πάσαν ἀρχὴν καὶ πάσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.***» ἐρχεται σε αντίφαση με το Σύμβολο της Πίστεως, ἄρθρο 2, «*Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν υἱόν τοῦ Θεοῦ τόν Μονογενή, τόν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ Φωτός, Θεόν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.*», κ. ο. κ. Όλα αυτά έγιναν αιτίες πολλών αιρέσεων, διωγμών, φόνων, καταστροφής και διαστροφής.

Παρατηρούμε ακόμα τα εξής:

(α) Τα τέσσερα *Κανονικά Ευαγγέλια* και η *Αποκάλυψις* γράφτηκαν μετά τον θάνατο του Παύλου και αγνοούν τον Παύλο. Ίσως δικαιολογημένα, αλλά ίσως και όχι. Ποιος ξέρει θετικά; Κανείς! Μόνο οι *Πράξεις* τον αναφέρουν, τις οποίες, καθώς η επίσημη εκκλησία έχει διαδώσει, τις έγραψε ο Ευαγγελιστής Λουκάς (ο ιατρός άραγε, *Πρὸς Κολασσαείς* δ΄: 14, κλπ.) ως συνέχεια του *Ευαγγελίου* του, χωρίς να υπάρχει καμία απόδειξη γι' αυτό.

(β) Άλλο σοβαρό ζήτημα είναι ότι η *Αποκάλυψις* δεν αναφέρει ούτε τον Παύλο ούτε και τις εκκλησίες τις οποίες ίδρυσε, αν και γράφτηκε αρκετά χρόνια μετά τον Παύλο. Δεν του παρέχει καμία τιμητική θέση ακόμα και στον στίχο κα΄: 14, στον οποίον αναφέρει τιμητικώς τους άλλους μαθητές, παρ' όλο ότι αυτός ήταν «*σκεύος τῆς ἐκλογῆς*» του ιδίου του Ιησού Χριστού και Θεού, *Πράξεις* θ΄: 15. Επίσης, η περιγραφή της δευτέρας παρουσίας και της τελικής κρίσεως στην *Αποκάλυψιν* κ΄, κα΄ δεν συμφωνεί με την περιγραφή που δίδεται από τον Παύλο στην Α΄ *Πρὸς Κορινθίους* κεφάλαιο ιε΄ και στην Α΄ *Πρὸς Θεσσαλονικείς* κεφάλαιο δ΄.

(γ) Το ίδιο και οι επτά *Καθολικές Επιστολές*, εκτός από τους δύο πολύ περίεργους στίχους της Β΄ *Πέτρου* γ΄: 15-16 που θεωρούνται παρεμβολή, δεν αναφέρουν τίποτα περί Παύλου. Μάλιστα δε, η *Επιστολή του Ιακώβου* είναι τόσο αντίθετη με πολλές από τις διδασκαλίες του Παύλου ώστε ο Μαρτίνος Λούθηρος επεδίωξε να

την θέσει, μαζί με την Αποκάλυψιν του Ιωάννου, εκτός του Κανόνος της Καινής Διαθήκης. Δεν τα κατάφερε όμως.

Δεν νομίζετε ότι κάτι περίεργο και πολύ σοβαρό συμβαίνει πίσω απ' όλα αυτά; Όσα λοιπόν δεχόμαστε εδώ προς στιγμήν, για το χατίρι των χριστιανών θεολόγων και για να μην επεκταθούμε σε ιστορική αναζήτηση και ανάπλαση, τα δεχόμαστε με όλες τις επιφυλάξεις. Αυτά τα σοβαρά προβλήματα και εύλογα ερωτήματα που εκθέτομε ας φροντίσουν να τα λύσουν και απαντήσουν με σιγουριά και απόδειξη οι φωστήρες της χριστιανικής πίστεως.

Ανακεφαλαιώνομε λοιπόν και λέμε: Πέραν πολύ ολίγων στίχων που θυμίζουν στίχους των *Ευαγγελίων*, τουλάχιστον το 99% του έργου του Παύλου δεν έχει να κάνει με: τη ζωή, τη δράση, τη διδασκαλία, τα θαύματα, τα γεγονότα των παθών, της αναστάσεως, των επανεμφάνισεων και της αναλήψεως τού Ιησού Χριστού των *Ευαγγελίων*.

Οι ολίγοι στίχοι οι οποίοι θυμίζουν κάτι από τα *Ευαγγέλια* πρέπει να είναι: είτε παρεμβολές, είτε κοινότοπες φράσεις και περιγραφές της εποχής εκείνης τις οποίες επαναλαμβάνει ο Παύλος, είτε σκόπιμες αυθαιρεσίες του, είτε τις λαμβάνει από την *Παλαιά Διαθήκη* και τις προσαρμόζει κατά το δοκούν, είτε πολύ πιθανόν οι μεταγενέστεροι Ευαγγελιστές τις πήραν από τον Παύλο και την *Παλαιά Διαθήκη*, την οποίαν όπως ο Παύλος έτσι και αυτοί την εχρησιμοποίησαν κατά κόρον.

Αυτοί οι στίχοι αποτελούν ολιγότερο του 1% του έργου του Παύλου. Οπότε και αν ακόμα τους παραδεχθούμε ως αυθεντικούς και όχι παρεμβολές ή σκόπιμες αυθαιρεσίες του ιδίου ή άλλων, μένει κανείς άναυδος από τον Χριστό που ο Παύλος παρουσιάζει στο υπόλοιπο 99% του έργου του. Οι διδασκαλίες που σποραδικά μεταφέρει είναι δικές του επινοήσεις και κατά μάλλον ή ήττον αναμασήματα στίχων της *Παλαιάς Διαθήκης* που αυτός ειδικώς επέλεξε. Ούτε την διδασκαλία του Χριστού, αυτήν έστω που περιέχεται στα σκόρπια *Κυριακά Λόγια*, μας μεταφέρει. Φτάνει δε στο σημείο να λέγει: **Α΄ Πρὸς Κορινθίους ζ΄: 6** «τούτο δε λέγω **κατὰ συγγνώμην, ου κατ' επιταγήν.**», **12** «τοις δε λοιποῖς ἐγὼ λέγω, **οὐχ ὁ Κύριος·** εἰ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἔχει ἀπίστον, καὶ αὐτὴ συννευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω αὐτήν·», **25** «Περὶ δε τῶν παρθένων **ἐπιταγὴν Κυρίου οὐχ ἔχω, γνώμην δε δίδωμι** ὡς ἡλεημένος ὑπὸ Κυρίου πιστὸς εἶναι.», **Β΄ Πρὸς Κορινθίους ια΄: 17** «**ὁ λαλῶ, ου λαλῶ κατὰ Κύριον,** ἀλλ' ὡς ἐν ἀφροσύνῃ, ἐν ταύτῃ τῇ υποστάσει

της καυχήσεως.», κλπ. Εδώ δηλαδή ο Παύλος ομολογεί ότι δεν έχει επιταγές του Κυρίου, αλλ' ούτε και αποκαλύψεις ή θεοπνευστία! Προσέτι ομολογεί εν πάση ειλικρινεία ότι μας λέγει δικά του λόγια! Μετά όμως έρχεται στην **Β΄ Πρός Τιμόθεον** Επιστολήν και γράφει γ': 16: «πάσα γραφή θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς παιδείαν την εν δικαιοσύνη,». Βγάλετε μόνοι σας συμπέρασμα με τις αντιφάσεις αυτού του αλλοπρόσαλλου ατόμου!

Ο Παύλος πάρα πολλές φορές προσπαθεί να πείσει τους άλλους επί πολλών «συμβάντων, γεγονότων» και ζητημάτων της θεολογίας του, διά του τεχνάσματος των αποκαλύψεων και οραμάτων που ισχυρίζεται πως είχε. Για μερικά όμως, οι αποκαλύψεις και τα οράματα ήταν εντελώς αχρείαστα διότι τα πράγματα που του αποκαλύφθηκαν ήταν κοινώς διαδεδομένα και γνωστά μεταξύ των τότε χριστιανών και οπαδών του Ιησού Χριστού, όπως μαρτυρούν τα *Ευαγγέλια*, οι *Πράξεις* και μερικές από τις άλλες *Επιστολές*!

Τί **γενικό συμπέρασμα** λοιπόν βγαίνει από την σύγκριση των αφηγήσεων του Παύλου με τις αφηγήσεις των *Ευαγγελίων*; Αυτά τα στοιχεία είναι ισχυρώς διαφωτιστικά διά τις ψευδαισθήσεις, παραισθήσεις, τα ψέματα του Παύλου, τα μυθεύματα των *Ευαγγελίων* και ολόκληρης αυτής της φτιαχτής, επινοημένης και ψευδούς θρησκείας του Παυλικού Εβραιοχριστιανισμού! Τονίζουμε λοιπόν και πάλι ότι:

Καίριο πλήγμα κατά της ιστορικότητας του Ιησού Χριστού είναι ο Χριστός του Παύλου. Όλα τα ανωτέρω περιληπτικά στοιχεία φανερώνουν ότι ο Ιησούς Χριστός των *Ευαγγελίων* όπως και οιοσδήποτε αφανής αλλά υπάρξας Ιησούς Χριστός ήταν άγνωστος στον Παύλο. Τότε όμως αν δεχθούμε ότι ο Παύλος είναι ιστορικό πρόσωπο κατά την εποχή που διατείνονται ότι έζησε, έδρασε και μας παρέδωσε τα γραπτά του, αναγκαστικά πρέπει να δεχθούμε ότι ο Ιησούς Χριστός, όπως τον παρουσιάζουν ο Παύλος και τα *Ευαγγέλια*, δεν ήταν ιστορικό πρόσωπο αλλά μια μυθολογική διαπλοκή! Αν πάλι ο Παύλος με τις αποκαλύψεις και τα οράματά του έχει δίκιο, τότε τα *Ευαγγέλια* αποτελούν προφανή μυθολογική διαπλοκή! Δεν μένει παρά να συμπεράνομε ότι τα πάντα είναι μυθολογικές διαπλοκές.

Συνεπώς και ο Παύλος και ο Ιησούς είναι χριστιανικά μυθιστορήματα και τίποτα παραπάνω. Δηλαδή ψευτιές! Βεβαίως τα γραπτά που αποδίδονται στον Παύλο καθώς και οι προηγούμενες πηγές και παραδόσεις, όποιες κι' αν ήταν αυτές, πρέπει

να έθεσαν τις βάσεις και τις νύξεις της συγγραφής και της μυθολογίας των υστεροχρόνων τεσσάρων *Κανονικών Ευαγγελίων*. Μετά τον πλήρη και αμετάκλητο διαχωρισμό Χριστιανών και Ιουδαίων (+135 Κ. Ε.) και την οικτρή αποτυχία της εσχατολογίας των πρώτων, οι νέες καταστάσεις που προέκυψαν απαιτούσαν νέα κείμενα διαφορετικά απ' αυτά του Παύλου και προπάντων ιστορικοποιούντα για την δικαιολόγηση και επιβίωση τής Εβραιοχριστιανικής αιρέσεως! Αυτή η αναγκαιότητα επεβάλετο όχι μόνο για την συγκράτηση των οπαδών εντός της αιρέσεως αλλά και από την επιχειρηματολογία εναντίον της τόσο των Ιουδαίων όσο και των Εθνικών! Έτσι τα υστερόχρονα *Ευαγγέλια* διατήρησαν αναγκαστικά τα ελάχιστα σημεία που έκριναν σκόπιμα από τον Παύλο αφού όμως πρώτα τα επεξεργάστηκαν κατά τις απαιτήσεις του καιρού των. Τα επεξέτειναν και τα ανάπλασαν εντός δήθεν «ιστορικών» σκηνών και πλαισίων. Ακόμη έλαβαν χώρα μερικές σκόπιμες και αναγκαίες παρεμβολές στα γραπτά του Παύλου.

Ο Χριστιανισμός είναι εν γένει μια από τις αιρέσεις του Ιουδαϊσμού. Αν λοιπόν θεωρήσουμε ως ορθόδοξο τον Χριστιανισμό των *Ευαγγελίων*, τότε ο Παύλος εδημιούργησε μια αίρεση της αιρέσεως, της αιρέσεως... Ειδάλλως ο Χριστιανισμός των *Ευαγγελίων* αποτελεί αίρεση της αιρέσεως, της αιρέσεως... Κουλουβάχατα δηλαδή ...! Αυτή η αντίφαση έχει δημιουργήσει αγεφύρωτο χάσμα μεταξύ Καθολικών-Ορθοδόξων και Διαμαρτυρομένων

Τα συμπεράσματα που αναπτύξαμε στο παρόν μέρος και οι διαφορετικοί Χριστοί της *Καινής Διαθήκης* (Παύλου, *Συνοπτικών Ευαγγελίων* και *Κατα Ιωάννην Ευαγγελίου*), τί ειρωνεία, αποτελούν το βαρύτερο επιχείρημα των μυθικιστών κατά της ιστορικότητας του Ιησού ή του Παύλου αναλόγως. (Μεταξύ των τριών *Ιωαννικών Επιστολών*, κυρίως όμως της πρώτης, και του *Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου* τα προβλήματα είναι παρόμοια και το ίδιο ισχυρά με αυτά που αναπτύξαμε εδώ.). Αυτό το επιχείρημα είναι εξαιρετικά ισχυρό ή μάλλον απροσπέλαστο για τους γνώστες και ειλικρινείς ερευνητές Χριστιανούς, πολλοί των οποίων, μεταξύ αυτών και ο υποφαινόμενος, τελικά απεσκήρτησαν από την Εβραιογνωστικοχριστιανική μάστιγα, έγιναν πολέμιοί της και την εξέθεσαν θαρραλέα με ομιλίες, ερευνητικές εργασίες, εμπεριστατωμένα συγγράμματά και την κατήγγειλαν!

Αναγνώστες τί λέτε, έπραξαν καλώς ή κακώς;

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο

- ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ -

Συνεχίζουμε περί Παύλου με την μετάφραση των συνοπτικών αλλά πολύ περιεκτικών σελίδων 520-528, του εξαιρετικού ερευνητικού συγγράμματος:

History of the Christian Religion to the Year Two Hundred (Ιστορία της Χριστιανικής Θρησκείας μέχρι το Έτος 200). By: Charles B. Waite, A. M., Fifth Edition – Revised. Chicago, 1900.

Ο συγγραφέας εξετάζει και παρουσιάζει μερικά μόνο από τα δόγματα τού Παύλου· όχι όλα! Άλλα δόγματά του έχουμε ήδη εξετάσει και παρουσιάσει στο παραπάνω κείμενο και αλλού.

Ο μεταφραστής, χάριν πληρεστέρας εκθέσεως του θέματος, έθεσε εντός αγκυλών [] μερικές επιπλέον δικές του σημειώσεις, πληροφορίες και αναφορές εντός του κειμένου της μετάφρασης, τις οποίες εύκολα μπορείτε να εντοπίσετε.

ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

[με συμπληρωματικές αναφορές απ' όλη την *Καινή Διαθήκη*]

Η ΔΙΑ ΑΙΜΑΤΟΣ ΕΞΙΛΕΩΣΗ. —Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς το πως δύναται οιοσδήποτε να αρνηθεί το ότι ο Παύλος edίδαξε το δόγμα της εξιλέωσης. Οι απόψεις του εκφράζονται με ικανώς σαφή γλώσσα στα επόμενα χωρία, όλα τα οποία ελήφθησαν από τις επιστολές του, τις οποίες οι Γερμανοί κριτικοί παραδέχονται ως γνήσιες:

«όν προέθετο ο Θεός ιλαστήριον διά της πίστεως εν τω αυτού αίματι, εις ένδειξιν της δικαιοσύνης αυτού διά την πάρεσιν των προγεγονότων αμαρτημάτων» —*Πρός Ρωμαίους* 3: 25.

«έτι γαρ Χριστός όντων ημών ασθενών κατά καιρόν υπέρ ασεβών απέθανε. μόλις γαρ υπέρ δικαίου τις αποθανείται· υπέρ γαρ του αγαθού τάχα τις και τολμά αποθανείν. συνίστησι δε την εαυτού αγάπην εις ημάς ο Θεός, ότι έτι αμαρτωλών όντων ημών Χριστός υπέρ ημών απέθανε. πολλώ ουν μάλλον δικαιωθέντες νυν εν τω αίματι αυτού σωθησόμεθα δι' αυτού από της οργής. ει γαρ εχθροί όντες κατηλλάγημεν τω Θεώ διά του θανάτου του υιού αυτού, πολλω μάλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα εν τη ζωή αυτού· ου μόνον δε, αλλά και καυχώμενοι

εν τω Θεώ διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι' ου νυν την καταλλαγήν ελάβομεν.» —Πρός Ρωμαίους 5: 6-11.

«ός γε του ιδίου υιού ουκ εφείσατο, αλλ' υπέρ ημών πάντων παρέδωκεν αυτόν, πως ουχί και συν αυτώ τα πάντα ημίν χαρίζεται;» —Πρός Ρωμαίους 8: 32.

«παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών κατά τας γραφάς» —Α΄ Πρός Κορινθίους 15: 3.

«του δόντος εαυτόν υπέρ των αμαρτιών ημών, όπως εξέληται ημάς εκ του ενεστώτος αιώνος πονηρού κατά το θέλημα του Θεού και πατρός ημών,» —Πρός Γαλάτας 1: 4.

Βλέπε επίσης: —Πρός Γαλάτας 3: 13, «Χριστός ημάς εξηγόρασεν εκ της κατάρας του νόμου γενόμενος υπέρ ημών κατάρα· γέγραπται γαρ· **επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου**·». [Βλέπε και Γένεσις 40: 19, Δευτερονόμιον 21: 22-23, Ιησούς του Ναυί 8: 29, Εσθήρ 8: 7, και Πράξεις 5: 30, 10: 39, Πρός Γαλάτας 3΄: 13, Α΄ Πέτρου 2: 24.].

[Α΄ Πρός Κορινθίους 15: 3 «παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ό και παρέλαβον, ότι **Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών** κατά τας γραφάς,».

Πρός Εφεσίους 1: 7 «**εν ω έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος αυτού**, την άφεσιν των παραπτωμάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού,»

Πρός Εβραίους 9: 11-22 «Χριστός δε παραγενόμενος αρχιερέύς των μελλόντων αγαθών διά της μείζονος και τελειότερας σκηνης, ου χειροποιήτου, τούτ' έστιν ου ταύτης της κτίσεως, ουδέ δι' **αίματος** τράγων και μόσχων, διά δε του **ιδίου αίματος** εισήλθεν εφάπαξ εις τα Άγια, αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος. ει γαρ το **αίμα** ταύρων και τράγων και σποδός δαμάλεως ραντίζουσα τους κεκοινωνμένους αγιάζει προς την της σαρκός καθαρότητα, πόσω μάλλον το **αίμα του Χριστού**, ος διά Πνεύματος αιωνίου εαυτόν προσήνεγκεν άμωμον τω Θεω, καθαριεί την συνείδησιν υμών από νεκρών έργων εις το λατρεύειν Θεώ ζώντι; Και διά τούτο διαθήκης καινής μεσίτης εστίν, όπως, θανάτου γενομένου εις απολύτρωσιν των επί τη πρώτη διαθήκη παραβάσεων, την επαγγελίαν λάβωσιν οι κεκλημένοι της αιωνίου κληρονομίας. όπου γαρ διαθήκη, θάνατον ανάγκη φέρεσθαι του διαθεμένου· διαθήκη γαρ επί νεκροίς βεβαία, επεί μήποτε ισχύει ότε ζη ο διαθέμενος. Οθεν ουδ' η πρώτη χωρίς **αίματος** εγκεκαίνισται· λαληθείσης γαρ πάσης εντολής κατά τον νόμον υπό Μωϋσέως παντί τω λαώ, λαβών το **αίμα** των

μόσχων και τράγων μετά ύδατος και ερίου κοκκίνου και υσσώπου, αυτό τε το βιβλίο και πάντα τον λαόν ερράντισε λέγων· τούτο το **αίμα** της διαθήκης ης ενετείλατο προς υμάς ο Θεός. και την σκηνήν δε και πάντα τα σκεύη της λειτουργίας τω **αίματι** ομοίως ερράντισε. και σχεδόν εν **αίματι** πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και **χωρίς αιματεκχυσίας ου γίνεται άφεις.**»

Πρός Εβραίους 10: 10 «εν ω θελήματι ηγιασμένοι εσμέν **διά της προσφοράς του σώματος του Ιησού Χριστού** εφάπαξ.»]

[Για το ίδιο δόγμα βλέπε και: Ματθαίος 26: 28, Α΄ Ιωάννου 1: 7, και Α΄ Πέτρου 1: 18.]

ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΔΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ. —Ο Παύλος ήταν εξ ίσου καθαρός στην αναγγελία αυτού του δόγματος. Π. χ. βλέπε:

Πρός Ρωμαίους 1: 16, «ου γαρ επαισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· δύναμις γαρ Θεού εστιν εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι, Ιουδαίω τε πρώτον και Έλληνι.»,

Πρός Ρωμαίους 3: 22-24, «δικαιοσύνη δε Θεού διά πίστεως Ιησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας τους πιστεύοντας· ου γαρ εστι διαστολή· πάντες γαρ ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού, δικαιούμενοι δωρεάν τη αυτού χάριτι διά της απολυτρώσεως της εν Χριστω Ιησού,»,

Πρός Ρωμαίους 3: 30, «επέιπερ εις ο Θεός ος δικαιώσει περιτομήν εκ πίστεως και ακροβυστίαν διά της πίστεως.»,

Πρός Ρωμαίους 4: 5, «τω δε μη εργαζομένω, πιστεύοντι δε επί τον δικαιούντα τον ασεβή, λογίζεται η πίστις αυτού εις δικαιοσύνην,»,

Πρός Ρωμαίους 4: 16 «δια τούτο εκ πίστεως, ίνα κατά χάριν, εις το είναι βεβαίαν την επαγγελίαν παντί τω σπέρματι, ου τω εκ του νόμου μόνον, αλλά και τω εκ πίστεως Αβραάμ, ος εστι πατήρ πάντων ημών,»,

Πρός Ρωμαίους 5: 1, «Δικαιωθέντες ουν εκ πίστεως ειρήνην έχομεν προς τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού,»,

Πρός Γαλάτας 2: 16 «ειδότες δε ότι ου δικαιούται άνθρωπος εξ έργων νόμου εάν μη διά πίστεως Ιησού Χριστού, και ημείς εις Χριστόν Ιησούν επιστεύσαμεν, ίνα δικαιωθώμεν εκ πίστεως Χριστού και ουκ εξ έργων νόμου, διότι ου δικαιωθήσεται

εξ έργων νόμου πάσα σάρξ.».

Κλπ.

[Πρός Ρωμαίους 3: 27-28 «Πού ουν η καύχησις; εξεκλείσθη. Διά ποίου νόμου; των έργων; ουχί, **αλλά διά νόμου πίστεως**. λογιζόμεθα ουν **πίστει δικαιούσθαι άνθρωπον χωρίς έργων νόμου**.».

Πρός Ρωμαίους 6: 8 «**ει δε απεθάνομεν συν Χριστώ, πιστεύομεν ότι και συζήσομεν αυτώ**,».

Πρός Ρωμαίους 10: 9 «**ότι εάν ομολογήσης εν τω στόματί σου Κύριον Ιησούν, και πιστεύσης εν τη καρδιά σου ότι ο Θεός αυτόν ήγειρεν εκ νεκρών, σωθήση**.».

Πρός Εφεσίους 2: 7-8 «**ίνα ενδείξηται εν τοις αιώσι τοις επερχομένοις τον υπερβάλλοντα πλούτον της χάριτος αυτού εν χρηστότητι εφ' ημάς εν Χριστω Ιησού. τη γαρ χάριτί εστε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο ουκ εξ υμών, Θεού το δώρον**,».

Για το ίδιο δόγμα έχομε και: Ιωάννης 3: 16-18, 11: 25-26, Πράξεις 10: 43, 16: 31.

Αυτά έρχονται σε καθαρή αντίφαση με τον Ιάκωβον, Καθολική Επιστολή Ιακώβου 2: 17 «ούτω και η **πίστις, εάν μη έργα έχη, νεκρά**», 2: 20, κλπ.]

[**ΔΙΚΑΙΩΣΗ δι' ΕΡΓΩΝ** —Βεβαίως ο συνεχώς φάσκων και αντιφάσκων Παύλος δεν αντιφάσκει μόνο με τον Ιάκωβον αλλά και με τον εαυτόν του. Σε δυο σημεία αντιφατικώς λέγει ότι μπορούμε να σωθούμε και με έργα:

Πρός Ρωμαίους 2: 5-7 «κατά δε την σκληρότητά σου και αμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτώ οργήν εν ημέρα οργής και αποκαλύψεως και **δικαιοκρισίας του Θεού, ος αποδώσει εκάστω κατά έργα αυτού**, τοις μεν καθ' υπομονήν **έργου αγαθού δόξαν και τιμήν και αφθαρσίαν ζητούσι ζωήν αιώνιον**,» και 2: 13 «ου γαρ οι ακροαταί του νόμου δίκαιοι παρά τω Θεω, **αλλ' οι ποιηταί του νόμου δικαιωθήσονται**.».

Για το ίδιο δόγμα βλέπε και Επιστολή Ιακώβου 2: 14-26.

Μετά απ' αυτές τις αντιφάσεις και τις τρικλοποδιές βρείτε 'σεις την άκρη. Τί να πρωτοπεί και να πρωτοθαυμάσει κανείς με αυτόν τον Παύλο! Σε όλα τα ζητήματα φάσκει και αντιφάσκει. Οι αντιφάσεις και δολιότητές του ανέρχονται σε εκα-

τοντάδες. Για την μνημειώδη αντιφατικότητα και κατά συνέπεια ψευδολογία του Παύλου όπως και όλης της Καινής Διαθήκης εδώ θα περιοριστούμε στο παράδειγμα του Μωσαϊκού Νόμου. Μελετήσετε τα παρακάτω αποσπάσματα με τη σειρά που τα παραθέτομε και αφού τα κατανοήσετε βγάλετε μόνοι σας τα συμπεράσματά σας:

Πράξεις 13: 39, και από πάντων ων ουκ ηδυνήθητε εν τω νόμω Μωϋσέως δικαιωθήναι, εν τούτω πας ο πιστεύων δικαιούται.

Ματθαίος 5: 17-18, Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι. αμήν γαρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται. (Και Λουκάς 16: 17.)

Πρός Ρωμαίους 6: 14, αμαρτία γαρ υμών ου κυριεύσει· ου γαρ εστε υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν.

7: 1, Η αγνοείτε, αδελφοί· γινώσκουσι γαρ νόμον λαλώ. ότι ο νόμος κυριεύει του ανθρώπου εφ' όσον χρόνον ζη;

7: 6, νυνί δε κατηργήθημεν από του νόμου, αποθανόντες εν ω κατειχόμεθα, ώστε δουλεύειν ημάς εν καινότητι πνεύματος και ου παλαιότητι γράμματος.

Πρός Γαλάτας 3: 10, Οσοι γαρ εξ έργων νόμου εισίν, υπό κατάραν εισί· γέγραπται γαρ· επικατάρατος πας ος ουκ εμμένει εν πάσι τοις γεγραμμένοις εν τω βιβλίω του νόμου του ποιήσαι αυτά·

Πρός Ρωμαίους 4: 14-15, ει γαρ οι εκ νόμου κληρονόμοι, κεκένωται η πίστις και κατήργηται η επαγγελία· ο γαρ νόμος οργήν κατεργάζεται· ου γαρ ουκ έστι νόμος, ουδέ παράβασις.

Πρός Γαλάτας 3: 19, Τί ουν ο νόμος; των παραβάσεων χάριν προσετέθη, άχρις ου έλθη το σπέρμα ω επήγγελται, διαταγείς δι' αγγέλων εν χειρί μεσίτου.

Α΄ Ιωάννου 3: 4, Πας ο ποιών την αμαρτίαν και την ανομίαν ποιεί, και η αμαρτία εστί η ανομία.

Πρός Ρωμαίους 7: 12, ώστε ο μεν νόμος άγιος, και η εντολή αγία και δικαία και αγαθή.

7: 14, οίδαμεν γαρ ότι ο νόμος πνευματικός εστιν· εγώ δε σαρκικός ειμι, πεπρα-

μένος υπό την αμαρτίαν.

Πρός Γαλάτας 3: 22-23, αλλά συνέκλεισεν η γραφή τα πάντα υπό αμαρτίαν, ίνα η επαγγελία εκ πίστεως Ιησού Χριστού δοθή τοις πιστεύουσι. Προ δε του ελθείν την πίστιν υπό νόμον εφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εις την μέλλουσαν πίστιν αποκαλυφθήναι. (Καλλίτερα και πληρέστερα μελετήσετε ολόκληρο το κεφάλαιο 3 της *Πρός Γαλάτας Επιστολής*.).

Πρός Ρωμαίους 3: 19, Οίδαμεν δε ότι όσα ο νόμος λέγει τοις εν τω νόμω λαλεί, ίνα παν στόμα φραγή και υπόδικος γένηται πας ο κόσμος τω Θεώ,.

Εκτός από ολίγες εξαιρέσεις, τα περί Μωσαϊκού Νόμου του Παύλου έρχονται σε κατάφορη αντίθεση με τον ίδιο το Ιησού Χριστό των τεσσάρων κανονικών Ευαγγελίων, ο οποίος όχι μόνο υποστηρίζει τον Νόμο αλλά και λέγει ότι μπορεί κανείς να κερδίσει την αιώνια ζωή διά της τηρήσεως των εντολών του νόμου και του ιδίου. Διαβάστε προσεκτικά: *Ματθαίος ε΄: 17-19*, *ιθ΄: 17*, *Μάρκος ι΄: 19*, *Λουκάς ι΄: 26*, *Ιωάννης ιδ΄: 15*, *ιε΄: 10*, κλπ. Ο Ιάκωβος μάλιστα στην *Επιστολή* του β΄: 10, έφτασε στην ακρότητα να μας πει ότι το να παραβιάσεις μόνο μια εντολή του νόμου είναι το ίδιο με το να παραβιάσεις όλο τον νόμο «**όστις γαρ όλον τον νόμον τηρήση, πταίση δε εν ενί, γέγονε πάντων ένοχος**».». Ποιόν να πιστέψομε; Τον Παύλο, τον Ιάκωβο ή τον Ιησού; Ας μας απαντήσουν οι φωστήρες της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας!]

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ. —Αυτά τα δόγματα διεκηρύχθησαν από τον Παύλο σε γλώσσα, εάν είναι δυνατόν ακόμα περισσότερο σαφή [από τη γλώσσα των προηγούμενως αναφερθέντων δογμάτων]. Π. χ., βλέπε:

Πρός Ρωμαίους 8: 28, «Οίδαμεν δε ότι τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν, τοις κατά πρόθεσιν κλητοίς ούσιν»,

Πρός Ρωμαίους 8: 30, «ους δε προώρισε, τούτους και εκάλεσε, και ους εκάλεσε, τούτους και εδικαίωσεν, ους δε εδικαίωσε, τούτους και εδόξασε.»,

Πρός Ρωμαίους 9: 11-24, «μήπω γαρ γεννηθέντων μηδέ πραξάντων τι αγαθόν ή κακόν, ίνα η κατ' εκλογήν του Θεού πρόθεσις μένη, ουκ εξ έργων, αλλ' εκ του καλούντος, ερρέθη αυτη ότι ο μείζων δουλεύσει τω ελάσσονι, καθώς γέγραπται· τον Ιακώβ ηγάπησα, τον δε΄Ησαύ εμίσησα. Τί ουν ερούμεν; μη αδικία παρά τω Θεω; μη γένοιτο. τω γαρ Μωϋσή λέγει· ελεήσω ον αν ελεώ, και οικτειρήσω ον αν οικτείρω. άρα ουν ου του θέλοντος ουδέ του τρέχοντος, αλλά του ελεούντος Θεού. λέγει

γὰρ ἡ γραφή τῷ Φαραὼ ὅτι εἰς αὐτό τούτο ἐξήγειρά σε, ὅπως ἐνδείξωμαι ἐν σοὶ τὴν δυναμὴν μου, καὶ ὅπως διαγγελή το ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ. ἄρα οὐν οὐ θέλει ἐλεεῖ, οὐ δὲ θέλει σκληρύνει. Ερεῖς οὐν μοι· τί ἐτι μέμφεται; τῷ γὰρ βουλήματι αὐτοῦ τις ἀνθέστηκε; μενούνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τις εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; μὴ ἐρεῖ το πλάσμα τῷ πλάσαντι, τί με ἐποίησας οὕτως; ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι ὁ μὲν εἰς τιμὴν σκεύος, ὁ δὲ εἰς ατιμίαν; εἰ δὲ θέλων ὁ Θεὸς ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατόν αὐτοῦ ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν, καὶ ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλούτον τῆς δόξης αὐτοῦ ἐπὶ σκεύη ἐλέους, ἃ προητοίμασεν εἰς δόξαν, οὓς καὶ ἐκάλεσεν ἡμᾶς οὐ μόνον ἐξ Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐθνῶν,»,

Πρὸς Ῥωμαίους 11: 5-7, «οὕτως οὐν καὶ ἐν τῷ νυν καιρῷ λείμμα κατ' ἐκλογὴν χάριτος γέγονεν. εἰ δὲ χάριτι, οὐκέτι ἐξ ἔργων· ἐπεὶ ἡ χάρις οὐκέτι γίνεται χάρις. εἰ δὲ ἐξ ἔργων, οὐκέτι ἐστὶ χάρις· ἐπεὶ τὸ ἔργον οὐκέτι ἐστὶν ἔργον. Τί οὐν; ὁ ἐπιζητεῖ Ἰσραὴλ, τούτο οὐκ ἐπέτυχεν, ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν· οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν,».

Κλπ.

[*Πράξεις 13: 48* «ἀκούοντα δὲ τὰ ἔθνη ἔχαιρον καὶ ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπίστευσαν **ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον**·»

Ἀν καὶ λέγει: *Α΄ Πρὸς Τιμόθεον 2: 3-4* «τούτο γὰρ καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, **ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν**·».

Πρὸς Τίτον 2: 11-13: «**Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πάσιν ἀνθρώποις**, παιδεύουσα ἡμᾶς ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νυν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,».

Ἀλλὰ καὶ πάλι λέγει: *Πρὸς Ῥωμαίους 9: 22* «εἰ δὲ θέλων ὁ Θεὸς ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατόν αὐτοῦ ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ **σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν**,» καὶ

Πρὸς Ῥωμαίους 9: 27 «Ἡσαΐας δὲ κρᾶζει ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ· εἴαν ἢ ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, **τὸ κατάλειμμα σωθήσεται**·»]

Στὴν *Β΄ Πρὸς Κορινθίους 4: 4* «ἐν οἷς ὁ Θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου (διάβολος, σα-

τανάς) ετύφλωσε τα νοήματα των απίστων εις το μη αυγάσαι αυτοίς τον φωτισμόν του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, ος εστιν εικών του Θεού.», ο Θεός αφήνει τον σατανά να δρά κατά των ανθρώπων και έτσι να χάνουν την σωτηρία. Άρα το σωτήριο σχέδιο του δεν πήγε καλά και κατά μάλλον ή ήττον απέτυχε.

Για το ίδιο δόγμα βλέπε και: *Μάρκος* 4: 11-12, *Λουκάς* 8: 10, *Ιωάννης* 6: 44, 65, 12: 40, *Α΄ Ιωάννου* 5: 18, *Α΄ Πέτρου* 1: 20 και *Β΄ Πέτρου* 2: 9.]

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΔΟΓΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Η θυσία ως εξιλέωση των αμαρτιών, ήταν ένα δόγμα πολύ γνωστό στους Ιουδαίους (Εβραίους). Είχε επικρατήσει μεταξύ όλων των εθνών της αρχαιότητας. Η πρακτική αυτή είχε την αρχή της, καθώς είναι γνωστόν, στην υποτιθεμένη ανάγκη της εξευμενίσεως ενός οργισμένου θεού. Για τον κατευνασμό της θεϊκής οργής γινόταν προσφορές, αρχικά από τους καρπούς της γης, μετά των ζώων. Μεταξύ των Ιουδαίων το επικρατούν δόγμα αναφέρετε στην επιστολή *Πρός Εβραίους* 9: 21-22: «και την σκηνήν δε και πάντα τα σκεύη της λειτουργίας τω αίματι ομοίως ερράντισε. και σχεδόν εν αίματι πάντα καθαρίζεται κατά τον νόμον, και χωρίς αιματεκχυσίας ου γίνεται άφεσις.». [Καλλίτερα ακόμα ξαναδιαβάσετε ολόκληρο το χωρίο *Πρός Εβραίους* 9: 11-22, το οποίο παραθέσαμε ανωτέρω.]

[Αυτό είναι παρμένο από πολλά σημεία της *Παλαιάς Διαθήκης*. Π. χ. Μελετείστε: *Έξοδος* 29: 36, *Λευιτικόν* 5: 11-13, 8: 15, 19, 14: 2-57, 15: 3-30, 16: 14-15, 18-19, 26-27, 17: 11, *Αριθμοί* 6: 10-14, 19: 17-18, 31: 22-24. Ακόμα βλέπε: *Πρός Εφεσίους* 1: 7, «εν ω έχομεν την απολύτρωσιν διά **του αίματος** αυτού, την άφεσιν των παραπτωμάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού,», *Ματθαίος* 26: 28, «τούτο γαρ εστι **το αίμά μου** το της καινής διαθήκης το περί πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών.», κλπ. Ειρήσθω εν παρόδω ότι η έρευνα απέδειξε η επιστολή *Πρός Εβραίους* δεν γράφτηκε από τον Παύλο. Αυτό το συμπέρασμα το παραδέχεται και ο Τρεμπέλας, ο οποίος συμφωνεί με την άποψη ότι την επιστολή την έγγραψε κάποιος ακόλουθος του Παύλου ο οποίος καταγράφει από μνήμης μεν, πιστά και ελεύθερα δε, τις θέσεις του Παύλου.].

Εάν το αίμα αμνών και τράγων ημπορούσε να κατευνάσει την οργισμένη Θεότητα και να την παρακινήσει να συγχωρέσει τις αμαρτίες του λαού, πόσο φυσική ήταν η μετάβαση στην ιδέα, ότι ο θάνατος ενός προσώπου έκτατης αρετής, και ιδιαι-

τέρως ενός που εθεωρείτο ότι ο ίδιος είναι Υιός του Θεού, θα κατεργαζόταν την συγχώρηση των αμαρτιών όλου του κόσμου. Όσο πιο μεγάλη η θυσία, τόσο περισσότερο επεκτεταμένος ο εξευμενισμός.

Οι αρχαίοι ήσαν οικείοι, επίσης, με τη ιδέα της θυσίας υπό τη μορφή σταύρωσεως. Απ' αυτές τις σταυρώσεις οι πιο σημαντικές ήταν: του Κρισνά της Ινδίας, Π.Κ.Ε. γύρω στο 1200· του Ινδουιστή, Βούδα Σάκια, Π.Κ.Ε. 600· του Θουλή της Αιγύπτου, Π.Κ.Ε. 1700· και του Μίθρα, της Περσίας, Π.Κ.Ε. 600.

Είναι δυνατόν ο Παύλος να μην είχε ακούσει τίποτα για αυτούς τους αρχαίους σωτήρες; Εν τούτοις δεν ήταν ολιγότερο ειλικρινής με το να πιστεύει ότι ο αληθινός σωτήρας είχε τώρα παρουσιαστεί. Είναι αληθές ότι ο ίδιος ο Ιησούς, ουδεμία φορά κατά την διάρκεια της προκαταρκτική ανακρίσεως, είτε μπροστά στο συνέδριο, είτε μπροστά στον Πιλάτο, είτε καθ' οδόν προς την εκτέλεση, είτε κατά την σταύρωση, έδωσε κανέναν υπαινιγμό ότι επρόκειτο να αποθάνει διά τις αμαρτίες του κόσμου.

Παρ' όλα ταύτα, ο Παύλος, ο οποίος δεν είχε λάβει μέρος στα Μεσσιανικά όνειρα των άλλων αποστόλων, του ίδιου του Ιησού, λογικώς παρακινήθηκε να θεωρήσει τα πάθη κατά την σταύρωση ως μία θυσία. Εάν επρόκειτο να εγκαταλείψει μια θρησκεία εξιλέωσης, έπρεπε τότε να αρπάξει μια άλλη, η οποία συμπεριλάμβανε μια εξιλέωση ακόμη υψηλότερου χαρακτήρα.

Αυτή η ιδέα της εντεταλμένης εξιλέωσης, στην οποία ο Παύλος οδηγήθηκε φυσικά και λογικά, κατά την μετάβαση του από την Ιουδαϊκή στην Χριστιανική πίστη, έγινε σ' αυτόν η απορροφούσα σκέψη, η εμψυχωτική αρχή της επακόλουθης ζωής του. Από τότε και μετά επρόκειτο να γνωρίζει μόνο τον Ιησού και αυτόν εσταυρωμένο διά τις αμαρτίες του κόσμου.

Για την εξιλέωση, η δικαίωση διά πίστεως δεν ήταν τίποτα πλέον παρά ένα παρεπόμενο συμπέρασμα. Η θυσία έπρεπε να δίνει αποδεκτή από εκείνον διά τον οποίον είχε γίνει. Εάν η πίστη του ήταν αρκετή, θα πλενόταν και θα καθαριζόταν από το αίμα του Ιησού.

Ο προκαθορισμός δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια άλλη μορφή του δόγματος περί μοιραίου των Εσσαίων. Αν και ήταν μορφωμένος Φαρισαίος ο Παύλος είχε υιοθετήσει πολλές απόψεις των Εσσαίων, και ήταν κορεσμένος μέχρις εσχάτων από την μοιρολατρία αυτής της αίρεσης.

Υπάρχουν άλλα δόγματα του Αποστόλου τα οποία μέχρι στιγμής έχουν παρακρατηθεί στην αφάνεια, αλλά είναι μεγάλης σημασίας για την ανάπτυξη της Χριστιανικής θρησκείας που επακολούθησε. Αυτά λοιπόν πρέπει τώρα να εξετάσουμε.

[Ο Ιησούς Χριστός των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων*, ουδέποτε ανέφερε τον Αδάμ και το προπατορικό αμάρτημα σε οτιδήποτε έστω και το παραμικρό. Ουδέποτε εδήλωσε ότι τα προκαθορισμένα πάθη του αποτελούν εξιλεωτική θυσία για το αμάρτημα αυτό και έπρεπε να λάβουν χώρα για να σωθεί το ανθρώπινο γένος από την κατάρρα και την οργή του Θεού Πατρός, Γιαχβέχ. Αυτά δεν υπάρχουν στα *Ευαγγέλια*, παρά μόνο στον Παύλο και μετέπειτα στην χριστιανική κατήχηση και δικαιολόγηση!

Τα θεολογικά δόγματα τού Παύλου είναι καινοφανή για τον Εβραϊσμό. Οι Εβραίοι ουδέποτε φαντάστηκαν έναν Μεσσίαχ Υιόν του Γιαχβέχ ή ομοούσιον με τον Θεό Πατέρα Γιαχβέχ, για να εξιλεώσει όλο τον κόσμο από το αμάρτημα του Αδάμ και της Εύας. Ο Μεσσίαχ των Εβραίων ήταν ένας άνθρωπος ειδικά επιλεγμένος από τον Γιαχβέχ για να επανιδρύσει το χαμένο κράτος του Δαβίδ και να εγκαθιδρύσει ειρήνη και την ευτυχία στον εκλεκτό λαό του. Για τις αμαρτίες τους είχαν την ημέρα του εξιλασμού. Η κατάργηση ή ακόμα η αλλοίωση του Μωσαϊκού Νόμου ήταν θανάσιμο αμάρτημα για τους Εβραίους. Η καταγωγή του Ιησού ως Μεγάλου Αρχιερέως από τον Μελχισεδέκ και όχι τον Ααρών ήταν μεγάλη παράβαση του θεϊκού Νόμου όπως και η κατάργηση της περιτομής, κ. ά.

Ο Παύλος ομολογεί ότι ήταν Εβραίος και ζηλωτής του Νόμου. Φαρισαίος που μορφώθηκε «παρά τους πόδας» του μεγάλου διδασκάλου Φαρισαίου Γαμαλιήλ. Τότε γεννιέται το ερώτημα πώς στις κύριες και μεγάλες επιστολές του (*Πρός Ρωμαίους*, δύο *Πρός Κορινθίους*, *Πρός Γαλάτας*, *Πρός Εβραίους*) αναπτύσσει τόσο καινοφανή και αντίθετα προς τον Εβραϊσμό δόγματα; Πως του κατέβηκαν μαζί με τα ψεύδη και τις στρεψοδικίες του; Αν είναι δικά του τότε είναι προφανές ότι ο Παύλος αποσπάσθηκε από τον ορθόδοξο Ιουδαϊσμό και έκανε δική του αίρεση για λόγους που δεν έχουμε εξακριβώσει με αποδείξεις. Μήπως όμως δεν είναι δικά του αλλά χριστιανικά δόγματα που παρεισέφρησαν αργότερα και τα έβαλαν στις *Επιστολές* του Παύλου;

Έχουμε ήδη αναφέρει ότι πολλοί επιστήμονες αμφισβητούν την ύπαρξη του Παύλου και άλλοι όλες τις *Επιστολές* του. Μήπως αυτή η τρομερή αντίφαση είναι μια ισχυρή ένδειξη του ότι έχουν δίκιο; Ή μήπως έχουν δίκιο οι Εβιωνίτες για όσα του καταμαρτυρούν;]

ΔΟΓΜΑΤΑ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ.

**«ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΣΑΡΚΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ·
Η΄, ΝΑ ΦΟΝΕΥΣΕΙΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΕΙ Η ΨΥΧΗ.»**

«Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καὶ τοιαύτη πορνεία, ἥτις οὐδέ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ονομάζεται, ὥστε γυναῖκά τινα τοῦ πατρὸς ἔχειν.

καὶ ὑμεῖς πεφυσιωμένοι ἐστέ, καὶ οὐχὶ μάλλον ἐπενθήσατε, **ἵνα ἐξαρθῇ ἐκ μέσου ὑμῶν** ὁ τοῦ ἐργοῦ τούτου ποιήσας!

ἐγὼ μὲν γὰρ ὡς ἀπὼν τῷ σώματι, παρὼν δὲ τῷ πνεύματι, **ἤδη κέκρικα** ὡς παρὼν **τον οὕτω τούτο κατεργασάμενον,**

ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος συν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

παραδούναί τον τοιοῦτον τῷ σατανᾷ **εἰς ὅλεθρον τῆς σαρκός, ἵνα το πνεῦμα σωθῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.**»

«τι γὰρ μοι καὶ τοὺς ἔξω κρίνεις; οὐχὶ τοὺς ἔσω ὑμεῖς κρίνετε; τοὺς δὲ ἔξω ὁ Θεὸς κρίνει. **καὶ ἐξαρείτε τον πονηρόν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν.**» —*Α΄ Πρὸς Κορινθίους 5: 1-5, 12-13.*

[Στον στίχο 1 ἔχομε τὴν πληροφορία μόνο τι ἦταν τὸ ἀδίκημα κάποιου. Ὅτι δηλαδὴ κάποιος γιος εἶχε σεξουαλικές σχέσεις με τὴν μητριά του. Δὲν ἀναφέρεται τίποτα γιὰ τὶς συνθήκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες συνέβη, ἀν ἦταν ὄντως ἢ ὄχι ἐνοχὸς ὁ ἀδικήσας γιος, καὶ ἀν τελικὰ ἐνοίαξε τὸν πατέρα του ποὺ μάλλον ὑπονοεῖται πὺς ἦταν ὁ ἀδικηθεὶς χωρὶς νὰ εἶναι σίγουρο. Ὁ ἀδικηθεὶς μπορεῖ νὰ ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ πατέρα, δηλαδὴ ἡ μητριά τοῦ γιου. Ἀν ἐμβασθῶμε στὸν τρόπο με τὸν ὁποῖον ὁ Παῦλος ἀναφέρει ἐδῶ τὰ συμβάντα, φαίνεται ἀρκετὰ ἀμφίβολο ὅτι ἐνοίαξε καθόλου τὸν πατέρα καὶ μάλλον ὅλα νὰ ἐγίναν κοινὴ συναινέσει. Π. χ., στὸν στίχο *Α΄ Πρὸς Κορινθίους 5: 6* ὁ Παῦλος ἀντιδρά ὡς ἐξῆς: «*Οὐ καλὸν τὸ καύχημα ὑμῶν. οὐκ οἶδατε ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοί;*». Δὲν βλέπομε κανέναν νὰ διαμαρτύρεται γιὰ ἀδίκημα, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὁ στίχος 2 φανερῶνει σαφῶς ὅτι κανένας ἀπὸ τὴ συνάξη τῆς Κορίνθου δὲν νοιάστηκε γιὰ τὸ συμβάν καὶ ἐπομένως δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἀδικήσας οὔτε ἀδικηθεὶς. Ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸν Παῦλο εἶναι ψιλά γράμματα καὶ παραβλέπονται. Ἄλλο εἶναι τὸ ζήτημα ποὺ τὸν καίει ὅπως θὰ δούμε στὴ συνέχεια καὶ αὐτὸς μόνος, ἀπὸ ὅ,τι εἶχε ἀκούσει καὶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, τὸ θέτει ὡς ἐσχάτο ἐγκλημα. Ἐτσι τὸ ποινικὸ δίκαιο, ὁ ἀστικὸς κώδικας καὶ ἡ ἐγκριμένη δικαστικὴ διαδικασία δὲν ἔχουν καμία θέση γιὰ τὸν Παῦλο. Τὸ μόνο ποὺ τὸν νοιάζει εἶναι τὸ καταστατικὸ τῆς ἐκκλησίας ὅπως τὸ ἐννοοῦσε αὐτὸς καὶ μόνον. Ὅπως θὰ δούμε στὴ συνέχεια ἡ κατάληξη ἦταν πάρα πολὺ λυπηρὴ γιὰ ὅλους, ὅπως σαφῶς δηλώνεται στὴν *Β΄ Πρὸς Κορινθίους 7: 7-11*. Ἡ θανάτωση τοῦ γιου, τὴν ὁποία ἐπιζητοῦσε ἐπιμόνως ὁ Παῦλος, θὰ ἦταν ἀκρως οδυνηρὴ καὶ καταστροφικὴ γιὰ τὸν πατέρα ὅταν μάλιστα ὅ,τι καὶ ἀν ἔκανε ὁ γιος τοῦ ὅπως διαφαίνε-

ται δεν τον ενόχλησε πολλώ μάλλον να τον αδίκησε. Μετά, οι Χριστιανοί κοκορεύονται για μετάνοια και συγχώρεση. Εδώ δεν εδόθη καμία ευκαιρία!]

Τί εννοεί ο Παύλος εδώ; Διάφοροι ισχυρίζονται ότι δεν υπήρχε τίποτα χειρότερο από την έξωση εκ της εκκλησίας.

Εντούτοις, δεν ήταν τέτοια η γλώσσα που χρησιμοποιούσε ο απόστολος, για τον κατ' ευθείαν αποκλεισμό από την εκκλησία. Οι αδελφοί έπρεπε να:

«**αποσυρθούν**» εφ' εαυτού των απ' τέτοιους πονηρούς (Α΄ Προς Τιμόθεον 6: 5, «παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν. **αφίστασο** από των τοιούτων.», Β΄ Προς Θεσσαλονικείς 3: 6, «Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, **στέλλεσθαι** υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών.»).

ή από τέτοιους έπρεπε να «**απομακρυνθούν**» (Β΄ Προς Τιμόθεον 3: 5, «έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι. και **τούτους αποτρέπου**.»).

ή έπρεπε **να τους αποφεύγουν** (Προς Ρωμαίους 16: 17 «Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, σκοπείν τους τας διχοστασίας και τα σκάνδαλα παρά την διδαχήν ην υμείς εμάθετε ποιούντας, και **εκκλίνετε απ' αυτών**.»).

ή να τους «**σημειώνουν**» ή να τους «**προειδοποιούν**» και «να μην κάνουν καθόλου παρέα» μαζί τους (Β΄ Προς Θεσσαλονικείς 3: 14, «ει δε τις ουχ υπακούει τω λόγω ημών διά της επιστολής, τούτον **σημειούσθε**, και **μη συναναμίγνυσθε αυτώ**, ίνα εντραπή.»).

[Ακόμα βλέπε: Β΄ Προς Κορινθίους 6: 14-15, «**Μη γίνεσθε ετεροζυγούντες απί-στοις**· τις γαρ μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαλ; ή τις μερίς πιστώ μετά απίστου;», (και Α΄ Ιωάννου 2: 12-17, Β΄ Ιωάννου 10-11).

Και ο Ιησούς σε μερικά σημεία είχε ανάλογη γλώσσα για επίλυση διαφορών. Ματθαίος 5: 22-26, «Εγώ δε λέγω υμίν ότι πας ο οργιζόμενος τω αδελφώ αυτού εικη ένοχος έσται τη κρίσει· ος δ' αν είπη τω αδελφώ αυτού ρακά, ένοχος έσται τω συνεδρίω· ος δ' αν είπη μωρέ, **ένοχος έσται εις την γένναν του πυρός**. Εάν ουν προσφέρης το δώρόν σου επί το θυσιαστήριον κακει μνησθής ότι ο αδελφός σου έχει τι κατά σου, άφες εκεί το δώρόν σου έμπροσθεν του θυσιαστηρίου, και **ύπαγε πρώτον διαλλάγηθι τω αδελφώ σου**, και τότε ελθών πρόσφερε το δώρόν σου.

Ίσθι ευνοών τω αντιδίκω σου ταχύ έως ότου ει εν τη οδῷ μετ' αυτού, μήποτε σε παραδώ ο αντίδικος τω κριτή και ο κριτής σε παραδώ τω υπηρέτη, και εις φυλακήν βληθήση· αμήν λέγω σοι, ου μη εξέλθης εκείθεν έως ου αποδώς τον έσχατον κοδράντην.»

18: 15-17, «Εάν δε αμαρτήση εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν μεταξύ σου και αυτού μόνου· εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου· εάν δε μη ακούση, παράλαβε μετά σου έτι ένα ή δύο, ίνα επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών σταθή παν ρήμα. εάν δε παρακούση αυτών, ειπέ τη εκκλησίᾳ· **εάν δε και της εκκλησίας παρακούση, έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης.**».]

Ο Παύλος διέταξε την εκκλησία της Κορίνθου **«εξαρείτε τον πονηρόν εξ υμών αυτών»**. Η λέξη που χρησιμοποιείται είναι *εξαρείτε* «= απομακρύνετε, βγάλετε από τη μέση ή από ανάμεσα» από το ρήμα *εξαιρώ*· ή σύμφωνα με σωστότερο ανάγνωσμα, *αρείτε*, από το ρήμα *αίρω*.

Τώρα ποία η σημασία του *αίρω* και του *εξαιρώ*;

Το ακόλουθο είναι ένας από τους ορισμούς που δίνονται από τους Liddell και Scott: «Να σηκώσεις και να απομακρύνεις, να απομακρύνεις, να θέσεις τέρμα στο: αργότερα, να φονεύσεις.».

Έτσι, ένας από τους ορισμούς του *εξαιρέω*, συνηρημένος τύπος του οποίου είναι το *εξαιρώ*, είναι, «φονεύω, θανατώνω, σκοτώνω, βγάζω από τη μέση».

Εμείς αναγνωρίζομε ότι η φράση **«εξαρείτε τον πονηρόν»** χρησιμοποιείται με την έννοια «βγάλετε από τη μέση [δια θανατώσεως] τον πονηρόν = κακόν, άνομο, παλιάνθρωπο, διεφθαρμένο»· όπως όταν λέμε σε έναν φίλο, «Αυτός έφυγε από τη μέση.». Τω όντι, αυτή είναι η κοινή χρήση της φράσεως και των ισοδυνάμων της σε άλλες γλώσσες για περισσότερα από δυο χιλιάδες χρόνια.

Στην Καινή Διαθήκη υπάρχουν συχνά παραδείγματα της χρήσης του ρήματος *αίρω* κατ' αυτήν την έννοια.

Παραδείγματος χάριν:

Ματθαίος 24: 39 «και ουκ έγνωσαν έως ήλθεν ο κατακλυσμός και **ήρην** άπαντας, ούτως έσται και η παρουσία του υιού του ανθρώπου.».

Λουκάς 23: 18 «ανέκραξαν δε παμπληθεί λέγοντες· **αίρε** τούτον, απόλυσον δε ημίν Βαραββάν.». Βλέπε επίσης *Ιωάννης 19: 15*, και *Πράξεις 21: 36*.

Ιωάννης 17: 15 «ουκ ερωτώ ίνα **άρης** αυτούς εκ του κόσμου, αλλ' ίνα τηρήσης αυτούς εκ του πονηρού».

Ιωάννης 15: 2 «παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν, **αίρει** αυτό, και παν το καρπόν φέρον, **καθαίρει** αυτό, ίνα πλείονα καρπόν φέρη.».

Ιωάννης 11: 48-50 «εάν αφώμεν αυτόν ούτω, πάντες πιστεύσουσιν εις αυτόν, και ελεύσονται οι Ρωμαίοι και **αρούσιν** ημών και τον τόπον και το έθνος. εις δε τις εξ αυτών Καϊάφας, αρχιερέύς ων του ενιαυτού εκείνου, είπεν αυτοίς· υμείς ουκ οίδατε ουδέν, ουδέ διαλογίζεσθε ότι συμφέρει ημίν ίνα εις άνθρωπος αποθάνη υπέρ του λαού και μη όλον το έθνος απόληται.».

Πράξεις 8: 33 «εν τη ταπεινώσει αυτού η κρίσις αυτού **ήρθη**· την δε γενεάν αυτού τις διηγήσεται; ότι **αίρεται** από της γης η ζωή αυτού.».

Πράξεις 22: 22 «Έκουον δε αυτού άχρι τούτου του λόγου, και **επήραν** την φωνήν αυτών λέγοντες· **αίρε** από της γης τον τοιούτον· ου γαρ καθήκεν αυτόν ζήν.».

Ούτως η φιλολογική ένδειξη είναι υπερβολική.

Αν όμως υπήρχε κάποια αμφιβολία διά την σημασία αυτού του κεφαλαίου, και για την πρόθεση του αποστόλου, θα πρέπει [η αμφιβολία αυτή] να εξαλειφθεί από την ανάγνωση της επομένης επιστολής προς την ιδίαν εκκλησία, εις την οποίαν αναφέρει την ίδια πράξη. Στην επόμενη επιστολή λέγει:

«ου μόνον δε εν τη παρουσία αυτού, αλλά και εν τη παρακλήσει ή παρεκλήθη εφ' υμίν, αναγγέλλων ημίν την υμών επιπόθησιν, τον υμών **οδυρμόν**, τον υμών **ζήλον** υπέρ εμού, **ώστε με μάλλον χαρήναι**,

ότι ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή, **ου μεταμέλομαι**, ει και μετεμελόμην· βλέπω γαρ ότι η επιστολή εκείνη, ει και προς ωραν, **ελύπησεν υμάς**.

νυν χαίρω, ουχ ότι **ελυπήθητε**, αλλ' ότι **ελυπήθητε** εις μετάνοιαν· **ελυπήθητε γαρ κατά Θεόν, ίνα εν μηδενί ζημιωθήτε εξ ημών**.

η γαρ **κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν** αμεταμέλητον κατεργάζεται· η δε του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται.

ιδού γαρ αυτό τούτο, το **κατά Θεόν λυπηθήναι** υμάς, πόσην κατειργάσατο υμίν **σπουδήν**, αλλά απολογία, αλλά **αγανάκτησιν**, αλλά φόβον, αλλά επιπόθησιν, αλλά **ζήλον**, αλλά **εκδίκησιν**! εν παντί συνεστήσατε εαυτούς αγνούς είναι εν τω πράγματι.

άρα ει και έγγραφα υμίν, ουχ **είνεκεν του αδικήσαντος, ουδέ είνεκεν του αδικηθέντος, αλλ' είνεκεν του** φανερωθήναι την σπουδήν υμών την υπέρ ημών προς υμάς ενώπιον του Θεού.

Δια τούτο παρακεκλήμεθα. επί δε τη παρακλήσει υμών περισσοτέρως μάλλον **εχάρημεν επί τη χαρά Τίτου, ότι αναπέπαυται το πνεύμα αυτού από πάντων υμών·**» —[*Β΄ Προς Κορινθίους 7: 7-13.*].

Ο απόστολος δεν ενδιαφέρεται καθόλου για την μεριά του κατηγορουμένου. Ούτε ενδιαφέρθηκε καθόλου για 'κείνον που αδικήθηκε. Η μόνη φροντίδα ήταν αυτή για την εκκλησία. Και τώρα που η εκκλησία είχε εξεγερθεί, και μέσα στην αγανάκτηση και τον ζήλο της πήρε εκδίκηση από τον ανομούντα, αυτός, ο Παύλος, ικανοποιήθηκε.

[Δεν ξέρομε βεβαίως πόσον ο Εβραϊόφρων Παύλος είχε κατά νουν: (1) την κατάρρα του Ιακώβ κατά του υιού του Ρουβήν επειδή ο Ρουβήν ανέβηκε εις την κλίνην του πατρός του και «έκανε κάτι» με μια από τις γυναίκες του πατρός του *Γένεσις 49: 3-4*, (2) τα παθήματα των δέκα γυναικών και παλλακίδων του προφητάνακτος Δαυίδ επειδή τις τακτοποίησε όλες ο υιός Αβεσσαλώμ, *Β΄ Σαμουήλ ή Βασιλειών 15: 16, 16: 15-23, 20: 3*, (3) την διάταξη του Μωσαϊκού Νόμου, *Λευιτικόν 20: 11* «και εάν τις κοιμηθή μετά γυναικός του πατρός αυτού, ασχημοσύνην του πατρός αυτού απεκάλυψε, θανάτω θανατούσθωσαν, αμφότεροι ένοχοί εισι.». Όμως κατά καμίαν έννοιαν δεν δηλώνει ή υπονοεί κάτι τέτοιο στις επιστολές του, παρ' όλο που η παυλική ομάδα της Κορίνθου αποτελείτο σχεδόν όλη από Ιουδαίους της διασποράς.

Τελικά ο Παύλος και Τίτος χάρηκαν με την έκβαση των πραγμάτων, και όπως διαβάζομε χάρηκαν πολύ. Απ' ό,τι γράφεται στις δύο *Προς Κορινθίους Επιστολές*, πρέπει να ήταν ο Τίτος και η Χλόη (*Α΄ Προς Κορινθίους 1: 11*) αυτοί που ειδοποίησαν τον Παύλο περί των συμβάντων. Επίσης στην *Επιστολή Προς Γαλάτας* ο Παύλος έχει εξοργισθεί σε άκρατο βαθμό. Αναθεματίζει, μπλέκει τα λόγια του, υβρίζει τους πάντες και τα πάντα ακόμα και τον Πέτρο (*Προς Γαλάτας 2: 11-21*). Παρακάτω θα ασχοληθούμε εκτενώς και με τον στίχο *Προς Γαλάτας 5: 12*. Από τις αναφορές εκ των *Επιστολών* που έχομε ήδη γράψει εδώ και πολλές άλλες που δεν έχομε γράψει συμπεραίνομε ότι ο Παύλος πάντα είχε τους ανθρώπους του για να κατασκοπεύουν άτομα και πράγματα. Η Ιερά Εξέτασις εφάρμοσε πολύ πιστά αυτή την τακτική.]

Είχε [ο Παύλος] εκ προοιμίου καταδικάσει τον ανομούντα, και είχε εξαγγείλει

καταδικαστική πρόταση, και το είχε κάνει αρκετά ξεκάθαρο ότι επιθυμούσε [απαιτούσε] η πρόταση [΄ του] να εκτελεστεί. Το ότι αυτό συνέβη, φαίνεται καθαρά από τη γλώσσα της δεύτερης επιστολής.

[Εδώ πρέπει να προσθέσουμε ότι: Ο Παύλος στην *Β΄ Πρός Κορινθίους 2 : 1-11*, συνιστά αγάπη προς τον μετανοήσαντα. Αυτό οφείλομε να το αναφέρομε διότι πολλοί διεστραμμένοι απολογητές της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάλιστα το χρησιμοποιούν για να απαλλάξουν τον Παύλο από την κακία, τη δικτατορία και την αγριότητά που έχει επιδείξει εν προκειμένω. Εδώ απλώς δίδει μια γενική και αφηρημένη εντολή αγάπης και μετανοίας, η οποία όμως λαμβάνει ισχύ όταν μόνο αυτός ο ίδιος κρίνει ότι η μετάνοια τού αμαρτήσαντος έγινε εντός των πλαισίων που αυτός έθεσε. Ο Παύλος ως μέγας εγωιστής οικειοποιείται την ανώτατη αρχή μέσα στις ομάδες των πιστών του και μόνον αυτός ως αυθεντία επικυρώνει ό,τι θέλει και όταν αυτός νομίζει ότι οι όροι του ικανοποιήθηκαν επαρκώς. Γι΄ αυτό, π. χ., βλέπομε και το θράσος του στον στίχο 2: 9 όπου γράφει: «εις τούτο γαρ και έγγραψα, **ίνα γνώ την δοκιμήν υμών, ει εις πάντα υπήκοοί εστε**» κλπ. Ακόμα και σ΄ αυτό το σημείο **δοκιμάζει** τα μέλη της ομάδας του και απαιτεί υπακοή «**εις πάντα**»! Πλήρης δικτατορία δηλαδή! Αν ψυχαναλύσομε την κατάσταση αυτών των μελών φτάνομε στο συμπέρασμα ότι πρέπει να ήσαν σχιζοειδή, πλήρως προβιοποιημένα και εντελώς εξαθλιωμένα πνευματικώς! Διότι αντί να τον εξαποστείλουν από ΄κει που ήλθε αυτά υπομένουν τυφλά οτιδήποτε τους επιτάσσει! Ας μελετήσομε λοιπόν τα παράξενα και αλλοπρόσαλλα του εδαφίου *Β΄ Πρός Κορινθίους 2: 1-11*:

«Έκρινα δε εμαυτώ τούτο, το μη πάλιν εν λύπη ελθείν προς υμάς. ει γαρ εγώ λυπώ υμάς, και τις εστιν ο ευφραίνων με ει μη ο λυπούμενος εξ εμού; και έγγραψα υμίν τούτο αυτό, ίνα μη ελθών λύπην έχω αφ΄ ων έδει με χαίρειν, πεποιθώς επί πάντας υμάς ότι η εμή χαρά πάντων υμών εστιν. εκ γαρ πολλής θλίψεως και συνοχής καρδίας έγγραψα υμίν διά πολλών δακρύων, ουχ ίνα λυπηθήτε, αλλά την αγάπην ίνα γνώτε ην έχω περισσοτέρως εις υμάς. Ει δε τις λελύπηκεν, ουκ εμέ λελύπηκεν, αλλά, από μέρους ίνα μη επιβαρώ, πάντας υμάς. ικανόν τω τοιούτῳ η επιτιμία αύτη η υπό των πλειόνων· ώστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή ο τοιούτος. διό παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην. εις τούτο γαρ και έγγραψα, ίνα γνώ την δοκιμήν υμών, ει εις πάντα υπήκοοί εστε. ω δε τι χαρίζεσθε, και εγώ· και γαρ εγώ ει τι κεχάρισμαι ω κεχάρισμαι, δι΄ υμάς εν προσώπῳ Χριστού, ίνα μη πλεονεκτηθώμεν υπό του σατανά· ου γαρ αυτού τα νοήματα αγνοούμεν.»

Βλέπομε ότι, αν και συνδέει αυτά που γράφει εδώ με αυτά που έγραψε στην πρώτη επιστολή η σχέση τους με το επεισόδιο της Α΄ Προς Κορινθίους 5, το οποίο εξετάζομε εδώ, είναι καθαρά στρεψόδικη. Ενώ, όπως έχομε καταστήσει σαφές ανωτέρω, π. χ. με το «παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού.» και με τα τόσα άλλα, ο Παύλος εκ προοιμίου έχει καταδικάσει τον ανομούντα, εδώ τώρα γράφει: «ώστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή **ο τοιούτος**. διό παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην», κλπ. Το «δι' υμάς εν προσώπω Χριστού,» είναι για ένα αφηρημένο κόλπο ενώ ολόκληρο το εδάφιο είναι ένα προπαρασκευαστικό βήμα διά τους παραλήπτες της επιστολής, ούτως ώστε στο κεφάλαιο 7 να επέλθει σαν καταπέλτης. Διότι στο κεφάλαιο 7 βλέπομε καθαρά τη γλώσσα και το ύφος να αλλάζει ριζικά. Όχι μόνον επανέρχεται σαφώς στο επεισόδιο, τη γλώσσα και το ύφος του κεφαλαίου 5 της Α΄ Προς Κορινθίους, αλλά τώρα χρησιμοποιεί διαφορετικά κριτήρια, π. χ. της δικής του χαρά και του Τίτου με όλες τις συγκαλυμμένες κακοήθειές του κλπ., και δηλώνει ευθέως: «ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή, **ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην...**» κλπ., μαζί με όλες τις εξαθλιωτικές στρεψοδικίες που μόλις ανωτέρω παραθέσαμε. Από τα ίδια τα γραπτά του, ευκολότατα αποδεικνύεται ότι ο Παύλος είναι ένας δόλιος και πονηρός στρεψόδικος. Η σχέση των κεφαλαίων Α΄ Προς Κορινθίους 5, Β΄ Προς Κορινθίους 2 και 7 αποτελεί ένα παράδειγμα μέσα στα τόσα άλλα. Μερικές φορές έχει το θράσος να το ομολογεί και ο ίδιος. Π. χ. Πράξεις 9: 22, Προς Ρωμαίους 3: 7 «**Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;**» (το μόνο αληθές που μας είπε ο Παύλος!), Α΄ Προς Κορινθίους 6: 12, 9: 19-23, 10: 23, Β΄ Προς Κορινθίους 5: 13, 12: 16, Προς Φιλιππησίους 1: 15-18, και πολλά άλλα. Έτσι λοιπόν φτάνομε αβιάστως στα παρακάτω συμπεράσματα των «αγίων και θεοφόρων πατέρων», τα οποία ο Waite έκανε το κόπο να μας καταγράψει:]

Το συμπέρασμα που βγήκε εξ αυτού του κεφαλαίου [Β΄ Προς Κορινθίους 7] από τον Τερτυλλιανό [ήδη στο τέλος δευτέρου και αρχές τρίτου αιώνα], τον Αμβρόσιο [δεύτερον ήμισυ του τετάρτου αιώνα], και άλλους πατέρες της εκκλησίας, ήταν, «ότι το άτομο μπορεί να καταστραφεί για να σωθεί η εκκλησία.».

[Είναι πολύ γραφικές, εκφοβιστικές για τους αφελείς, και φαιδρές συνάμα οι περιγραφές του πυρός και των βασάνων στην αιώνια κόλαση στα γραπτά του Τερτυλλιανού! Φανερώνουν άτομο πάσχον τρομερά από πολύ άσχημες ψυχο-

πνευματικές διαταραχές!]

Ούτε οι σύγχρονοι σχολιαστές μπορούν εύκολα να βγάλουν κάποιο άλλο συμπέρασμα.

Στο Comm. Phil., 1855, του Scott Henry, προτείνεται ότι ο Παύλος επρόκειτο να χτυπήσει τον ανομούντα με μια τρομακτική αρρώστια ενώ βρισκόταν ανάμεσα τους, κατά τον χρόνο που αυτοί ήταν συγκεντρωμένοι, έτσι ώστε θα ήταν υποχρεωμένοι λόγω της αρρώστιας να τον μεταφέρουν έξω από τον τόπο της συγκεντρώσεώς τους. — [Σελίδα 272, αναφέροντας τον Bloomfield και τον Rosenmueller.].

Ο Olshausen παραδέχεται ότι η φράση «**αιρείν εκ μέσω**» πραγματικά σημαίνει «να εξαλήψεις, δηλαδή, να θανατώσεις»· αλλά νομίζει ότι ο αποκλεισμός από την εκκλησία πρέπει να εννοηθεί ως πνευματικός θάνατος. — [Comm. On 1st and 2nd Cor. in 20th vol. Clarke's Theo. Lib. Ed. 1855, p. 88].

Ο Dean Stanley ειλικρινώς παραδέχεται ότι ο Παύλος πιθανότατα σκόπευε τον θάνατο του ανομούντος. — [On the Epistles to the Corinthians, 5th edition, London, 1882, pp.77,78.].

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΘΕΜΕΛΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ

«όφελον και **αποκόψονται** οι αναστατούντες υμάς.» — [Πρός Γαλάτας 5: 12].

Μας παρακαλούν ευγενικά επίσης να καταλάβομε αυτό το χωρίο απλώς σαν μια έκφραση της επιθυμίας του αποστόλου ότι ορισμένα πρόσωπα θα έπρεπε να αποκλεισθούν από την εκκλησία. Αλλά κατείχε και ασκούσε [ο ίδιος] το δικαίωμα να διευθύνει τον αποκλεισμό μελών από την εκκλησία. Τέτοιες διαταγές είχαν δοθεί επανειλημμένως. — [Α΄ Πρός Τιμόθεον 6: 5, «**παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν. Αφίστασο από των τοιούτων.**», Β΄ Πρός Τιμόθεον 3: 5, «**έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι. και τούτους αποτρέπου.**», Β΄ Πρός Θεσσαλονικείς 3: 6, «**Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, στέλλεσθαι υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών.**», και 14, «**ει δε τις ουχ υπακούει τω λόγω ημών διά της επιστολής, τούτον σημειούσθε, και μη συναναμίγνυσθε αυτώ, ίνα εντραπή.**».]

Σ' αυτή την περίπτωση «όφελον και = θα ήθελα ακόμη και» είναι κάτι που μπορεί

να γίνει αλλά για το οποίο δεν είχε την δύναμη απολύτως να το διατάξει.

Ξανά: «όφελον και αποκόψονται». Είναι ο αποκλεισμός από την εκκλησία τέτοια ακραία τιμωρία για να δικαιολογήσει τη χρήση της λέξεως «και»;

«**όφελον και αποκόψονται** οι αναστατούντες υμάς.».

Αποκόψονται από το ρήμα αποκόπτω. Ποία η σημασία αυτού του ρήματος;

Οι αρχικοί ορισμοί του ρήματος κόπτω, που δίδονται από τους Liddell και Scott, είναι οι εξής:

1. Επιτίθεμαι, κτυπώ, κόβω.
2. Κτυπώ κάτω, πίπτω, φονεύω.
3. Αποκόπτω, τεμαχίζω, εκτέμνω.

Με την Ελληνική πρόθεση από, το ρήμα αποκόπτω ορίζεται από τις ίδιες αυθεντίες ως «κόπτω από, πελεκώ από, ρίπτω εκτός θέσεως, εκτέμνω».

Ας ρίξομε μια ματιά και σε άλλα μέρη της Καινής Διαθήκης όπου χρησιμοποιείται:

1. Μάρκος 9: 43, «και εάν σκανδαλίζη σε η χείρ σου, **απόκοψον** αυτήν· καλόν σοί εστι κυλλόν εις την ζωήν εισελθείν, ή τας δύο χείρας έχοντα απελθείν εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον,»
2. Μάρκος 9: 45, «και εάν ο πούς σου σκανδαλίζη σε, **απόκοψον** αυτόν· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν, ή τους δύο πόδας έχοντα βληθήναι εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον,»
3. Ιωάννης 18: 10, «Σίμων ουν Πέτρος έχων μάχαιραν είλκυσεν αυτήν, και έπαισε τον του αρχιερέως δούλον και **απέκοψεν** αυτού το ωτίον το δεξιόν· ην δε όνομα τω δούλω Μάλχος.»
4. Ιωάννης 18: 26, «ηρνήσατο ουν εκείνος και είπεν· ουκ ειμί. λέγει εις εκ των δούλων του αρχιερέως, συγγενής ων ου **απέκοψε** Πέτρος το ωτίον· ουκ εγώ σε είδον εν τω κήπω μετ' αυτού;»
5. Πράξεις 27: 32, «τότε οι στρατιώται **απέκοψαν** τα σχοινία της σκάφης και είασαν αυτήν εκπεσείν.»

Είναι δυνατόν να υπάρχει αμφιβολία για την σημασία αυτής της λέξης; Ο Παύλος εύχεται αυτές οι εκκλησίες να κάνουν ό,τι αυτός επιθυμούσε να κάνει και η εκκλησία στην Κόρινθο. Επιθυμούσε οι ανομούντες να «**αποκοπούν**» από προσώπου γης.

Στα *Commentaries* (σχόλια) του Adam Clarke ευρίσκομε το ακόλουθο σχόλιο επ’

αυτού του χωρίου:

«Στην πρώτη ματιά φαίνεται ότι οι απόστολοι προσευχόταν για την καταστροφή των ψευδοδιδασκάλων οι οποίοι είχαν διαστρέψει τις εκκλησίες της Γαλατίας.»

Ο πολυμαθής σχολιαστής δεν μας πληροφορεί πως μπορεί να απαλειφθεί η πρώτη εντύπωση που μας δημιουργεί η ανάγνωση αυτού του χωρίου.

Ο Olshausen λέγει: «Η κατάρα της τιμωρίας κατά των αντιπάλων.»

Το βιβλίο Pulpit Commentary των Spence και Extell υποστηρίζει τη θεωρία της αυτο-αποκοπής —δηλαδή την ευχή οι ίδιοι να ακρωτηριάσουν τους εαυτούς των· και πολύ εκφραστικά αποκηρύττει την κατασκευασμένη υπόθεση η οποία θέλει τον απόστολο να αναφέρεται απλώς στην έξωση (αφορισμό) —[Commentary on Galatians, p. 248]

Η θεωρία του αυτο-ακρωτηριασμού είναι απλώς παράλογη. Κατ' αυτήν την άποψη, ο Παύλος λέγει: «Θα ήθελα αυτούς που σας αναστατώνουν ει δυνατόν να αυτο-ακρωτηριαζόταν.» Πώς όμως αυτό θα ανακούφιζε την εκκλησία;

Όχι· ο Παύλος ήθελε αυτούς τους αιρετικούς να θανατωθούν.

Τους είχε ήδη προφέρει καταραμένους (τους αναθεμάτισε):

«ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι τaráσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού.

αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζεται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω.» —[Πρός Γαλάτας 1: 7, 8.].

Και ξανά:

«ως προειρήκαμεν, και άρτι páλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω.» —[Πρός Γαλάτας 1: 9.].

Τώρα, ποία να είναι η σημασία της κατάρας του αναθεματισμού;

Στο βιβλίο *Ιησούς του Ναυή* 6: 17, 18, διαβάζομε το εξής:

«και έσται η πόλις ανάθεμα, αυτή και πάντα, όσα εστί εν αυτη, Κυρίω Σαβαώθ· πλήν Ράάβ την πόρνην περιποιήσασθε, αυτήν και πάντα όσα εστί εν τω οίκω αυτής.

αλλά υμείς φυλάξεσθε σφόδρα από του αναθέματος, μήποτε ενθυμηθέντες υμείς αυτοί λάβητε από του αναθέματος και ποιήσητε την παρεμβολήν των υιών Ισραήλ ανάθεμα και εκτρίψητε ημάς·»

Ξανά, στο κεφάλαιο 7, στίχος 12:

«και ου μη δύνωνται οι υιοί Ισραήλ υποστήναι κατά πρόσωπον των εχθρών αυτών· αυχένα επιστρέψουσιν έναντι των εχθρών αυτών, ότι εγενήθησαν ανάθεμα· ου προσθήσω έτι είναι μεθ' υμών, εάν μη εξάρητε το ανάθεμα εξ υμών αυτών.»

Μεταξύ των Εβραίων, το να αναθεματιστείς ήταν ζήτημα προσήκουσας τιμωρίας.

«Εάν δε γένηται εν τινι αμαρτία κρίμα θανάτου και αποθάνη και **κρεμάσητε αυτόν επί ξύλου,**

ου κοιμηθήσεται το σώμα αυτού **επί του ξύλου,** αλλά ταφή θάψετε αυτό εν τη ημέρα εκείνη, **ότι κεκατηραμένος υπό Θεού πας κρεμάμενος επί ξύλου·** και ου μη μισνείτε την γην, ην Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρῳ.» —[Δευτερονόμιον 21: 22-23.].

Οποιοσδήποτε ήταν καταραμένος ή αναθεματισμένος θα μπορούσε νομίμως να θανατωθεί.

Ο Παύλος υπήρξε διώκτης πριν την μετατροπή του —και ήταν ακόμα διώκτης. Το πνεύμα της δίωξης [αναθεματισμού] διαχέεται παντού μέσ' τα γραπτά του.

«ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησουν Χριστόν, **ήτω ανάθεμα.** μαράν αθά.» —[Α΄ Προς Κορινθίους 16: 22].

[Στην Προς Γαλάτας 1: 6-9, «Θαυμάζω ότι ούτω ταχέως **μετατίθεσθε** από του καλέσαντος υμάς εν χάριτι Χριστού **εις έτερον ευαγγέλιον, ό ουκ έστιν άλλο,** ει μη τινές εισιν οι τάρασσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς **ή άγγελος εξ ουρανού** ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, **ανάθεμα έστω.** ως προειρήκαμεν, και άρτι páλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, **ανάθεμα έστω.**» δηλώνει ότι ακόμα και αν άγγελος εξ ουρανού κηρύξει σ' αυτούς άλλο ευαγγέλιο αυτοί οφείλουν να πιστεύουν το δικό του. Αλλιώς να πάνε στ' ανάθεμα.]

Στην Β΄ Προς Θεσσαλονικείς 1: 8[-9], «εν πυρί φλογός, **διδόντος εκδίκησιν** τοις μη ειδόσι Θεόν και τοις μη υπακούουσι τω ευαγγελίῳ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, [οίτινες δίκην τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού,]» ο Κύριος Ιησούς αναφέρεται [υπό του Παύλου] ότι «**παίρνει εκδίκηση**» πάνω [στους άθεους] και σε κείνους που δεν υπακούουν το Ευαγγέλιό του.

Στην Α΄ Προς Τιμόθεον 1: 20, «ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος, **ους παρέδωκα τω σατανά,** ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.» Παρέδωσε στον Σατανά τον Υμέναιο και τον Αλέξανδρο, οι οποίοι είχαν αποχωρήσει από την πίστη,.

Στην Β΄ Προς Τιμόθεον 4: 14, «Αλέξανδρος ο χαλκεύς πολλά μοι κακά ενεδείξατο· **αποδώη αυτώ ο Κύριος κατά τα έργα αυτού·**».

Στην Προς Τίτον 1: 10-11, «Εισί γαρ πολλοί και ανυπότακτοι, ματαιολόγοι και φρεναπάται, μάλιστα οι εκ περιτομής, **ους δεί επιστομίζειν,** οίτινες όλους

οίκους ανατρέπουσι διδάσκοντες α μη δει αισχροῦ κέρδους χάριν.» αναφέρεται σε 'κείνους εντός της εκκλησίας που ήταν ανάγωγοι και μάταιοι συζητητές και απατεώνες, και παραγγέλλει [στον Τίτο] ότι **πρέπει να τους κλείνει το στόμα**.

Στις Πράξεις 13: 8-11, **ο Παύλος αντιπροσωπεύει τον τιμωρό του Ελύμα** διά τυφλώσεως, αυτού του «υιού του διαβόλου», ο οποίος είχε αντιταχθεί στον Βαρνάβα και τον [απόστολο] Παύλο, με την προσπάθειά του να αποτρέψει τον ανθύπατο [Ρωμαίο Σέργιο Παύλο] από την πίστη.

[«ανθίστατο δε αυτοίς Ελύμας ο μάγος -ούτω γαρ μεθερμηνεύεται το όνομα αυτού- ζητών διαστρέψαι τον ανθύπατον από της πίστεως. Σαύλος δε, ο και Παύλος, πλησθείς Πνεύματος αγίου και ατενίσας προς αυτόν είπεν· ω πλήρης παντός δόλου και πάσης ραδιουργίας, υιε διαβόλου, εχθρέ πάσης δικαιοσύνης, ου παύση διαστρέφων τας οδούς Κυρίου τας ευθείας; και νυν ιδού χείρ Κυρίου επί σε, και έση τυφλός μη βλέπων τον ήλιον άχρι καιρού. παραχρήμα δε έπεσεν επ' αυτόν αχλύς και σκότος, και περιάγων εζήτει χειραγωγούς.».]

Κατ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν ο Παύλος ισχυροποιούσε τα θεμέλια της Ιεράς Εξετάσεως. Αυτά τα θεμέλια είχαν ήδη τεθεί από τα ίδια τα δόγματά του και από τις διδασκαλίες και το παράδειγμα τού Πέτρου· και αυτοί οι απόστολοι πάλι ενθαρρύνονταν από τις καταγγελίες του ίδιου του Ιησού κατά των απίστων. Αυτοί που θεμελίωσαν την Ιεράν Εξέτασιν επίσης ενθαρρύνονταν από τις επικυρώσεις (του Ιησού) των τιμωριών διά βασανιστηρίων [και φωτιάς]. (Ματθαίος 3: 10, «ήδη δε και η αξίνη προς την ρίζαν των δένδρων κείται· παν ουν δένδρον μη ποιούν καρπόν καλόν **εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται**». 3: 12, «ου το πτύον εν τη χειρί αυτού και διακαθαριεί την άλωνα αυτού, και συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην, το δε **άχυρον κατακαύσει πυρί ασβέστω**». 13: 30, «άφετε συναυξάνεσθαι αμφοτέρα μέχρι του θερισμού, και εν καιρώ του θερισμού ερώ τοις θερισταίς· συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και **δήσατε αυτά εις δέσμας προς το κατακαύσαι αυτά**, τον δε σίτον συναγάγετε εις την αποθήκην μου.». 13: 40-42, «ώσπερ ουν **συλλέγεται τα ζιζάνια και πυρί καίεται**, ούτως έσται εν τη συντελεία του αιώνος τούτου. αποστελεί ο υιός του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού, και συλλέξουσιν εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα και τους ποιούντας την ανομίαν, και **βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων**». 18: 34-35, «και οργισθείς ο κύριος αυτού **παρέδωκεν αυτόν τοις βασανισταίς** έως ου αποδωπαν το οφειλόμενον αυτω. Ούτω και ο πατήρ μου ο επουράνιος ποιήσει υμίν, εάν μη αφήτε έκαστος τω αδελφω αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα

αυτών.» κλπ. Μάρκος 16: 16, «ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται, **ο δε απιστήσας κατακριθήσεται.**» Λουκάς 12: 47, «εκείνος δε ο δούλος, ο γνούς το θέλημα του κυρίου εαυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας προς το θέλημα αυτού, **δαρήσεται πολλές.**», 14: 23, «και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας οδούς και φραγμούς και **ανάγκασον εισελθείν**, ίνα γεμισθή ο οίκος μου.» 19: 27, «πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και **κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν** μου.» κλπ. Ιωάννης 15: 6, «εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και **εις το πυρ βάλλουσι, και καίεται.**». Αυτό απετέλεσε την θεολογική δικαιολογία της χρήσεως της φωτιάς μαζί με τα χωρία του Ματθαίου που αναφέραμε, 21: 44, 22: 7, 25: 29-30, κλπ, και πολλά χωρία της Παλαιάς Διαθήκης, κλπ.).

Θα έχομε την ευκαιρία, στη συνέχεια, να παρατηρήσομε ότι με το πέραςμα του χρόνου αυτά τα θεμέλια σταδιακά ισχυροποιήθηκαν. Αλλά μια επί πλέον περίσταση πρέπει να αναφερθεί εδώ. Υπήρχε ένα έγγραφο σε γενική κυκλοφορία από τα πρώιμα χρόνια της εκκλησίας, και τον καιρόν εκείνο εθεωρείτο ως έχον υψηλό κύρος. Είχε τίτλο, «*Η Επιστολή του Κλήμεντος προς Ιάκωβον*». Είναι μεταφρασμένο στον 17^ο τόμο της συλλογής «*Προ Νικαίας Χριστιανική Βιβλιοθήκη*».

Σ' αυτή την επιστολή, ο Κλήμης περιγράφει την χειροτονία του. Μας λέγει ότι όταν ο Πέτρος κόντευε να πεθάνει, αφού μαζεύτηκαν οι αδελφοί (στη Ρώμη), επέθεσε (ο Πέτρος) τα χέρια του στον Κλήμεντα, ως ο επίσκοπος, και του μετέδωσε την εξουσία του «**δέειν και λύειν**» (αμαρτίες), κλπ., και για 'κείνον που θα είχε παράπονα και διαφορές τον καθιστούσε Πρόεδρο της Αλήθειας, και αφού εδήλωσε ότι ένας τέτοιος αμαρτάνει κατά του Χριστού και προσβάλλει τον Πατέρα όλων, ο Πέτρος συνέχισε ως εξής:

«Από 'δω και μπρος, **αυτός δεν θα ζήσει**· και γι' αυτό αρμόζει σε όποιον προεδρεύει να κατέχει τη θέση ιατρού· και να μην περιθάλπει την οργή ενός παραλόγου κτήνους.».

[Σ' αυτό το κεφάλαιο βλέπομε ότι ο σπουδαίος ερευνητής Charles B. Waite, διαφωνεί ριζικώς με την καθιερωμένη ερμηνεία του χωρίου «**όφελον και αποκόψονται οι αναστατούντες υμάς.**» (Πρός Γαλάτας 5: 12), όπως συνεχώς την απαντάμε σε όλες τις ερμηνευτικές εκδόσεις της Καινής Διαθήκης μετά το τέλος της συνόδου του Τριδέντου το 1563. Γράφουν δηλαδή ότι ο Παύλος εκφράζει εδώ

μια ειρωνικού τύπου επιθυμία. Διότι ενώ δεν κηρύττει την περιτομή, πολλοί την επιζητούν και αναστατώνουν τους Γαλάτες. (Στην πραγματικότητα πρόκειται για χριστιανοΕβραίους που ζούσαν στα μέρη της Γαλατίας της Μικράς Ασίας, *Πρός Γαλάτας* 2: 15, «Ημείς φύσει Ιουδαίοι και ουκ εξ εθνών αμαρτωλοί», κ. α.). Συνεπώς, όπως ερμηνεύουν οι ορθόδοξοι ερμηνευτές, με το γράψιμό του σ' αυτό το σημείο, ο Παύλος εύχεται ειρωνικά το εξής: «Αυτοί που επιζητούν την περιτομή και σας αναστατώνουν δεν πάνε καλύτερα και να ευνουχισθούν τελείως!». Δηλαδή με το «**και αποκόψονται**» εννοεί την ολοσχερή αποκοπή γεννητικών οργάνων και όχι μόνο της ακροβυστίας. Ο Waite όμως προσπαθεί να αποδείξει ότι ο Παύλος δεν εννοεί καθόλου αυτό. Κυριολεκτικά επιθυμεί την πλήρη εξολόθρευση όλων αυτών των ατόμων, μόνο που οι περιστάσεις σ' αυτή την περίπτωση δεν του επιτρέπουν να το επιβάλλει όπως το έκανε πριν με την εκκλησία της Κορίνθου.

Όπως και να έχει το πράγμα από διάφορα χωρία των επιστολών του αποδεικνύεται ότι ο Παύλος πρέπει να είχε κάποιο σοβαρό σύμπλεγμα και σοβαρή εμμονή με τα γεννητικά όργανα, την πόσθη και τον ερωτισμό. Φαίνεται πως τον ενοχλούσαν σφόδρα! Παντού διαχέεται ένας αντιερωτισμός. Κάθε τόσο το ίδιο βιολί με την ακροβυστία και την περιτομή...! Βαριέσαι και σιχαίνεσαι να το συναντάς συνέχεια. Πολλοί φτάνουν στο σημείο να ισχυρίζονται ότι ο ίδιος ο Παύλος πρέπει να ήταν ευνούχος! Όπως αναφέραμε στο πρώτο μέρος της εργασίας αυτής περί της ασθενείας του Παύλου, ο Γάλλος ερευνητής Robert Ambelain διαγιγνώσκει ότι υπέφερε από κληρονομική ή ακριβέστερα συγγενή σύφιλη που ήταν ο σκόλοψ του, τον οποίον ύμνησε μέσα στις επιστολές του. Πρέπει να ομολογήσουμε όμως ότι είναι πολύ δυσχερές το να αποφανθούμε ποίος ήταν ο σκόλοψ του Παύλου, για τον οποίον γράφει διάφορες στρεψοδικίες και ανοησίες στις επιστολές του: *Α' Πρός Κορινθίους* 2: 3, *Β' Πρός Κορινθίους* 10: 10, 11: 6, 30, 12: 5-10, *Πρός Γαλάτας* 4: 13-14, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 24. Ακόμη δυσχερέστερο είναι το ερώτημα εάν υπήρχε η σύφιλη κατά την αρχαιότητα.]